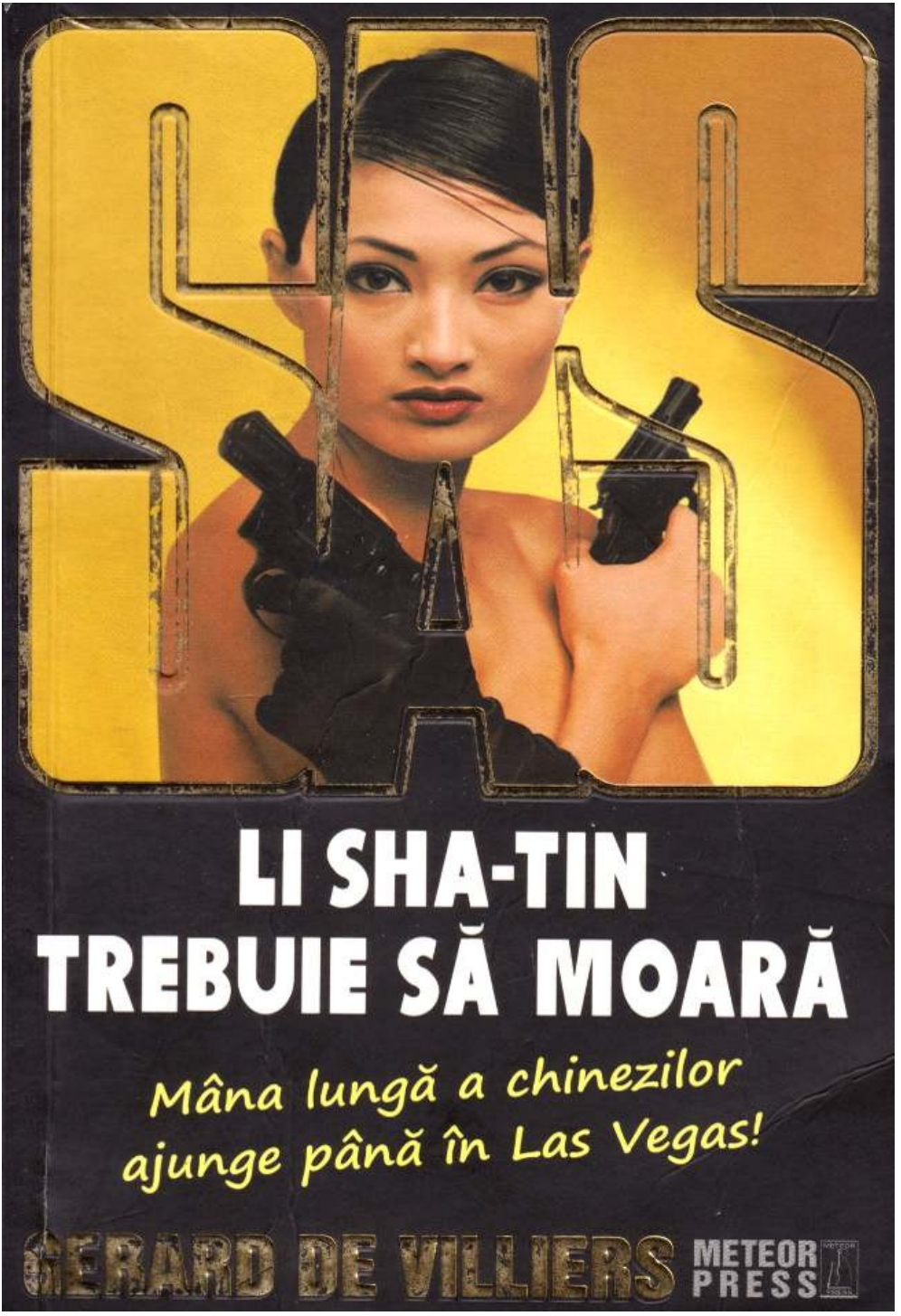
SAS
LI SHA-TIN
TREBUIE SĂ MOARĂ
Mâna lungă a chinezilor
ajunge până în Las Vegas!
GERARD DE VILLIERS
METEOR PRESS

he_fox

Gérard de Villiers
S.A.S. 144
Son Altesse Sérénissime
Li Sha-Tin Trebuie să Moară
Li Sha-Tin Doit Mourir, 2001
V 1.0

Capitolul I

Instalat confortabil în jacuzzi, cu spatele masat de jeturile de apă încălzită la 32°C, Li Sha-Tin contempla cum valurile Oceanului Pacific, bubuind ca-ntr-un sfârşit de lume, luau cu asalt pintenul stâncos pe care se înălţa Wickaninnish Inn. Vuietul apei, captat de difuzoarele exterioare, era retransmis în camerele acestui hotel de lux, pe un fond de muzică clasică. Un apocalips civilizat! După ce explodau în contact cu stâncile, valurile inundau geamurile groase aflate la un metru de el!

Era o senzaţie impresionantă: te simţeai pe puntea unui vapor în plină furtună.

Li Sha-Tin întinse mâna după cupa de şampanie aşezată în echilibru pe marginea căzii şi luă o înghiţitură din lichidul înţepător. O sticlă de Taittinger Comtes de Champagne Blanc de Blanes, datată 1995 şi oferită cu amabilitate de direcţiunea hotelului. Pentru chinez, şampania reprezenta o descoperire recentă. După ce se instalase la Hong Kong, într-un apartament de opt sute de metri pătraţi, situat pe Causeway Bay, prinsese rapid gustul acestei licori. Cu ochii pe jumătate închişi şi

capul lăsat pe spate, Li Sha-Tin se uita la valul următor, care se apropia mugind. Se simţea stăpânul lumii. În primul rând, era viu, scăpând ca prin urechile acului de agenţii trimişi de Goangbu[1]. Pe urmă, devenise bogat, extrem de bogat. În afară de bunurile imobiliare rămase prin forţa împrejurărilor în China, era acum posesorul mai multor milioane de dolari repartizate la diverse bănci, din Singapore până în insulele Cayman. În plus, pentru un imigrant de lux, Canada nu era deloc de lepădat...

Când debarcase la Vancouver, cu câteva luni în urmă, era neliniştit, în parte şi pentru că, până atunci, nu ieşise niciodată din China. Însă, graţie contactelor pe care le avea cu triadele[2] stabilite în Canada, se adaptase rapid, deşi nu cunoştea decât câteva cuvinte în engleză. Limba lui maternă era un dialect vorbit în Fujian, provincia sa natală, şi în Taiwan. La Hong Kong, trecuse la cantoneză, indispensabilă pe acele meleaguri. Sigur că la Vancouver nu era chiar totul roz, deoarece trebuia să se păzească în permanenţă de o droaie de răufăcători porniţi pe urmele lui. Unii îl voiau mort sau viu, alţii, doar mort. Fără să mai vorbim despre cei care-l voiau în viaţă.

Adică o groază de lume...

Cu toate acestea, Li Sha-Tin se putea lăuda cu o evoluţie spectaculoasă. Născut într-o familie săracă de ţărani din Fujian, ajunsese până la urmă în capitala provinciei, Xiamen, situată în faţa insulei Taiwan şi declarată, graţie lui Deng Xiaoping, „zonă

1 Serviciile secrete chineze.
2 Mafia chineză.

economică specială”. Acest statut, care scutea regiunea de orice fel de constrângeri birocratice, facilitase în mare măsură ascensiunea lui Li Sha-Tin. Mai întâi, în domeniul afacerilor imobiliare, apoi în cadrul unei formidabile reţele de contrabandă între Taiwan şi China continentală, unde introdusese ilegal mărfuri în valoare de peste zece miliarde de dolari. Evident că o astfel de întreprindere presupunea o protecţie înaltă...

Incult, dar viclean, inteligent şi muncitor, Li Sha-Tin economisise la început câţiva yuani[3] pe care-i investise în mici afaceri: o fabrică de umbrele, vânzarea de piese de schimb pentru maşini sau comercializarea matriţelor. Dar, mai cu seamă, înţelesese că în China corupţia domina totul. Atunci, s-a implicat în contrabandă, mai întâi la scară redusă, apoi pe picior mare, cumpărând vameşii, militarii şi autorităţile locale.

Ceea ce i-a permis să importe din Taiwan automobile, echipamente electronice sau ciment. De fapt, tot ce lipsea în China.

Banii începuseră să curgă. Devenise un personaj celebru în Xiamen. Dar şi cel mai bogat din zonă. Autorităţile civile şi militare ale provinciei îi mâncau din palmă. Puţin câte puţin, datorită teancurilor de yuani, seratelor organizate într-un imobil discret – Pavilionul Roşu unde perfecţiunea supei din aripioare de rechin se lua la întrecere cu frumuseţea curtezanelor, Li Sha-Tin ajunsese unul dintre cei mai puternici oameni din China.

Cel mai influent protector al său era generalul Ji Zhengde, şeful serviciilor de securitate ale întregii

3 Moneda chineză.

Chine încă din 1992. Dar îl mai avea în buzunar şi pe Zhuang Rushun, guvernatorul adjunct al provinciei Fujian, ca şi pe amiralul Liu Huaqing, şeful marinei chineze din Fujian. Fără să mai vorbim de o liotă de funcţionari obscuri. În primul rând însă, era protejat de nepotul numărului unu chinez, Jiang Zemin.

Mulţumită acestor reţele puternice, Li Sha-Tin devenise binefăcătorul Xiamen-ului!

În 1996, primise diploma de *cetăţean de onoare* al oraşului în urma donaţiilor făcute pentru construirea de şcoli, drumuri sau aziluri de bătrâni. În 1997, fusese proclamat unul dintre cei mai importanţi douăzeci de cetăţeni ai Hong Kong-ului.

Pentru a-şi consolida şi mai tare renumele, începuse, tot la Xiamen, construirea unui zgârie-nori de optzeci de etaje, cel mai înalt din oraş, ca şi a două turnuri ale căror geamuri trebuiau ornate cu aur, asemenea vechilor palate imperiale.

Pentru a-şi mobila casa, importase, tot prin fraudă, un container cu obiecte de mobilier marca Claude Dalie, alese direct din catalog.

Pe scurt, nimic nu era prea frumos pentru el.

În final, totul se prăbuşise din cauza unei schimbări politice: Ji Zhengde, ministrul Securităţii şi protectorul lui Li Sha-Tin, fusese înlocuit cu un „Mister Proper”, Jia Chun Wang. Acesta, îngrozit de descoperirea unei economii paralele şi având girul Beijing-ului, hotărâse să pună capăt carierei lui Li Sha-Tin.

Chinezul luptase aprig, propunându-i noului ministru un miliard de dolari dacă trecea totul cu vederea, dar fără succes. Reţeaua sa de funcţionari corupţi a fost desfiinţată, complicii arestaţi, bunurile

sechestrate, iar Li Sha-Tin, prevenit de prieteni, a scăpat din Hong Kong – ultima sa reşedinţă – cu primul avion, care s-a nimerit să decoleze în direcţia Vancouver.

Asta se petrecuse cu un an în urmă, iar dacă nu ar fi fugit în urma catastrofei, ar fi fost cu siguranţă împuşcat, aşa cum se întâmplase cu paisprezece dintre complicii săi, înalţi funcţionari şi militari, înainte de liniştirea apelor la Beijing. Omul spre care ţinteau „incoruptibilii” era el. De la preluarea puterii de către comunişti, în 1949, nu mai existase vreun caz de corupţie atât de întinsă.

Ajuns în Canada în calitate de „turist”, Li Sha-Tin ceruse imediat azil politic şi sperase într-o stabilire definitivă. Dar asta nu-i rezolva toate problemele. Goangbu nu lăsa din gheare prada, iar el se găsea în fruntea listei cu persoanele pe care puterea de la Beijing le voia moarte. Totuşi, la Vancouver se simţea relativ în siguranţă, mai ales datorită unei duble protecţii: cea a canadienilor, care se temeau să-l vadă dispărând, şi cea a câtorva „duri” din cadrul triadelor. Trebuia să-i plătească regeşte pentru a-şi asigura protecţia, dar merita, era o bună asigurare de viaţă.

Cum nu avea mare lucru de făcut la Vancouver, în afară de a telefona în China pentru a se informa în legătură cu soarta complicilor săi sau de a juca în diverse cazinouri din Columbia Britanică, acceptase sugestia unui prieten de a-şi petrece weekendul în acest han de lux, şi nu regreta deloc. Se simţea chiar mai în siguranţă decât la Vancouver. Se putea spune că se afla într-adevăr la capătul lumii.

Wickaninnish Inn, un fel de vilă în stil elveţian, cu

o arhitectură complicată, era situată pe Pacific Rim, coasta vestică a insulei Vancouver, aflată ea însăşi în faţa oraşului cu acelaşi nume, înecată într-o pădure luxuriantă alcătuită din brazi uriaşi şi apropiată de orăşelul Tofino. Pentru a ajunge aici, era nevoie de o adevărată călătorie: fie cu feribotul de la Vancouver, apoi un drum de trei ore pentru a traversa insula, fie cu avionul până la Tofino. Li Sha-Tin alesese ultima variantă, fiind însoţit de cele două gărzi de corp, „Black Ghost” Ming şi „Stupid Ricky” Tai Loon, membri ai triadei Dan Huen Lai. Cei doi ocupau camerele vecine cu apartamentul său echipat cu baia jacuzzi în care se lăfăia în momentul de faţă. Acest hotel de lux nu avea decât patruzeci de camere, reţinute întotdeauna din timp. Totuşi, în afară de a contempla valurile furioase ale Pacificului, nu avea nimic de făcut în mod special: oceanul era îngheţat, un vânt violent sufla pe plaja învecinată şi ploua tot timpul!

De două zile, Li Sha-Tin nu ieşise din hotel, trecând de la Taittinger la coniacul Otard pentru a uda mâncarea chinezească pregătită special pentru el de bucătarul hotelului, obişnuit cu capriciile clienţilor săi excentrici şi miliardari. Chiar dacă o parte dintre bunurile lui fuseseră sechestrate, Li Sha-Tin încă mai făcea parte din această categorie.

Se întoarse şi aşeză delicat, pe o baghetă, un crevete prăjit uşor, cu sare şi piper. Ca tuturor chinezilor, îi plăcea să mănânce toată ziua. În China, hrana ocupa un loc extrem de important. De altfel, în chineză, pentru a da bună ziua, formula era: „Ai mâncat?”… o amintire a înspăimântătoarei foamete ce devastase odinioară Imperiul de Mijloc.

Li Sha-Tin înghiţi crevetele şi, asurzit de vuietul unui val enorm, care se sparse de geam, la câţiva metri de el, de-abia auzi cum cineva ciocănea în uşă.

— Intră! strigă el.

Nu putea fi decât una dintre gărzile sale de corp. Uşa se deschise şi zări un chinez tânăr, îndesat şi atletic, cu capul ras, îmbrăcat cu un maiou, jeanşi şi bascheţi. „Stupid Ricky” Tai Loon. Oficial, acesta era agent de pază la Yaohan Center, un mare centru comercial din Richmond, un oraş chinezesc aflat la sud de Vancouver. Era, însă, şi omul de încredere specializat în extorcări şi în scoaterea adevărului de la cei mai reticenţi datornici, cărora le rupea degetele unul câte unul. Cu trupul îndoit de respect, „Stupid Ricky” murmură câteva cuvinte în cantoneză, neîndrăznind să se apropie de jacuzzi.

Li Sha-Tin se ridică atât de brusc, încât răsturnă farfuria aşezată pe marginea căzii, după care apucă un prosop şi şi-l petrecu în jurul mijlocului.

— Să intre! ordonă el.

„Stupid Ricky” se întoarse spre uşă şi scoase un lătrat imperativ.

O chinezoaică tânără pătrunse în încăpere, ţinându-şi ochii plecaţi. Nu avea mai mult de douăzeci şi cinci de ani, părul îi era ridicat într-un coc complicat, iar chipul triunghiular, fermecător, puternic machiat, părea dominat de gura vopsită într-un roşu agresiv. Puloverul i se mula pe pieptul impunător, care, cu siguranţă, nu era aşa de la natură, iar fusta scurtă şi neagră se oprea undeva în prima treime a coapselor fine. Căţărată pe nişte pantofi cu toc, măsura exact un metru şaizeci şi

cinci…

Se înclină uşor, puse pe masa din lemn de cedru servieta pe care o ţinuse până acum în mâna dreaptă şi rămase nemişcată, plecând ochii cu modestie. La gestul discret făcut de şeful lui, „Stupid Ricky” se retrase, iar Li Sha-Tin se apropie de vizitatoare, cercetând-o pofticios. Era clar, asociaţii săi din Hong Kong erau întotdeauna extrem de delicaţi. Mai întâi însă, se interesă de servietă.

— E deschisă? întrebă el.

— Da, răspunse chinezoaica dintr-o suflare.

Li Sha-Tin deschise cele două încuietori, ridică încet capacul şi descoperi un număr din *South China Morning Post.* Îl dădu puţin la o parte şi zări teancurile de bancnote de câte o sută de dolari, frumos aliniate. Li Sha-Tin simţi cum i se dilată arterele de fericire. Faptul că reuşise să smulgă banii aceia dintr-unul din conturile sale blocate reprezenta o adevărată faptă de eroism. Una care îi permitea să nu recurgă la capitalul „delocalizat”.

— Cât e aici? întrebă el.

Cunoştea răspunsul, dar era întotdeauna suspicios.

— 400.000 de dolari, îl anunţă chinezoaica, rostind vorbele cu o voce monotonă.

Se potrivea. Banca din Hong Kong îi debitase contul cu suma de cinci sute de mii de dolari. Diferenţa reprezenta comisionul autorului acestei manevre. Chiar şi în exil, Li Sha-Tin avea încă braţul lung. Închise capacul, satisfăcut. Sistemul „curierului” era mai sigur decât viramentele şi nu lăsa urme. Sigur că îl costa ceva bani, dar nu le poţi avea pe toate. Mai rămânea de făcut o ultimă

verificare.

— Cine ţi-a dat banii? întrebă el pe un ton neutru.

— „Vână de bou”.

Cu alte cuvinte, Lee King Kan, un fost poliţist din Macao, managerul firmei Macao Race Track şi garda de corp a lui Stanley Ho, miliardarul jocului. Lee King Kan era legat prin intermediul amantei sale de Dan Huen Lai, triada lui Li Sha-Tin. Totul era în ordine.

— Nu te-au întrebat nimic la vamă? continuă el interogatoriul.

— Nu.

— Cu ce ai venit?

— Cathay Pacific, un zbor direct.

Privirea lui Li Sha-Tin alunecă de la gura bine conturată la pieptul agresiv, apoi ajunse la coapse.

— Cum te cheamă?

— Cindy Ling.

Locuitorii Hong Kongului adoptau adesea un prenume englezesc.

— Cu ce te ocupi?

— Lucrez la hotelul Peninsula. La recepţie.

Li Sha-Tin redeschise servieta şi scoase câteva bancnote pe care i le întinse lui Cindy Ling.

— Du-te la cumpărături înainte să pleci.

Tânăra chinezoaică refuză bancnotele cu o expresie teatrală de surpriză.

— O, nu, mulţumesc! Sunt foarte onorată să fac un serviciu unui om atât de important ca dumneavoastră.

Puse bancnotele pe masa de cedru. Li Sha-Tin o privi lung. Atitudinea femeii era ambiguă. În mod normal, ar fi trebuit să dispară imediat după înmânarea banilor, nu să rămână. Privirile li se

încrucişară curând, iar el crezu că ghicise motivul acestei atitudini. Prietenul său, Lee King Kan, îi trimisese *două* cadouri. La Vancouver, din cauza măsurilor de precauţie pe care trebuia să le ia în ceea ce privea propria securitate, îi lipsea viaţa sexuală activă. Nu avea încredere în nimeni. Însă căldura din jacuzzi îi dilatase sexul şi se simţea tot mai stârnit.

— Vrei să mai rămâi puţin cu mine? întrebă el brusc.

— Dacă doriţi…

Femeia îi aruncă pe sub pleoapele pe jumătate închise o privire de cocotă. Îşi plecă ochii, iar bărbatul avu impresia că şi-i fixase asupra prosopului care-i acoperea mijlocul. Se apropie de Cindy Ling, o cuprinse de talie cu braţul stâng, iar cu mâna dreaptă începu să-i mângâie sânii, descoperind cu plăcere că nu purta sutien. Îi plăceau sânii mari şi fermi, ca ai tinerei chinezoaice, aşa că îi mângâie îndelung. Cindy Ling îl lăsă, cu ochii închişi respectuos pe jumătate. Această atitudine rezervată spori şi mai mult dorinţa lui Li Sha-Tin. Fără alte preliminarii, îşi strecură mâna sub fusta scurtă, atingând cu degetele chilotul de nailon. Trase de el cu violenţă, iar Cindy Ling îl ajută cu o mişcare din şolduri. Acest gen de imprevizibil părea să facă parte din obligaţiile ei. Li Sha-Tin o sprijini de jacuzzi şi începu să pipăie sub fusta mini, explorând cu degetele lui groase sexul descoperit. Când îşi vârî în el indexul şi degetul mijlociu, Cindy Ling scoase un suspin uşor. Sub presiunea sexului încordat al lui Li Sha-Tin, prosopul înfăşurat în jurul taliei se desfăcu şi bărbatul rămase gol. Ca şi cum asta ar fi

aşteptat, cu un gest graţios, plin de umilinţă, Cindy Ling căzu în genunchi pe mocheta groasă şi, cu aplombul unei profesioniste, prinse în gură membrul ridicat. Ţinând cu o mână mădularul bărbatului, începu să-l sugă încet, căutându-i din când în când aprobarea cu o privire scurtă. Li Sha-Tin aprecia o astfel de simplitate. Adorase întotdeauna curtezanele. Filmând zbenguielile complicilor săi cu târfele pe care le oferea cu generozitate, avea o bogată experienţă vizuală în materie de felaţie.

Cea practicată de Cindy Ling era undeva pe la mijloc... mai ales că se întâmpla după o călătorie obositoare. Femeia acceleră ritmul, iar el o prinse de ceafa şi o obligă să se ridice. Sexul lui puţin încovoiat era în cea mai bună formă a sa, aşa că nu avea chef să-i ejaculeze în gură.

— Dezbracă-te! zise el.

Docilă, Cindy Ling îşi scoase fusta şi puloverul, descoperindu-şi pieptul greu, ale cărui forme îi încântaseră privirea lui Li Sha-Tin, pântecul şi coapsele musculoase. Sexul îi era aproape în întregime ras, iar asta îi provocă chinezului o descărcare de adrenalină în artere.

— Vino în jacuzzi, îi propuse el.

Era, categoric, o zi fastă. Patru sute de mii de dolari şi o mică târfa încântătoare şi docilă.

*

Aşezat pe treapta interioară a căzii, cu spatele spre jetul de apă şi faţa către Oceanul Pacific, Li Sha-Tin o apucă pe Cindy de talie, o răsuci şi o trase pe genunchii lui. Chinezoaica îşi strecură mâna între

corpurile lor, apucându-i sexul. Li Sha-Tin aşteptă să ajungă la sexul care i se oferea, apoi o înşfacă pe tânăra chinezoaică de şolduri şi o trase în jos, către membrul său. Simţi cum forţează mucoasa încă adormită şi avu impresia delicioasă că săvârşea un viol.

Cu mâinile lui mari înfipte în şoldurile lui Cindy, se amuza ridicând-o şi lăsând-o să cadă la loc, chiar înainte de a ieşi din pântecul ei. Puţin câte puţin, mucoasa se înmuie, iar el o penetră şi mai adânc. Cu picioarele depărtate de ale lui, îl primea cu mici suspine, în timp ce Li Sha-Tin îi maltrata cu furie sânii. Era încântător, mai ales că totul se petrecea în faţa oceanului dezlănţuit. Bărbatul grohăia ca un vier fericit. După un galop scurt, explodă în pântecul lui Cindy cu un suspin de uşurare.

După ce ejaculă, femeia se eliberă şi, îngenuncheată în jacuzzi, prinse în gură sexul încă tare, pentru o nouă felaţie. Dintr-odată, Li Sha-Tin simţi cum prinde din nou forţă. Cindy se aşează deasupra lui, însă de data aceasta cu faţa spre el. Bărbatului îi trebuiră câteva secunde până să-şi dea seama ce se petrece şi crezu că o să leşine de plăcere atunci când îşi simţi sexul forţându-i încet orificiul anal. Evident, cu un deplin consimţământ din partea lui Cindy, care-i adresă un zâmbet lubric.

— Îţi place aşa?

— Da, e bine, lătră chinezul.

— Eşti foarte mare, dar e bine, adăugă Cindy, apoi se înfipse până la refuz, cu o mică grimasă.

Se aplecă puţin în faţă, încolăcindu-şi braţele în jurul gâtului lui Li Sha-Tin şi frecându-şi bustul de pieptul lui; chinezul era în al nouălea cer. Se gândi

s-o ţină la el câteva zile. De-acum, sfincterul se înmuiase, iar membrul său se mişca în el ca într-un sex. Îşi însoţi mişcarea cu mâinile înfipte în fesele musculoase. Un val enorm se sparse în fereastră, iar Li Sha-Tin făcu un gest involuntar de retragere. În acelaşi moment, simţi o înţepătură în apropierea urechii stângi, ca şi cum cineva încerca să-i vâre un cui în cap.

Văzu în geam o imagine care-l făcu să se cutremure. Cindy Ling, aşezată deasupra lui, avea în mâna dreaptă ceva care semăna cu un ac lung!

Instinctiv, împinse femeia, care căzu pe spate în jacuzzi, strângând în mâna dreaptă un ac extras probabil din cocul ei. Lui Li Sha-Tin îi trebuiră câteva momente ca să înţeleagă. Cindy îl fixa cu privirea, vizibil panicată. Se ridică şi încercă să iasă din jacuzzi. Recăpătându-şi cumpătul, Li Sha-Tin o apucă de pumnul drept şi i-l răsuci violent. Acul scăpă din mâna chinezoaicei şi căzu în apă. Avea o gămălie neagră, fiind asemănător cu cele care se înfig în coc.

În timp ce Li Sha-Tin îşi ridica ochii, Cindy se smulse din strânsoare cu o forţă stupefiantă şi îl lovi cu latul mâinii în laringe. Ameţit, chinezul alunecă pe spate, lovindu-se de marginea căzii. Iute ca fulgerul, Cindy băgă mâna în apă şi recuperă acul de păr, năpustindu-se apoi asupra bărbatului. Cu mâna stângă, îi fixă capul de marginea căzii, iar cu dreapta încercă să-i înfigă acul în ureche! Li Sha-Tin realiză într-o fracţiune de secundă că, dacă reuşea, acul avea să-i pătrundă până în creier.

Cu un efort disperat, simţind cum durerea îi pulsează în gât, reuşi s-o împingă, iar femeia căzu la

loc în jacuzzi. Ca un delfin, cu o detentă de invidiat, se ridică din nou.

— Ricky!

Cindy sărise deja din jacuzzi. Goală puşcă, traversă în fugă camera pentru a cădea literalmente în braţele lui „Stupid Ricky”. Se încleştară într-o luptă sălbatică, un adevărat spectacol de lovituri de pumni şi de picioare, iar chinezul se temu la un moment dat că femeia va reuşi să fugă. Ricky o fi fost el prost, dar, Slavă Domnului, era rezistent. O apucă de gât şi o izbi cu capul de perete până când femeia se prăbuşi pe podea.

Li Sha-Tin ieşi din jacuzzi şi se apropie, aflat încă sub imperiul şocului. Cu faţa în jos, Cindy Ling rămăsese nemişcată: fie leşinase, fie se prefăcea. Chinezul uitase cu totul că era gol şi se grăbi să-şi ia servieta. În timp ce „Stupid Ricky” o imobiliza pe chinezoaică folosind un şnur smuls dintr-o perdea, Li Sha-Tin culese din cadă acul de păr şi-l examină. Semăna cu cele din cocul chinezoaicei, având un vârf de oţel foarte ascuţit. Dacă n-ar fi fost valul uriaş care-i provocase mişcarea de retragere, Cindy Ling l-ar fi ucis în jacuzzi. Zece centimetri de oţel vârâţi în creier dăunează grav sănătăţii.

Se ridică, luă de pe o etajeră o sticlă de coniac Otard şi bău un pahar plin. Timp de câteva minute, se simţise ca-n rai. Trebuia să coboare pe pământ. Această tentativă de asasinat implica lucruri extrem de neplăcute. Era evident că nu putea avea încredere în nimeni. Ricky îşi terminase treaba: femeia avea mâinile legate la spate, iar gleznele îi erau strânse bine cu şnurul smuls din perdea. Li Sha-Tin o întoarse pe spate, iar Cindy îl fixă cu o

privire bovină, aproape indiferentă, fără să-şi facă iluzii în legătură cu ceea ce o aştepta.

— Cine te-a trimis să mă ucizi? întrebă el cu o voce calmă.

Goliciunea tinerei chinezoaice nu-l mai tulbura deloc. Aceasta nici nu clipi, păstrând tăcerea.

„Stupid Ricky” rupse tăcerea:

— Lasă-mă pe mine, boss.

*

Cindy Ling zăcea pe mochetă, din nou cu faţa în jos, iar „Stupid Ricky” stătea cu genunchii deasupra rinichilor ei. Chipul chinezoaicei se înroşise, iar femeia respira zgomotos. În fiecare clipă, Li Sha-Tin se aştepta ca starea ei să se înrăutăţească. Saliva îi curgea din gură, îmbibându-se în mochetă. Braţul drept rămăsese imobil de-a lungul corpului, iar toate degetele mâinii, umflate şi răsucite spre spate, căpătaseră o culoare violetă.

„Stupid Ricky” îi apucă mâna stângă, iar Cindy gemu imediat:

— Nu! Nu!

Chinezul îi luă indexul şi începu să-l răsucească spre spate. Lui Li Sha-Tin i se făcu greaţă. Sub apăsarea lui „Stupid Ricky”, degetul se afla într-un unghi din ce în ce mai imposibil. O fracţiune de secundă, trosnetul osului rupt deveni perceptibil, apoi urmă urletul de durere al femeii. Capul i se ridică, apoi recăzu. Faţa îi era scăldată în sudoare. „Stupid Ricky” începuse deja să se ocupe de degetul mare. Li Sha-Tin îl opri cu un gest şi se aplecă spre chinezoaică.

— Cine ţi-a cerut să mă omori? repetă el pentru a şaptea oară.

Crezu că Cindy Ling va continua să păstreze tăcerea, însă durerea era prea atroce. Bolborosi câteva cuvinte, iar el auzi numele de care se temea.

— Lee King Kan.

Unul dintre prietenii de care fusese sigur. Se ghemui lângă ea şi insistă:

— De ce?

Cindy se întoarse încet pe o parte şi începu să-i spună povestea cu o voce întretăiată. În plus faţă de slujba ei de recepţioneră, lucra şi în calitate de call-girl pentru triada Dan Huen Lai. Lee King Kan o întrebase dacă era pregătită să facă un mare serviciu Organizaţiei: să-l ucidă pe Li Sha-Tin. Cum ea ezita, el i-a explicat că Goangbu îi dăduse posibilitatea să aleagă: fie colabora, fie era arestat pentru complicitate la numeroasele activităţi criminale săvârşite de Li Sha-Tin. Urma să fie judecat şi, mai mult ca sigur, condamnat la moarte prin împuşcare.

Li Sha-Tin înţelese brusc. Goangbu „penetrase” sistemul transferurilor de fonduri începând cu conturile teoretic blocate. Încă o uşă care se închidea!

— Asta-i tot? întrebă el.

Cindy Ling voia să trăiască. Începu să vorbească fără reţinere, explicându-i că doi agenţi care făceau parte din Goangbu o escortaseră până la Vancouver. Unul dintre ei avea paşaport diplomatic, aşa că el transportase banii, astfel încât să nu rişte ca vameşii canadieni să-i intercepteze. În prezent, o aşteptau la Vancouver.

— Unde?

— La hotelul Vancouver. Trebuie să mă întâlnesc cu ei acolo.

— Ştii cum îi cheamă?

— Da.

Nu insistă. La ce bun să-i atace pe cei din Goangbu? Nu erau decât nişte executanţi. De la sosirea lui în Canada, aceasta era prima tentativă directă de a-l elimina. Până atunci, chinezii se mulţumiseră să facă presiuni asupra guvernului canadian pentru ca acesta să-l expulzeze în China. Numai că nu exista o convenţie de extrădare între cele două ţări...

Beijing-ul mersese şi mai departe, oferindu-se să preia mai multe mii de imigranţi chinezi clandestini arestaţi în Canada, pe care China refuza să-i recunoască în calitate de cetăţeni, cu condiţia să-i fie predat Li Sha-Tin. Victor Chang, avocatul acestuia, supraveghea îndeaproape manevrele chineze, deoarece, pentru guvernul canadian, era tentant să împuşte doi iepuri dintr-un foc: să-i dea satisfacţie Beijing-ului, cu care avea relaţii strânse, şi să se debaraseze de imigranţii cu care nu ştia ce să facă. Victor Chang era pregătit să aţâţe organismele de apărare a drepturilor omului, însă fără să-şi facă prea multe iluzii. Împotriva raţiunilor de stat nu se luptă cu vorbe.

Epuizată de durere, Cindy rămase inertă. „Stupid Ricky” îi lăsă braţul stâng, care căzu în aceeaşi stare ca şi celălalt. Cei doi bărbaţi schimbară o privire lungă. Nu puteau să ignore această tentativă de asasinat. Chiar dacă asta nu schimba cu nimic situaţia, având în vedere faptul că vor urma şi

altele. Li Sha-Tin nu putea ierta însă trădarea, asta i-ar fi afectat reputaţia.

— Mă duc să-l caut pe „Black Ghost”, zise cu voce joasă „Stupid Ricky”.

Rămas singur cu Cindy Ling, Li Sha-Tin îmbrăcă nişte pantaloni şi un tricou. Valurile continuau să se spargă de peretele de sticlă, dar el nu le mai acorda nicio atenţie. Această tentativă semnifica începutul adevăratelor ostilităţi. Va fi obligat să-şi schimbe tactica. Se gândise totuşi să se stabilească în Canada şi să continue de acolo afacerile din China, aşteptând ca lucrurile să se aşeze. Nu era un om complicat: îi plăcea să facă bani, să fie recunoscut şi să joace jocuri de noroc. Femeile veneau după aceea. Gânditor, răsucea între degete acul de păr care ar fi trebuit să-l ucidă. O moarte tăcută şi rapidă, care i-ar fi permis lui Cindy să dispară. Poate că oamenii tocmiţi de Goangbu îl aşteptau undeva pe plajă.

Uşa se deschise şi apărură „Stupid Ricky” şi „Black Ghost” Ming. Acesta din urmă avea o faţă rotundă şi inexpresivă, ochii ca două lame de ras, capul lucios, un lanţ gros în jurul gâtului şi un ceas Breitling de aur, enorm, care cântărea probabil un kilogram. Spatele, pieptul şi braţele îi erau acoperite în întregime cu tatuaje multicolore, fiecare având o anumită semnificaţie. Provenea din aceeaşi regiune ca şi „Stupid Ricky”, aflată în sudul Chinei, şi vorbea acelaşi dialect.

„Stupid Ricky” se aplecă asupra lui Cindy Ling, o ridică, o târî şi o aşeză pe un scaun, sprijinind-o să nu se prăbuşească. Li Sha-Tin se întreba cum aveau de gând să procedeze. În acest hotel de lux, nici nu

începea vorba să lase urme de sânge sau să facă prea mult zgomot. Prin urmare, fără împuşcături. În plus, mai mult ca sigur că RCMP[4] îi supraveghea. Nu era cazul să facă valuri. Însă Cindy trebuia să plătească.

Cei doi bărbaţi schimbară câteva cuvinte în dialectul lor. Imediat, „Stupid Ricky” o legă pe chinezoaică la nivelul pieptului, imobilizând-o total. „Black Ghost” Ming întinse mâna după farfuria cu creveţi reci şi apucă cele două baghete aşezate de-a curmezişul. Ţinându-le de un capăt, le îndreptă spre Cindy. Aceasta, cu capul lăsat în piept, părea inconştientă.

Cu mâna stângă, chinezul o apucă de păr şi-i trase brutal capul spre spate, prinzându-i nasul cu degetele mâinii drepte. Instinctiv, femeia deschise gura. Iute ca fulgerul, „Black Ghost” Ming îi îndesă pe gât cele două baghete. Cindy tresări violent atunci când baghetele îi atinseră traheea-arteră şi scoase un horcăit. Chinezul împinse cu toată puterea, înfigând bucăţile de baghetă cât mai adânc posibil. Cindy începu să sară pe loc, horcăind şi gemând, cu ochii daţi peste cap, sufocată de baghetele care o împiedicau să respire. Rezistenţa sa dură mai puţin de trei minute. Brusc, după un ultim horcăit, care o scutură din cap până-n picioare, se prăbuşi pe scaun, cu ochii ficşi. Murise. Ca un om care se îneacă cu un os de pui.

„Black Ghost” Ming scoase încet baghetele din gâtul victimei sale şi le puse pe farfurie. La o adică, adevărata cauză a morţii va fi greu de descoperit... Corpul lui Cindy alunecă de pe scaun şi se prăvăli pe

4 Royal Canadian Mounted Police.

podea. Nu trecuse nicio oră de la sosirea ei. De-acum, Li Sha-Tin nu mai era preocupat decât de o singură idee: să se întoarcă la Vancouver.

— Ce faceţi cu cadavrul? se nelinişti el.

— Aşteptăm seara, fu de părere „Black Ghost”

Ming. Aici, lumea se culcă devreme. O s-o îngropăm în pădure.

— Aveţi unelte?

Nu, nu aveau.

— Mai bine aruncaţi-o în mare, îi sfătui Li Sha-Tin.

Urmă o scurtă discuţie tehnică. „Black Ghost” Ming nu era de acord: nu avea apă în plămâni, iar în urma unei eventuale autopsii, poliţia ar ajunge la concluzia că fusese victima unei omucideri. Nu era momentul să se pună rău cu canadienii.

— OK, concluzionă Li Sha-Tin. Duceţi-vă la Tofino şi cumpăraţi cele necesare pentru săparea unei gropi.

Fără un cuvânt, cei doi chinezi luară cadavrul şi îl scoaseră din apartament. Li Sha-Tin începu să se învârtească prin cameră, gândindu-se la o posibilă ripostă. Se confrunta cu una dintre cele mai puternice ţări din lume, precum şi cu alţi câţiva adversari deloc de neglijat. Ca să nu mai vorbim de canadienii gata să se năpustească asupra lui dacă le displăcea în vreun fel. Deocamdată, viitorul i se părea destul de întunecat.

*

Ca aproape în fiecare zi, o ploaie fină cădea peste Chesterman Beach. La două dimineaţa, luminile de la Wickaninnish Inn erau stinse. Deşi luna iunie de-

abia începuse, frigul era pătrunzător. Nimeni nu văzu cele două umbre care ieşiră dintr-o cameră laterală, apoi străbătură culoarul exterior şi se îndreptară spre parcare. Una dintre ele căra pe umăr ceva ce semăna cu un covor rulat, iar cealaltă ducea un sac de golf. Evident că nu era ora potrivită pentru golf şi, de altfel, nici nu exista aici vreun astfel de teren. Ajunseră la parcare, deschiseră portbagajul unei maşini de teren şi aruncară înăuntru cele două pachete. Urcară în maşină şi se îndepărtară, cu toate luminile stinse, în direcţia autostrăzii Pacific Rim.

În câteva minute, dispărură din raza hotelului.

Ajunşi la autostradă, întoarseră la dreapta, ca şi cum ar fi vrut să meargă spre Port Albemi.

Drumul era complet pustiu. După un kilometru, o luară din nou la dreapta, pe unul dintre drumurile care legau şoseaua de Chesterman Beach. Farurile luminau trunchiurile enorme ale brazilor; una dintre ultimele „păduri tropicale” din lume. „Black Ghost” Ming, care se afla la volan, coti prin pădure. Nu merse prea departe: solul era impregnat cu apă şi îi era frică să nu se împotmolească!

După vreo treizeci de metri, opri în mijlocul pădurii şi coborâră din maşină. Locul era de-a dreptul sinistru. Valurile uriaşe, care se spărgeau pe plaja din vecinătate, scoteau un muget continuu. Scoaseră la iveală o lopată şi o cazma şi merseră pe jos câţiva metri. Nu le mai rămânea decât să sape… Făcură asta în tăcere, la lumina farurilor. Le trebui o oră ca să pregătească o groapă de doi metri adâncime. Amândoi erau leoarcă de sudoare. Noaptea era atât de întunecată, încât cu greu îţi

distingeai propria mână... în sfârşit, „Black Ghost” Ming se ridică, făcând o grimasă.

— Ajunge! zise el.

Se duseră să ia cadavrul înfăşurat într-o cuvertură. O derulară, iar cadavrul lui Cindy Ling căzu în groapă. Apoi o astupară şi nivelară pământul. Cu puţină şansă, corpul femeii nu va fi descoperit o bună perioadă de timp, groapa fiind prea adâncă pentru ca animalele să-l poată dezgropa. În pădure – o rezervaţie naturală – fiind interzisă camparea, erau ceva mai liniştiţi. „Stupid Ricky” împături cuvertura cu grijă şi o puse în spatele maşinii înainte de a porni pe drumul de întoarcere.

Cindy Ling, intrată în Canada cu o viză turistică, asemenea majorităţii imigranţilor clandestini, va figura în statistici ca atare şi va fi căutată de poliţia canadiană. Acolo unde se afla, nu exista niciun risc să fie descoperită.

După douăzeci de minute, cei doi bărbaţi erau din nou în parcarea hotelului.

*

Stând nemişcat în camera sa întunecată, cu fereastra deschisă, John Mancham îi urmărea prin binoclul cu infraroşii pe cei doi bărbaţi care coborau din maşina de teren. Le supraveghease deja plecarea. Observă că nu mai aveau la ei pachetele. Asta arunca o lumină sinistră asupra deplasării lor nocturne. Pentru că fusese martor la sosirea tinerei chinezoaice, concluzia era uşor de tras...

Cei doi intrară în hotel, iar John Mancham închise fereastra. Era satisfăcut: lucrurile începeau să se

mişte.

Capitolul II

Malko hotărî să parcurgă pe jos cele trei blocuri care despărţeau hotelul unde se cazase, Hyatt, de Sutton Place Hotel, unde avea întâlnire. Ca de obicei, centrul comercial din Vancouver nu era decât un imens ambuteiaj, iar Burrard Street nu făcea excepţie de la regulă. Ploua, iar circulaţia, deja încetinită, se ţâra cu viteza melcului. Pliantele turistice din Columbia Britanică scoteau în evidenţă faptul că Vancouver era singurul oraş din Canada în care nu ninge niciodată, uitând să menţioneze cele două sute de zile de ploaie pe an... care nu-i descurajau pe amatorii de activităţi în aer liber. Maşinile, prinse în capcana aglomeraţiei, erau adesea însoţite de ciclişti cu căşti enorme, care pedalau prin ploaie îmbrăcaţi doar în tricouri. Locuitorii Columbiei Britanice erau sportivi. Sportivi înfocaţi. În fiecare weekend, se plimbau pe biciclete, motociclete sau pe jos, făceau alpinism, jogging sau se aruncau în apele îngheţate ale Pacificului. Însă, de la ora nouă seara, Vancouver-ul devenea pustiu, de parcă s-ar fi dat o stingere virtuală. Sosit cu o seară înainte, Malko avusese impresia încă de la aeroport că traversa un imens *ghost town.* Oraşul se întindea pe mulţi kilometri, cartierele erau amestecate, fără să existe o ordine şi fără să aibă farmec sau suflet.

Hotelul Hyatt, unde CIA îi rezervase o cameră, era curat, trist şi banal, fiind situat în inima unui ocean de turnuri de sticlă şi oţel ce aduceau aminte de

Wall Street şi de Shanghai. Asiaticii erau peste tot: 30 din populaţia Vancouver-ului provenea din China. În timp ce cartierul Chinatown, aflat în centrul oraşului, nu ocupa decât câteva străzi mărginite de magazine prăfuite, Richmond, situat în partea sudică, era o bucată din China. În majoritatea magazinelor de aici nu se vorbea decât cantoneza…

Malko grăbi pasul sub rafalele de vânt îngheţat. Era iunie, dar ţi se părea că te afli în plin noiembrie. La Vancouver, buletinul meteorologic nu anunţa că urma să plouă sau să fie frumos, ci că avea să plouă mult sau puţin. Prudenţi, locuitorii nu se despărţeau niciodată de umbrele. Malko nu-şi putu reprima un sentiment nostalgic. Dacă n-ar fi trebuit să câştige bani ca să-şi întreţină castelul, acum ar fi fost la Liezen împreună cu Alexandra, logodnica sa, profitând de începutul verii austriece. Probabil că invitaţiile adresate Alteţei Sale Serenisime prinţul Malko Linge se adunau pe biroul său din bibliotecă. Din păcate, Liezen era un veritabil butoi al Danaidelor[5], reclamând mereu tot mai mulţi bani. Fără să mai vorbim de mobilier: în timpul uneia dintre absenţele sale, contesa Alexandra cumpărase un minunat pat cu baldachin Ludovic al XVI-lea, pe care-l reperase într-un magazin Claude Dalie din Cannes.

Parcurse ultimii metri care-l mai despărţeau de cele şaptesprezece etaje ale clădirii ce adăpostea Sutton Place Hotel. Un Ferrari roşu splendid staţiona în faţa intrării. Se duse direct la lift şi apăsă pe

5 Pentru că şi-au ucis soţii, Danaidele, fiicele regelui Danaus, au fost condamnate să umple veşnic, în Hades, un butoi fără fund, (n. red.).

butonul etajului paisprezece. Cartonul prins de uşa apartamentului 1406-08 anunţa:

„Adventure Productions. Ring the bell and proceed."[6]

Ceea ce şi făcu. O blondă cu faţa ascuţită, dar cu un piept de proporţii considerabile, aşezată în spatele unui birou, citea *Variety.* Afişă imediat un zâmbet profesional şi întrebă cu un accent american evident:

— *May I help you?*[7]

— Am întâlnire cu domnul Simon Levine, o anunţă Malko.

— Numele dumneavoastră, vă rog?

— Malko Linge.

— Luaţi loc, mă duc să văd dacă vă poate primi.

Se ridică şi dispăru într-un culoar mic, unduindu-şi şoldurile puse în valoare de o fustă foarte scurtă. La întoarcere, era toată numai un zâmbet.

— Domnul Levine vă primeşte *imediat,* îl anunţă ea cu o voce evident mai plină de căldură. Vă rog să mă urmaţi.

Lui Malko i se păru că unduirea şoldurilor era acum şi mai accentuată. Înainte de a-i deschide uşa, femeia se întoarse şi îi adresă o privire care ar fi topit un gheţar.

— Numele meu e Sandra. Dacă aveţi nevoie de ceva, vă stau la dispoziţie.

Unicul ocupant al camerei se ridică cu mâna întinsă pentru a-l întâmpina pe Malko. Era un bărbat înalt, zvelt, cu părul grizonat şi un nas de-a dreptul uimitor: enorm, neregulat, ca un apendice de focă.

6 Adventure Productions. Sunaţi şi intraţi.
7 Pot să vă ajut cu ceva?

Era singurul lucru care-ţi atrăgea atenţia la chipul lui. Bărbatul strânse viguros mâna lui Malko.

— Simon Levine, se prezentă el. Cum aţi călătorit? Luaţi loc.

Se aşezară de o parte şi de alta a unei mese joase. Malko aruncă o privire asupra pereţilor acoperiţi cu fotografii şi afişe cinematografice. Puteai crede că te afli *într-adevăr* într-o firmă de producţie cinematografică şi nu într-o infrastructură clandestină controlată de Central Intelligence Agency... Ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, Simon Levine zâmbi complice.

— Am intrat în horă, trebuie să jucăm... Chiar dacă omologii noştri canadieni nu pot fi traşi pe sfoară. Societatea mea oferă servicii – tehnicieni, material, figuranţi – producţiilor turnate aici, pentru că e mai ieftin decât la Hollywood. Aproape două sute pe an, de la *X-Files* la *Highlander.* Richard Gere a fost aici acum cincisprezece zile. Eu însumi vin la Vancouver de mai multe ori pe an, fără ca asta să aibă vreo legătură cu activităţile mele din cadrul agenţiei.

— Şi cum împăcaţi cele două meserii? se nelinişti Malko, uimit de acest amestec de genuri.

Evident că ştia foarte bine că agenţia americană de informaţii controla, în diferite domenii, zeci de societăţi care-i serveau ca acoperire, dar nu-i trecuse niciodată prin minte cinematografia.

Simon Levine zâmbi dezarmant. În ciuda nasului enorm, avea mult farmec.

— Înainte de a intra în *Company,* am fost producător. Fratele meu lucra ca analist la Langley şi mi-a cerut să le fac un mic serviciu. Asta se întâmpla acum zece ani. De atunci, această

structură s-a dovedit preţioasă în nenumărate cazuri.

Tăcu: compartimentare nu era un cuvânt fără rost.

— De aceea n-am auzit niciodată vorbindu-se de dumneavoastră, concluzionă Malko, deşi sunteţi legat de Divizia de Operaţiuni.

— În schimb, eu am auzit o mulţime de lucruri despre dumneavoastră! zise Simon Levine cu un zâmbet călduros. La Langley, sunteţi un mit! Afacerile pe care le derulez de obicei cu Adventure Productions sunt infinit mai puţin periculoase decât cele în care sunteţi implicat. Apropo, vreţi să vorbim în germană? Ştiu că sunteţi austriac.

— Dacă nu vă deranjează...

— Vorbesc germana, ebraica, araba, spaniola, portugheza şi un pic de chineză, preciză Simon Levine. Deşi sunt american, m-am născut în Brazilia şi am locuit în Israel şi Argentina. Să zicem că sunt multicultural.

În orice caz, părea diferit de majoritatea agenţilor CIA. Se simţea în largul lui în societatea „civilă”.

— Prin urmare, sunteţi şeful acestei operaţiuni? întrebă Malko.

— Am fost. De-acum, mă aflu la dispoziţia dumneavoastră şi la ordinele domnului Krongard. După ce a discutat cu Frank Capistrano, el a fost cel care a cerut intervenţia dumneavoastră în această afacere.

„Buzzy” Krongard era un bancher care urma să fie numit *Executive Director* la CIA, ceea ce însemna numărul trei în cadrul agenţiei. El reprezenta noua tendinţă „dură”, apărută ca urmare a alegerii preşedintelui George W. Bush. Avea profilul

oamenilor din OSS[8], vechea CIA, supranumită „Oh So Social” din cauza pregătirii universitare a membrilor săi. Erau nişte băieţi foarte bine educaţi, de un patriotism înverşunat şi concentraţi mai mult asupra acţiunii decât a analizei. Probabil că „Buzzy” Krongard se înţelegea de minune cu vechea cunoştinţă a lui Malko, eternul consilier pe probleme de securitate al Casei Albe sub diferiţi preşedinţi: Frank Capistrano. Acesta îl trimisese deja în mai multe misiuni dubioase.

Cineva bătu la uşă, iar Simon Levine îi strigă să intre. Un zdrahon cu un fizic foarte „latino” şi cu o mustaţă de cuceritor intră în încăpere. Simon Levine îl invită să ia loc şi făcu prezentările:

— Malko, vi-l prezint pe Jesús Domingo, un vechi *bun de valoare* al companiei. A lucrat excelent în Honduras, între 1980 şi 1984, într-un moment în care aveam acolo o mulţime de probleme. De atunci, locuieşte în Canada, iar domnul Krongard a decis să apeleze la el. Ce s-a întâmplat, Jesús?

— Mă duc la Bumaby, îl anunţă Jesús Domingo. John vine cu mine. Vă dăm telefon dacă se mişcă ceva.

— Perfect, aprobă Simon Levine. Să fiţi prudenţi. O să-l pun pe domnul Linge la curent cu situaţia. De-acum încolo, el este cel care vă va da instrucţiuni.

— *No problem,* fu de acord Jesús, cu un surâs puţin forţat, înainte de a se ridica şi de a ieşi din cameră.

După plecarea lui, Malko întrebă:

— Sunt mulţi în echipa asta?

— Douăzeci pentru „preproducţie”, adică partea

8 Office of Special Services.

„oficială” a activităţilor noastre. Dispunem de mai multe maşini şi de un elicopter. Pentru operaţiunea „Sunsef ’ – cea care vă interesează – lucrez eu, apoi un ofiţer de caz aflat în mod normal la consulat, John Mancham, Jesús şi doi dintre oamenii care au emigrat în Canada împreună cu el, Manuel Garcia şi Juan Olvido. Consulatul ne asigură protecţia comunicărilor. Apoi, continuă el cu un surâs oarecum jenat, mai e şi Isis Scott, care face legătura între cele două structuri.

— Adică? întrebă Malko.

Vizibil încurcat, Simon Levine îşi aprinse o ţigară cu o brichetă Zippo decorată cu un cap de leu.

— Isis Scott, explică el, a fost manechin. Apoi a decis să se lanseze în cinematografie şi în felul acesta am cunoscut-o. I-am putut oferi câteva roluri mici, şi aici, şi la Hollywood. Şi trebuie să mărturisesc că m-am ataşat de ea.

Cu alte cuvinte, era amanta lui.

— Înţeleg, comentă Malko cu o voce neutră. Şi care este rolul ei în operaţiunea „Sunset”?

— O să vă explic imediat totul, evită un răspuns direct Simon Levine. Mai înainte însă, cred că trebuie să vă spun în ce constă această operaţiune...

— Un lucru deloc inutil, făcu sobru Malko.

Ca de obicei, nu cunoştea scopul venirii lui la Vancouver, mai ales că de-abia revenise dintr-o expediţie în Orientul Mijlociu, unde, o dată în plus, fusese cât pe-aci să dea ortul popii.

Se afla în Canada pentru a doua oară în doi ani, iar Vancouver nu părea deloc mai atractiv decât Montreal-ul. Simon Levine căută o fotografie pe

birou şi i-o întinse.

— Îl cunoaşteţi pe bărbatul ăsta?

Poza reprezenta un chinez zâmbitor, cu părul tuns foarte scurt, chipul rotund şi o privire răutăcioasă. Purta o mică mustaţă ridicolă, iar umerii atletici i se ghiceau sub puloverul pe gât cu care era îmbrăcat. Părea să aibă vreo patruzeci de ani.

Malko îi înapoie fotografia.

— Nu, zise el. Cine e?

— Un personaj foarte interesant, explică Simon Levine. Li Sha-Tin. Născut la Xiamen, în provincia Fujian, chiar în faţa insulei Taiwan. Fiu de ţărani săraci, analfabet, nici măcar nu ştie engleza. Însă, în mai puţin de douăzeci de ani, a acumulat o avere colosală prin intermediul contrabandei pe scară mare, cumpărând o mulţime de oficiali ai Partidului Comunist Chinez şi ai Armatei Populare. Se spune că a introdus fraudulos în China mărfuri în valoare de peste zece miliarde de dolari. Importa din Taiwan vapoare întregi cu maşini Mercedes! Un funcţionar corupt îi furniza tăbliţele cu numere de înmatriculare, altul documentele, şi astfel economisea 350 din drepturile de vamă. Din păcate pentru el, în 1999, schimbarea prim-ministrului de la Beijing a determinat prăbuşirea sistemului. Mai mulţi complici, cu poziţii *foarte* înalte, au fost arestaţi. Paisprezece au fost deja împuşcaţi. Iar el a trebuit să fugă.

— Unde se află acum?

— Aici, în Vancouver.

Malko ridică din sprâncene.

— De ce este interesată agenţia de acest Li Sha-Tin?

Ochii lui Simon Levine sclipiră.

— Domnul Li Sha-Tin a compromis un număr incalculabil de *foarte* înalţi funcţionari ai partidului şi ai armatei. Complicii lui au fost recrutaţi chiar şi din anturajul preşedintelui chinez Jiang Zemin, Cârmaciul suprem. Unul dintre cei mai activi este şeful zonei de coastă care se află în faţa Taiwan-ului şi de unde ar putea pleca eventualele operaţiuni militare împotriva acestei insule. Mai e nevoie să vă spun ce fel de „sursă” reprezintă el pentru agenţie?

— Înţeleg, fu de acord Malko.

— Deci, „Buzzy” Krongard m-a trimis aici cu misiunea de a-l duce pe Li Sha-Tin, cu orice preţ, pe teritoriul american. La început, a părut o misiune extrem de uşoară. Pe urmă…

— Pe urmă, ce? întrebă intrigat Malko.

Vancouver se afla la o oră de mers cu maşina de frontiera americană, iar cu avionul, călătoria dura câteva minute. În plus, Canada era o ţară aliată…

Simon Levine îşi întinse silueta înaltă.

— Vă explic totul jos, la bar. Unul dintre puţinele locuri plăcute din oraşul ăsta.

*

O canadiană cu sâni mari, instalată în barul Gerard, împinse cu degetul mare un sfert de lămâie pe gâtul sticlei de Corona, apoi o bău pe nerăsuflate sub privirea blazată a barmanului. Totul se petrecea în barul hotelului Sutton Place, foarte elegant, decorat cu lambriuri, lumina filtrată şi boxele discrete asigurând un cadru potrivit pentru flecăreala câtorva femei frumoase şi a unor oameni

de afaceri. Te puteai crede la New York. Nu exista niciun taburet liber, iar conversaţiile se desfăşurau aici de minune. Simon Levine şi Malko se strecurară în singurul separeu liber. Levine comandă un Defender dublu „Cinci ani vechime”, cu gheaţă, iar Malko, o vodcă. Larma din bar le acoperea conversaţia.

Malko îl lăsă pe american să-şi savureze scotch-ul înainte de a-i pune prima întrebare.

— Un om ca acest Li Sha-Tin ar fi trebuit să ardă de nerăbdare să se refugieze în Statele Unite, remarcă el. De ce nu s-a dus acolo?

— Bună întrebare, recunoscu Simon Levine în timp ce se uita cu coada ochiului la o blondă cu voce ascuţită, căţărată pe un taburet la bar, care se tot răsucea, dezvelindu-şi o bună parte din coapse. Nu pot să vă dau decât o parte a răspunsului. Mai întâi, Li Sha-Tin, prevenit în legătură cu arestarea lui, a sărit în primul avion cu direcţia Canada, o ţară în care putea intra cu viză de turist. Apoi, a cerut azil politic. Aparent, are aici o mulţime de prieteni şi s-a gândit că sejurul va fi de scurtă durată. Situaţia nu a evoluat în favoarea lui şi se pare că nu se mai poate întoarce în China. Cel puţin dacă nu vrea să fie împuşcat.

— De când sunteţi aici, nu i-aţi propus azilul politic? se miră Malko.

Simon Levine oftă.

— Suntem gata să-i oferim azil politic, dar există o piedică. Una mare de tot. Din momentul în care Beijing-ul a ştiut că Li Sha-Tin se află în Canada, diplomaţia chineză s-a dezlănţuit. Ambasadorul Chinei la Ottawa, domnul Mei Ping, a cerut oficial ca

Li Sha-Tin să fie expulzat în China sub învinuirea de a fi un criminal. În numele bunelor relaţii dintre cele două ţări... Ar fi putut să meargă, dar, din fericire, între Canada şi China nu există o convenţie de extrădare. Ar fi trebuit încălcate câteva legi. Mai mult decât atât, Departamentul de Stat american a intervenit şi el. Acesta a precizat că Statele Unite considerau că trimiterea în China a lui Li Sha-Tin, pentru o execuţie sigură, era un gest extrem de neprietenos. În plus, am alertat asociaţiile de apărare a drepturilor omului de genul Amnesty Internaţional, care au început să vocifereze, şi încă o mai fac. Nu trebuie să uităm că, în domeniul execuţiilor, China deţine un record mondial.

Malko îşi înmuie buzele în vodca răcită atât cât trebuia. La bar, canadiana cu sâni mari ataca a treia sticlă de Corona. Ar fi putut sufoca un urs între coapse...

— Din ce motiv face Canada jocul Beijing-ului? se miră Malko.

— Foarte bună întrebare, zise Simon Levine cu un zâmbet în colţul gurii. Dintre toate ţările industrializate, Canada este cea mai apropiată de Beijing. Din două motive evidente şi unul mai puţin clar. În primul rând, importanţa comunităţii chineze din această ţară şi volumul schimburilor comerciale. Al treilea motiv este mai controversat. Numeroase surse din domeniul informaţiilor, bineînţeles că şi FBI, consideră că Goangbu, bazându-se pe anumite triade, s-a infiltrat în mediul politic şi industrial canadian prin intermediul unui sistem sofisticat de corupţie şi „entrism”[9]. FBI a descoperit că cele două

9 Tactică politică prin care se urmăreşte subminarea altor grupări,

mari partide canadiene – Partidul Liberal şi Partidul Conservator – au primit contribuţii financiare oculte care provin din China. Foşti poliţişti canadieni de rang înalt se află în fruntea unor mari societăţi aparţinând chinezilor. În Ontario, un studio de producţie cinematografică are un patron canadian, însă este legat de o triadă, aceasta având contacte cu serviciile secrete chineze. Guvernul de la Beijing, discret, dar sistematic, se infiltrează în toate societăţile de tehnologie de vârf, inclusiv în cea nucleară, sfârşind prin a exercita o influenţă importantă asupra mediului politic canadian. În mod extrem de oficial, prim-ministrul Jean Chretien nu-şi ascunde afinitatea faţă de China comunistă.

— Şi toată lumea ştie asta? se miră Malko.

— Nu chiar, surâse Simon Levine. În 1996, două mari agenţii canadiene de informaţii, REMP şi CSIS[10], au elaborat un raport despre infiltrarea chineză în Canada. Raportul „Sidewinder”. Douăzeci şi trei de pagini de dezvăluiri explozive care au rămas necunoscute publicului. Imediat după ce a ajuns în mâinile guvernului, acesta a afirmat că era vorba de o urzeală de minciuni. Cu toate acestea, l-a clasat ca „secret”, iar tuturor celor care lucraseră la raport li s-a interzis să vorbească despre el. Unul dintre principalii autori ai raportului, un ofiţer de la REMP, a fost pensionat pentru că se împotrivise acestei muşamalizări. Şi nimeni n-a mai vorbit vreodată despre „Sidewinder”...

---

sau prin care o organizaţie sau un stat îşi încurajează membrii ori agenţii să se infiltreze în altă organizaţie, în încercarea de a racola recruţi sau de a prelua controlul, (n. red.).

10 Canadian Security Intelligence Service.

— Sunteţi extrem de bine informat, îl felicită Malko.

Simon Levine luă o înghiţitură de Defender, apoi continuă:

— Acest ofiţer de la REMP, Brian Murray, este de multă vreme una dintre „sursele” mele. Graţie lui, în decembrie 1996 am putut împiedica o operaţiune a serviciilor secrete chineze. Prin intermediul unei societăţi canadiene, furnizaseră două mii de puşti AK-47 activiştilor indieni ai rezervaţiei Mohawk, *Amerindian Warriors.* Aceştia intenţionau să declanşeze un război de gherilă împotriva statului federal. De asemenea, după ce am fost însărcinat cu operaţiunea „Sunset”, l-am recontactat pe Brian Murray. Pentru că avea încă mulţi prieteni, cam peste tot, am putut fi preveniţi în timp real în legătură cu manevrele guvernului canadian. Asta ne-a permis să reacţionăm. Brian continuă să ne trimită informaţii. Aici intervine Isis Scott: e nebun după ea! Pentru a păstra contactul cu Isis, acceptă să ne ajute, chiar dacă îşi riscă libertatea şi ceva pe deasupra. Bineînţeles că ea îl duce cu vorba, dar e un băiat extrem de naiv.

Levine aproape că se umfla în pene... Malko era nerăbdător s-o întâlnească pe această Mata Hari canadiană.

— Din moment ce sunteţi atât de bine informat, remarcă el, cum se face că nu l-aţi putut recupera pe Li Sha-Tin?

— Deoarece canadienii se opun. L-au ameninţat că dacă încearcă să se refugieze la noi, îl trimit înapoi în China. Guvernul canadian a trimis o notă oficială la Washington, cerându-ne să nu ne

amestecăm în afacerea Li Sha-Tin. Bineînţeles că poponarii ăia de diplomaţi din Departamentul de Stat s-au culcat pe-o ureche şi au pasat problema la Langley.

Zgomotul din bar era tot mai puternic, aşa că Malko aproape că trebui să strige atunci când puse următoarea întrebare.

— Şi n-aţi reuşit să ajungeţi la el?

— Nu, recunoscu americanul fără înconjur. Li Sha-Tin este păzit zi şi noapte de membri ai REMP. Nici vorbă să ne apropiem de el sau să-i telefonăm. Liniile lui telefonice sunt ascultate. Nu putem decât să-i supraveghem deplasările. Situaţia asta durează de două luni. Acum două luni, am avut mari emoţii: s-a dus la cazinoul din Niagara Falls. La câţiva metri de frontieră! L-am urmărit. Canadienii au prins de veste şi l-au arestat sub un pretext oarecare pentru a-l aduce aici…

— Aveţi vreun contact cu el?

— Indirect, graţie unui avocat chinez, Victor Chang, care doreşte şi el ca Li Sha-Tin să vină la noi. L-a întrebat asta, dar răspunsul a fost evaziv.

— E bizar…

— Da şi nu. Avem impresia că, până de curând, Li Sha-Tin spera încă să poată ajunge la o înţelegere cu chinezii. Eu cred că mai există şi un alt motiv care explică reţinerea lui Li Sha-Tin de a veni în Statele Unite. E vorba de proximitatea noastră cu oamenii din Taiwan…

— Asta n-ar trebui să-l deranjeze, obiectă Malko.

Simon Levine luă încă o înghiţitură de Defender şi zâmbi.

— Ba da. Are să-şi reproşeze un mic truc. După ce

a făcut avere în provincia sa, Li Sha-Tin a emigrat în Hong Kong. Pentru că îşi cumpăra toate produsele de contrabandă din Taiwan, evident că avea relaţii excelente cu taiwanezii din Hong Kong. Or, în 1997, amicii comunişti ai lui Li Sha-Tin i-au cerut să-i ajute, prin intermediul relaţiilor sale, să desfiinţeze reţeaua de spionaj taiwaneză din Hong Kong. El a acceptat şi s-a trezit membru al Goangbu! Nu din convingere politică, bineînţeles, ci pentru a asigura o acoperire traficului pe care-l făcea... S-a străduit atât de bine, încât a reuşit să-l „contacteze" pe şeful contraspionajului militar al Taiwan-ului la Hong Kong, Yue Bing Nan, care avea încredere în el. Cu sânge rece, Li Sha-Tin l-a predat autorităţilor de la Beijing, împreună cu întreaga reţea... Astăzi, Yue Bing Nan aşteaptă, împreună cu alţi douăzeci de spioni taiwanezi, să fie împuşcat. Contraspionajul taiwanez a pus un premiu pe capul lui Li Sha-Tin. Îl vrea mort. Şi, dacă e posibil, făcut fărâme. Asta nu ne simplifică sarcina, deoarece Li Sha-Tin se întreabă dacă nu cumva vom fi tentaţi să-l predăm aliaţilor noştri din Taiwan.

„O ipoteză perfect plauzibilă", îşi spuse Malko, care nu era naiv. O sursă dezactivată nu valora mai mult decât o sticlă goală de Coca-Cola. În mod sigur, acest Li Sha-Tin avea o personalitate cu mai multe faţete...

Tocmai se pregătea să mai pună o întrebare, când remarcă o femeie tânără care încerca să-şi croiască drum prin mulţimea îngrămădită în jurul barului. Era o blondă cu părul împletit şi privirea ascunsă în spatele ochelarilor negri. Bluza mov pe care o purta părea gata să plesnească pe sânii bine dezvoltaţi.

Avea o gură lacomă şi o ţinută semeaţă.

— Poftim, remarcă el, iată un star! Chiar avem în mijlocul nostru oameni de cinema.

Blonda se apropie de masa lor. Simon Levine se ridică stângaci ca un licean şi spuse cu o voce brusc schimbată:

— Malko, v-o prezint pe Isis Scott! Isis, prinţul Malko Linge.

Isis Scott se opri, îşi scoase ochelarii negri şi-i adresă lui Malko o privire care ar fi putut pune la pământ un bizon. Directă, senzuală, sigură de sine.

— *Good afternoon, Mister Linge,* spuse ea cu o voce gravă. Sunt bucuroasă să vă cunosc.

Malko strânse mâna întinsă şi avu impresia că era unsă cu un lipici foarte puternic... Femeia nu-i dădu drumul, privindu-l drept în ochi cu o expresie ciudată şi un surâs carnivor. Cu coada ochiului, văzu că Simon Levine, verde la faţă, trecea prin chinurile iadului.

— Isis, stai jos, îi propuse americanul cu o voce gâtuită.

Malko reuşi în cele din urmă să-şi recupereze mâna, iar femeia se strecură între ei. De-abia aşezată, se întoarse spre Simon Levine şi îl sărută lung pe gură, în timp ce coapsa sa se lipi pe sub faţa de masă de cea a lui Malko...

Spioană de ocazie, însă o târfa autentică.

După ce-şi recăpătă răsuflarea, Simon Levine, înseninat de această manifestare de afecţiune, se aplecă spre Malko cu un aer conspirativ:

— După cum v-am explicat, Isis acţionează pe post de *bait*[11] pentru Brian Murray.

11 Momeală.

Cu un gest încărcat de senzualitate, cărnoasa Isis se întoarse spre Malko şi întrebă:

— Domnule Linge, credeţi că sunt *bună* de momeală?

Coapsa ei era lipită în continuare de a lui Malko. Acesta îşi spuse că recuperarea lui Li Sha-Tin avea toate şansele să-i rezerve câteva surprize. O creatură de teapa lui Isis nu avea cum să simplifice lucrurile.

— Cu siguranţă, zise el. Indiferent cine muşcă din ea...

Crezu că Simon Levine avea să-i sară la beregată, însă americanul reuşi să schiţeze un zâmbet fals şi să întrebe:

— Isis, ce bei?

— Un daiquiri de căpşuni.

Pentru a mai destinde atmosfera, Malko spuse imediat:

— Povestiţi-mi urmarea. Ce aşteaptă canadienii?

— Câştigă timp, zise americanul. Ca să le permită prietenilor lor chinezi să-l lichideze discret pe Li Sha-Tin. Ar fi reuşit până acum s-o facă dacă nu ar fi fost la mijloc protecţia asigurată chinezului de triadele canadiene. Noi am crezut că avem timp să găsim un şiretlic pentru o recuperare „blândă”, continuă Simon Levine, dar, acum câteva zile, s-a produs un incident care ne-a demonstrat că nu trebuia să ne culcăm pe-o ureche. Eu cred că de data aceasta serviciile chineze au decis să-l lichideze pe Li Sha-Tin cât mai repede posibil. Iată pentru ce vă aflaţi aici.

Capitolul III

— Ce s-a întâmplat? întrebă Malko.

— Un incident pe care încă nu l-am clarificat, explică americanul. Weekendul trecut, Li Sha-Tin şi oamenii săi apropiaţi s-au dus pe Vancouver Island şi au tras la un hotel de lux, Wickaninnish Inn. John Mancham i-a urmărit. Sâmbătă după-amiază, a văzut sosind la hotel o tânără chinezoaică. Venise la Vancouver cu avionul şi avea la ea o servietă. L-a sunat pe Li Sha-Tin şi acesta a primit-o imediat.

Povesti în continuare ce observase ofiţerul de caz de la CIA, concluzionând că, probabil, necunoscuta fusese ucisă.

— Nu ştim ce s-a petrecut în realitate, spuse el. Nu ştim nici măcar de unde venea şi nici cum se numea. Însă, mai mult ca sigur a fost ucisă şi îngropată undeva în pădurea deasă. De vreme ce a venit de bunăvoie, nu poate exista decât o singură explicaţie: a vrut să-l ucidă pe Li Sha-Tin, iar acesta sau zbirii lui au lichidat-o. Dar aceasta nu este decât o ipoteză. O să încercăm s-o verificăm prin intermediul lui Victor Chang, avocatul lui Li Sha-Tin. Dacă se dovedeşte adevărată, chinezul n-o să se fălească cu asta. Din punctul meu de vedere, pentru că nu i-au putut determina pe canadieni să-l trimită pe Li Sha-Tin înapoi în ţară, chinezii au trecut la ofensivă, încercând să-l ucidă.

— Pare logic, recunoscu Malko. Dar de ce au trimis o femeie singură şi nu un comando de ucigaşi?

— Habar n-am. Poate că e mai uşor aşa decât un atac frontal. Li Sha-Tin e foarte bine păzit.

— Să fie o lovitură a prietenilor dumneavoastră din Taiwan?

— În principiu, nu, îl asigură Simon Levine. I-am întrebat deja.

În bar, vacarmul crescuse. Isis Scott căscă şi-i adresă lui Malko un zâmbet devastator.

— Credeţi că aş putea să-l seduc pe chinezul acesta? întrebă ea pe un ton vesel.

Fără îndoială că era extrem de excitată.

— Cu siguranţă! încă nu aţi încercat?

Simone Levine răspunse în locul ei, oarecum sec:

— Li Sha-Tin nu iese din casă decât ca să se ducă în Richmond, la cazinoul Great Canadian, ori la cel de la Holiday Inn. Nu vorbeşte cu nimeni, e înconjurat mereu de gărzile sale de corp şi nu ştie decât cantoneza...

Un înger cu ochi oblici traversă barul şi dispăru. Malko fu cât pe-aci să remarce că trupul lui Isis era poliglot, dar se abţinu la timp. Coapsa amantei oficiale a lui Simon Levine era în continuare lipită de a lui.

— Ce aveţi de gând să faceţi? întrebă el.

Simon Levine luă o înghiţitură de Defender.

Nasul lui enorm părea acum şi mai lung.

— Langley vă cere să organizaţi răpirea lui Li Sha-Tin, spuse el sobru. E o cursă contra cronometru între noi şi chinezii de la Beijing, cu un avantaj net pentru ei, deoarece canadienii vor închide ochii.

— Din ceea ce mi-aţi povestit, remarcă Malko, este aproape o misiune imposibilă.

— Nu, *foarte* dificilă, îl corectă Simon Levine. Evident că, dacă suntem prinşi, ne aşteaptă închisoarea.

Malko îşi reţinu un zâmbet. Levine îl făcea să se gândească la un avocat care îşi anunţă clientul că îl

aşteaptă pedeapsa capitală, spunându-i: *„Am fost condamnaţi la moarte.”* închisoarea îl aştepta doar pe el. Ca de obicei, pentru că riscul era mare, CIA prefera să lucreze cu subcontract.

— Unde locuieşte Li Sha-Tin? întrebă el.

— Într-un cartier şic din Vancouver, Burnaby, aflat în estul oraşului. La etajul şaptesprezece al clădirii Crystal Court, un imobil care adăposteşte la parter un serviciu ce ţine de REMP. Canadienii îi urmăresc toate contactele şi convorbirile telefonice. Este însoţit mereu de două gărzi de corp.

Cu alte cuvinte, trebuiau eliminaţi chinezii *şi* canadienii...

— Nu e prea încurajator, zise Malko.

Simon Levine se uită chiorâş la el.

— Acesta este motivul pentru care Langley v-a chemat aici. Când am sosit în oraş, povestea mi s-a părut mai curând amuzantă şi am crezut că va fi uşor să-l convingem pe chinez să treacă de partea noastră. Cu elicopterul, poţi ieşi din spaţiul aerian canadian în zece minute. Acum însă, este vorba de o operaţiune foarte neplăcută, care comportă anumite riscuri. Prietenii lui Li Sha-Tin nu vor ezita să ne împuşte dacă li se va da un astfel de ordin.

În locul romanticului Simon Levine, aflat în plină lună de miere cu apetisanta sa tovarăşă, Malko ar fi preferat să-i aibă alături pe Chris Jones şi pe Milton Brabeck, cei doi „babysitteri” de la CIA. Doar că, în ochii celor de la Langley, erau mult prea valoroşi pentru ca viaţa lor să fie pusă prosteşte în pericol.

Îşi termină vodca şi întrebă:

— Este Li Sha-Tin chiar atât de important?

Simon Levine aprobă din cap.

— Cred că nu vă daţi seama! Dacă punem mâna pe individul ăsta, putem destabiliza sistemul politic chinez. Judecaţi şi dumneavoastră: principalul lui complice este generalul Ji Zhengde, din 1992 şef la Goangbu. Li Sha-Tin ştie totul despre el. A fost arestat, însă are domiciliu forţat. El e cel care, în 1996, i-a trimis lui Bill Clinton trei sute de mii de dolari pentru campania prezidenţială. Lista oficială a complicilor săi seamănă cu un *Who's Who* chinezesc. Şi încă nu cunoaştem totul. Acesta e doar vârful aisbergului. Li Sha-Tin nu deţine doar numere de telefon şi documente, ci şi *filme!* Îşi invita toţi prietenii – demnitari din cadrul partidului – la orgiile organizate în Pavilionul Roşu din Xiamen. Şi îi filma… Precis că încă mai are acele filme. Măcar să putem pune mâna pe ele! N-am reuşit niciodată să recrutăm oameni importanţi din cadrul ierarhiei comuniste. Am putea influenţa *din interior* politica chineză… Imaginaţi-vă că am fi avut asta la dispoziţie atunci când a fost răpit echipajul avionului nostru de spionaj…

— Sunteţi sigur că Li Sha-Tin nu e un lăudăros?

Simon Levine îşi termină paharul de Defender. Barul era de-acum plin, iar zgomotul devenise de nesuportat.

— Nu suntem naivi! în decembrie trecut, am recuperat un dezertor din Beijing. Colonelul Xu Jumping. Nu *foarte* important, însă el ne-a confirmat tot ce a spus Li Sha-Tin. Acesta a reuşit să se infiltreze în *toată* ierarhia înaltă a partidului şi a armatei populare. Oamenii aceia reprezintă pentru noi o nepreţuită „bancă de date". De altfel, Casa Albă nu s-a înşelat deloc. China este obsesia noului

nostru preşedinte.

Simon Levine tăcu. Isis Scott îşi terminase daiquiriul de căpşuni. Chemă chelnerul şi mai comandă unul. Malko îl zări pe Jesús Domingo, care se strecura prin mulţime în direcţia lor.

— Poftim, uite-l pe *spook*[12]! făcu Isis cu voce slabă.

Llispanicul se apropie cu toţi dinţii descoperiţi, aruncându-i o privire senzuală lui Isis.

— Ce s-a întâmplat? întrebă imediat Simon Levine.

— Am nevoie de bani, explică Jesús Domingo. M-am împrietenit cu un *janitor*[13] din imobil. Ne poate da nişte informaţii, dar trebuie motivat.

— OK, o să-ţi dau, zise americanul. Să urcăm.

Se ridică, iar Isis se strâmbă.

— N-am chef să urc, te aştept aici. Vreau să-mi termin băutura. Întoarce-te repede.

Simon Levine cedă cu un oftat de exasperare şi plecă în compania lui Jesús Domingo.

Isis se întoarse spre Malko.

— În felul ăsta, putem rămâne puţin singuri…

La un concurs de prostituate, ar fi putut pretinde medalia de aur.

— Îl urăsc pe acest Domingo, spuse ea pe un ton convins.

— Aşa, făcu Malko, dar de ce?

— Mai întâi pentru că, într-o zi, când am rămas singuri în birou, a încercat să-mi smulgă chiloţii.

Dacă se comportase aşa cum o făcuse cu Malko, Jesús putea fi scuzat.

— Asta nu e bine, zise hotărât Malko, însă mulţi

12 Spion – în argou american, (n. red.).
13 Om de serviciu.

bărbaţi ar fi tentaţi s-o facă...

Isis chicoti:

— Mersi. *Totuşi,* e un tip mârşav. Mi-a povestit viaţa lui. A omorât o mulţime de oameni.

— Aşa! făcu Malko, ciulind urechile. Aici? În Canada?

— Nu, în Honduras, ţara lui natală. Lucra cu CIA şi conducea un escadron al morţii care lichida antiamericani. S-a lăudat că a asasinat sute de oameni, printre care şi femei şi copii. Cu maceta, cu puşca sau chiar sufocându-i cu un sac de plastic. Credea că asta o să mă excite.

— Şi v-a excitat?

— Un pic, recunoscu Isis cu o mutră fermecătoare. Dar nu suficient ca să-l las să se culce cu mine.

— Şi n-a fost căutat?

— Ba da, ba da! Din cauza asta s-a refugiat în Canada. Simon i-a promis că-l ajută să ajungă în Statele Unite, dar, cu toate astea, e un tip mârşav.

Fără îndoială că CIA nu renunţase la proastele sale obiceiuri. Echipa care trebuia să se ocupe de Li Sha-Tin era destul de eteroclită. Începând cu Isis Scott. Aceasta îl măsura pe Malko din cap până-n picioare în timp ce sorbea din noul daiquiri de căpşuni.

— Cum vă par? întrebă ea brusc.

— Superbă! afirmă Malko fără să exagereze.

Isis se strâmbă.

— M-am îngrăşat... Ca manechin, eram mult mai frumoasă. Acum mă întreb dacă le mai plac bărbaţilor...

— În ce mă priveşte, da! se jură Malko. Se pare însă că Simone Levine e foarte legat de dumneavoastră.

— E cam bătrân… şi prea posesiv…

Diferenţa dintre ei trebuie să fi fost de vreo treizeci de ani. Simon Levine putea fi scuzat.

— Găsiţi-vă alt bărbat, mai tânăr, îi sugeră el.

— Nu, zise ea cu hotărâre. Vreau să joc în filme, să devin un star, să fiu celebră. Fără el, n-o să reuşesc.

Cel puţin, lucrurile erau clare.

— În cazul ăsta, spuse Malko, trebuie să intraţi în horă.

Isis dădu din cap.

— Sunteţi simpatic. Păziţi-vă de Jesús. Dac-aţi şti ce mi-a povestit… Dacă se întoarce în Honduras, riscă să fie ucis. E condamnat la moarte. A comis multe orori. Chiar şi în Canada trebuie să se ascundă. Are întotdeauna o armă asupra lui. Un pistol negru şi mare, plin de gloanţe. Şi nu-i stă capul decât la femei frumoase. Aţi văzut-o pe Sandra, fata aia de la recepţie care seamănă cu un cal? E înnebunită după Jesús. Seara, închide uşa cu cheia şi fac dragoste pe birou.

— Cum de ştiţi asta?

Isis zâmbi sarcastic.

— Într-o seară, nu şi-a dat seama că rămăsesem în biroul lui Simon. Am auzit-o guiţând ca o nebună. Am aruncat un ochi: era întinsă pe birou, lângă telefoane, iar el, în picioare, o bombarda cu putere…

Amintindu-şi scena, ochii i se tulburară. Apoi îşi fixă privirea asupra lui Malko. Ochii ei aveau culoarea mării.

— N-aţi vrea să mergem la cinema? propuse ea. Fără să-i spunem lui Simon. Îmi place să flirtez în întuneric.

Se intra astfel în zona roşie.

— Ce vârstă aveţi? întrebă Malko.

— Douăzeci şi trei.

— Nu vă doriţi un bărbat de vârsta dumneavoastră?

Isis îi aruncă o privire întunecată.

— Sunt nişte idioţi. Unul dintre vecinii mei e un tip foarte frumos, nebun după mine de multă vreme. Încă de pe când eram o fetiţă, mă pipăia peste tot. La optsprezece ani, m-am culcat cu el. Când i-am spus că-mi plac bărbaţii musculoşi, s-a îndopat cu steroizi şi a devenit un atlet.

Isis pufni în râs…

— Numai că asta a avut şi un efect advers.

— Care anume? întrebă Malko curios.

— *His balls were reduced to two sweet peas*[14]*…*

Zise ea râzând. Nu-mi mai putea face nimic, chiar dacă era plin de muşchi. Aşa că l-am părăsit, după care a murit.

— Cum?

— S-a spânzurat în camera lui. Înainte de asta, mi-a răsturnat maşina ca să-mi arate cât e de puternic…

Un înger trecu şi dispăru, îngrozit. Nu mai exista tinereţe. Brusc, Isis întrebă:

— Unde staţi?

— La Hyatt.

— Ce cameră?

— 1708. De ce?

— Pentru că aici împart camera cu Simon, răspunse ea cu simplitate.

Începu să-i sune telefonul mobil, iar Isis îl scoase din geantă. După ce răspunse, chipul i se lumină.

14 Testiculele lui au ajuns de mărimea unor boabe de mazăre.

— *Brian! I'm glad to hear you*[15]*...*

Aparent, era vorba de Brian Murray, „sursa" lui Simon Levine. Conversaţia fu foarte scurtă.

— Vrea să mă vadă, îl anunţă Isis. Se pare că are ceva important să-mi spună.

— Unde? Aici?

Femeia coborî vocea.

— Nu, la el. Plec repede, înainte să se întoarcă Simon. Atenţie, el crede că ne întâlnim în locuri publice. Dar e mult mai ca lumea la el, are muzică bună. Şi pe urmă, e drăguţ. Pe curând!

Se ridică, abandonând paharul de daiquiri de-abia început. Malko îşi zise că încă nu se terminase calvarul lui Simon Levine. După toate aparenţele, Brian Murray era *şi el* amantul lui Isis. La nici trei minute după plecarea ei, reapăru Simon Levine.

— Unde este Isis? întrebă el imediat, de parcă Malko ar fi ascuns-o sub banchetă.

— A plecat să se întâlnească cu Brian Murray. Se pare că deţine o informaţie importantă.

— A, bine! făcu americanul, crispându-se brusc. Nu v-a zis unde?

— Nu.

— Bine, spuse el resemnat. O să vă arăt unde locuieşte Li Sha-Tin.

*

O enormă maşină neagră de teren Lincoln Interceptor, cu geamuri opace, era parcată în faţa hotelului Sutton Place, lângă Ferrari. Simon Levine urcă la volan şi închise portiera care produse un

15 Brian! Mă bucur să-ţi aud vocea...

zgomot de casă de bani: motorul era blindat. Malko zări între scaune un pistol militar Skorpio. Regăsea un univers familiar...

Merseră pe Burrard Street, apoi cotiră la stânga, spre est. Circulaţia era exasperant de înceată din cauza semafoarelor şi a ploii. Se angajară pe Kingsway, o stradă lungă şi întortocheată, mărginită de garaje, vile şi imobile vechi. Deloc vesel. Americanul era îngândurat. Se uită cu coada ochiului la Malko.

— Isis v-a povestit o mulţime de prostii, nu-i aşa?

— E fermecătoare, se eschivă Malko.

Simon Levine clătină din cap.

— E destul de dificilă. De când s-a mai îngrăşat puţin, e convinsă că şi-a pierdut sex-appeal-ul. Aşa că încearcă să seducă pe toată lumea.

— E copilăroasă, oftă Malko.

Americanul nu părea de acord cu el.

— Cu toate astea, Jesús a fost cât pe-aci s-o violeze în biroul *meu.* Atât de tare l-a stârnit. Doar e hispanic... S-a purtat frumos cu dumneavoastră?

— Absolut.

Simon Levine păru uşurat.

— Oricum, ne este extrem de utilă în misiunea asta. Brian Murray îi mănâncă din palmă. Fără ea, nu ne-ar fi dat atâtea informaţii.

Îşi continuară drumul încă douăzeci de minute, ajungând în final în Bumaby, un cartier şic aflat în vestul Vancouver-ului. La intersecţia cu Willingdon Avenue, Simon Levine coti la dreapta.

— Am ajuns. Turnul rotund de acolo, cu reflexe verzui.

Arătă spre un bloc-turn de douăzeci de etaje, cu

nişte jaluzele verzi ciudate la ferestre, care-l făceau să semene cu un acvariu. Se opriră lângă trotuar, la câţiva metri de un Dodge alb cu doi oameni înăuntru.

— Manuel şi Juan, explică americanul.

În partea dreaptă a clădirii se afla sediul Poliţiei Călare. Mai multe maşini de poliţie staţionau pe o stradă alăturată.

Simon Levine şi Malko se apropiară pe jos de Crystal Court. O uşă mare de sticlă dădea spre hol. Aşezat pe o banchetă, lângă lifturi, un chinez de vreo treizeci de ani, îmbrăcat într-un maiou, cu un sac de sport între picioare, citea ziarul. Umerii, braţele şi chiar mâinile îi erau tatuate! Avea o faţă rotundă, părul tuns foarte scurt şi o expresie brutală. După ce le aruncă o privire scurtă, se cufundă din nou în lectură.

Simon Levine se opri ceva mai departe.

— Tocmai l-aţi văzut pe „Black Ghost” Ming, îl preveni el pe Malko, un criminal renumit şi foarte periculos, care ocupă funcţia de şef al securităţii lui Li Sha-Tin. Mai mulţi oameni se găsesc în apartamentul de la etajul şaptesprezece. În câteva minute, poate aduna prin telefon o duzină de ucigaşi.

— N-am putea să transmitem un mesaj prin intermediul lui?

— Nu, nu are voie să vorbească cu nimeni.

La întoarcere, chinezul îi urmări din nou cu privirea, de data asta mai insistent.

Apoi, o maşină de poliţie demară, dădu colţul şi trecu prin faţa lor, îndreptându-se spre intersecţia cu Kingsway.

— Ne-au reperat canadienii, remarcă Malko. Nu reacţionează?

Simon Levine zâmbi.

— Bineînţeles că ştiu cine suntem, dar mai ştiu şi că există un acord politic între ei şi Departamentul de Stat. Se cred la adăpost de orice lovitură.

Urcară în maşina de teren, lăsându-i de pază pe cei doi hondurieni.

— Mă întreb ce anume a aflat Brian Murray, zise Simon Levine în timp ce mergeau pe Kingsway, în direcţia hotelului Sutton Place. Sper că n-a fost doar un pretext ca să bea ceva cu Isis.

Ajunseră din nou la bar. De data asta, era aproape pustiu. Neliniştit ca un licean, Simon Levine întorcea capul spre intrare la fiecare treizeci de secunde. Era la al doilea Defender „Success”, 12 ani vechime, fără gheaţă, iar Malko nu ştia cum să se poarte cu el. Era ora nouă şi Isis încă nu se întorsese... Pentru a douăzecea oară, americanul îl întrebă pe Malko:

— Sunteţi sigur că Isis nu v-a spus nimic?

Mobilul femeii era închis. La fiecare cinci minute, Simon suna în cameră. Fără niciun rezultat, între timp, pocnea capacul brichetei Zippo într-un ritm exasperant.

— Foarte sigur! se jură Malko. Poate că a trebuit să se ducă undeva departe. Sau l-a aşteptat.

— Uite-o! zise dintr-odată Simon Levine, sărind în picioare.

Isis traversă barul cu un mers nonşalant şi senzual, apoi se aşeză lângă ei.

— Groaznică circulaţie! suspină ea.

În aceeaşi secundă, Malko îşi dădu seama că femeia tocmai ieşise din patul lui Brian Murray. Era

prea destinsă, prea sigură pe ea.

— Doamne! Unde-ai fost? mormăi americanul.

— Cu Brian, răspunse Isis pe un ton lejer. A întârziat foarte mult. Ştii, chestia asta nu mă amuză deloc. O fac doar ca să-ţi fiu de folos ţie.

— Unde?

— Într-o cafenea, pe Powell Street.

— Bun, şi ce ţi-a spus?

— Nimic. Mi-a dat asta pentru tine.

Îi întinse un plic închis, pe care Simon îl deschise imediat. Malko văzu cum i se schimbă expresia. Fără un cuvânt, americanul îi dădu foaia de hârtie ca să poată citi cele trei rânduri bătute la maşină:

„Goangu pregăteşte răpirea lui Li Sha-Tin. Trebuie repatriat clandestin în China pe cargoul Pretty River. Canadienii cooperează.”

Capitolul IV

Malko puse foaia de hârtie pe masă, evaluând în minte, cu viteza luminii, implicaţiile posibile: echipa sa eteroclită se va izbi de voinţa a două guverne, dar şi de cea a ţării în care se aflau. O adevărată luptă cu morile de vânt.

— E o veste proastă, comentă el sobru.

Total detaşată de lumea exterioară, Isis scoase din geantă un pachet de Mariboro, iar Malko îi aprinse ţigara cu bricheta sa Zippo din argint masiv. Tânăra suflă fumul şi întrebă:

— Mâncăm? Mie mi-e foame.

Simon Levine era alb ca varul. Furios, înghiţi cuburile de gheaţă din paharul de Defender „Success”.

— Ticăloşii ăştia de canadieni! mârâi el printre dinţi. Nişte ipocriţi! *Motherfuckers!* Trebuie să anunţăm imediat la Langley. Isis, în afară de acest mesaj, Brian nu ţi-a mai spus nimic?

Isis suflă mai întâi fumul, vizibil euforică şi prea puţin preocupată de soarta lui Li Sha-Tin. Respira prin toţi porii o mulţumire sexuală.

— Ba da, admise ea. Brian mi-a zis că vă întâlniţi mâine la ora şase în locul obişnuit şi că o să încerce să mai obţină şi alte informaţii. Unde mâncăm?

Nu se duseră prea departe: restaurantul, dotat cu un bufet excepţional, se învecina cu barul. Imediat după ce se aşeză, Isis îi ceru chelnerului o sticlă de Taittinger, probabil ca să sărbătorească orgasmul clandestin. După ce se duse la bufet să se aprovizioneze, Malko întrebă:

— Brian Murray e de încredere?

— Întotdeauna a fost, răspunse americanul. Mai ales acum, când îi face curte lui Isis. Ştie foarte bine că eu ţin frâiele.

Nişte frâie foarte lungi, care permiteau destule zbenguieli. Dar care îl lăsau pe Simon Levine să-şi facă iluzii. Malko era însă pentru pacea cuplurilor.

— Trebuie să-l avertizăm pe Li Sha-Tin, sugeră el. Există vreo modalitate?

— Prin intermediul lui Victor Chang, avocatul lui. Însă, înainte de asta, am nevoie de precizări. Mâine mergem împreună să ne întâlnim cu Brian. O facem întotdeauna în sala de aşteptare a dermatologului său, în Medical Building, 750 West Broadway. O să sun şi la Langley. Mâine dimineaţă, trebuie să mă duc la consulat pentru a putea comunica printr-un circuit protejat.

Isis reveni cu un munte de aperitive. Roşi uşor atunci când îşi încrucişă privirea cu cea a lui Malko şi îi întinse cupa chelnerului care destupase sticla de Taittinger Comtes de Champagne Blanc de Blanes 1995.

— În seara asta am chef să sărbătoresc! zise ea. Mergem la cabaret?

După expresia de pe faţa lui, Simon Levine părea că ar fi avut chef să se ducă într-un cimitir.

*

Consulatul american se afla la numărul 1095, pe West Pender, într-un zgârie-nori roşiatic nou-nouţ, unde împărţea parterul cu o Starbuck Coffee. Intrarea, discretă, era alături, la 1075. Un puşcaş marin, care veghea în spatele unui perete despărţitor de sticlă blindată, îi conduse la primul etaj, unde câteva birouri erau ocupate de antena CIA locală. Îi întâmpină un bărbat chel şi jovial.

— Mike Cârmei, anunţă Simon Levine. E responsabil de comunicaţii şi de sursele „tehnice”. Fără el, am fi pe o insulă pustie, surzi şi muţi!

Simon Levine îşi revenise faţă de seara precedentă. Probabil, graţie lui Isis.

— Vreţi să vă instalaţi? Am pregătit biroul. Nu trebuie decât să ridicaţi receptorul.

Îi conduse într-o cameră fără ferestre, înţesată de computere. Un telefon era aşezat pe masa goală, lângă o cafetieră şi mai multe pahare de plastic, înainte de a se aşeza, Simon Levine se întoarse spre Mike Cârmei.

— Nimic nou din partea chinezilor?

Acesta asculta şi comunicaţiile consulatului chinez, care erau, bineînţeles, supravegheate şi de „urechile” de la NSA.

— Analiza nu se face aici, spuse el, aştept în cursul zilei raportul de la Langley.

Simone Levine nu trebui decât să ridice receptorul şi să tasteze 9 pentru a intra în legătură directă cu centrala CIA de la Langley. „Buzzy” Krongard era într-o şedinţă, aşa că îi încredinţă informaţiile asistentului acestuia: nu le mai rămânea decât să aştepte instrucţiunile Centralei, care, la rândul ei, se va consulta cu Casa Albă.

— Ne ducem la avocat? sugeră Malko.

— OK, zise americanul. Nu e departe, la numărul 1200.

În stradă, rupse furios amenda lipită de parbrizul Interceptorului. Biroul lui Victor Chang se afla la etajul şapte al unei clădiri vechi. O chinezoaică amabilă, uscăţivă, îi anunţă că avocatul era la Ottawa. Nu le mai rămase decât să se ducă să mănânce de prânz, aşteptând întâlnirea cu Brian Murray.

— Mergem s-o luăm pe Isis? sugeră imediat Simon Levine după ce se uită la ceasul Breitling Navitimer.

*

Instalat la birou, cu un pahar de ceai şi o agendă mare deschisă în faţa lui, Li Sha-Tin dădea telefoane în China. Din cauza decalajului orar şi a calităţii comunicaţiilor, nu prea avea succes, mai ales că era vorba de telefoane mobile.

În plus, ştia că, pe de-o parte, e ascultat de CSIS, iar pe de altă parte, mulţi dintre cei cărora le

telefona erau ascultaţi la rândul lor de Goangbu.

Golise deja vreo cinci-şase pahare de ceai şi acum transpira abundent. Ceea ce făcea el era o muncă demnă de Penelopa! Scopul era simplu: să recupereze filmele compromiţătoare pe care nu avusese timp să le ia cu el. Incidentul petrecut la Wickaninnish Inn îl edificase. Beijing-ul îi rezervase un război pe viaţă şi pe moarte. Recuperarea filmelor reprezenta o asigurare de viaţă. Posesia lor îi oferea un mijloc formidabil pentru a şantaja guvernul de la Beijing.

Le încredinţase amantei sale, doamna Lin, măritată cu nepotul lui Jiang Zemin, deci de neatins, dar nu ştia ce făcuse aceasta cu ele. Bineînţeles că nu se punea problema s-o sune. De asemenea, nu putea menţiona adevăratul motiv al apelurilor sale. Trebuia să descrie nişte cercuri concentrice, transmiţând mesaje suficient de vagi pentru a nu fi compromiţătoare, dar conţinând destule elemente care să le permită interlocutorilor să înţeleagă ce anume dorea…

În sfârşit, mai exista un ultim element pe care nu-l putea judeca de la distanţă. Oare doamna Lin mai era de partea lui?

Luă o înghiţitură de ceai şi formă cu grijă un număr alcătuit din treisprezece cifre. Ocupat. Sau imposibil de stabilit legătura. Pentru a cincisprezecea oară… Trebuia să reuşească cu orice preţ. Pentru a-şi domoli furia pe care o simţea crescând, se ridică, se duse la bar, luă o sticlă de coniac Otard XO şi îşi turnă o porţie într-un pahar de forma unui balon. Se întoarse la birou pentru a savura băutura în linişte. Avea şi el dreptul la o mică

pauză, iar coniacul de calitate era unul dintre micile lui păcate.

După ce goli paharul, se apucă din nou de dat telefoane, răbdător ca un călugăr benedictin.

*

West Broadway se întindea de la est la vest şi la sud de Granville Bridge, în inima cartierului comercial din Vancouver. La numărul 750 se afla o impozantă clădire albă, cu mai multe restaurante la parter şi ocupată de zeci de medici. Luară liftul până la etajul paisprezece. Plăcuţa de pe uşa doctorului John Ridley îţi indica să intri fără să baţi. Secretara, durdulie şi prost dispusă, înregistră numele lui Simone Levine şi le spuse să intre în sala de aşteptare. Era ora şase fix. În încăpere se mai afla o singură persoană, cufundată în citirea unui exemplar din *Naţional Geographic Magazine:* un bărbat de vreo cincizeci de ani, având pe cap o pălărie panama ciudată, de culoare crem, ochii albaştri, mustaţă şi un aer de playboy. Nicidecum o înfăţişare de poliţist, mai curând una de vechi ecologist: tricou, pantaloni de pânză şifonaţi şi un zâmbet cam neghiob.

Simon Levine făcu prezentările, întrebând imediat:

— Ai confirmarea?

Brian Murray dădu din cap afirmativ şi spuse cu o voce blândă:

— Da. Şi am mai putut afla şi alte lucruri.

— De la cine?

— Un amic de la CSIS. Birourile lor sunt chiar faţă-n faţă cu *Vancouver Post.* Ne cunoaştem de

douăzeci de ani şi ştiu că nu-i place evoluţia acestei poveşti.

Vorbeau în şoaptă, ca nişte conspiratori.

— Ce anume ştii, *mai exact?*

— În două sau trei zile, cargoul chinez Pretty River, care provine din Fusan, Coreea de Sud, va sosi la Vancouver. Rămâne în port două zile, pentru a încărca lemn şi containerele goale de la COSCO, apoi pleacă spre portul Tinyang, lângă Beijing. Chinezii s-au pus de acord cu canadienii în ceea ce priveşte repatrierea lui Li Sha-Tin cu ajutorul acestui cargou. Bineînţeles că este vorba de o operaţiune clandestină, organizată de Goangbu. Apoi, canadienii vor pretinde că Li Sha-Tin a fugit din ţară, fără ca ei să poată face ceva.

Lui Malko nu-i venea să-şi creadă urechilor.

— Şi guvernul canadian acoperă această răpire?

— Da.

— Sunteţi sigur?

— Absolut, confirmă Brian Murray cu vocea sa blândă. Unda verde a fost dată de ministrul imigrării de la Ottawa, fiind autorizat de primul-ministru. Acesta a obţinut din partea chinezilor promisiunea că întreaga operaţiune se va desfăşura fără incidente. O dată aflat la bordul lui Pretty River, soarta lui Li Sha-Tin va fi pecetluită.

— Şi cum o să-l urce pe vapor?

— Ascuns probabil într-un container gol, presupuse Brian Murray. Se întâmplă de multe ori ca vameşii canadieni să descopere că imigranţii clandestini care provin din China sunt ascunşi în containere, unde stau peste cincisprezece zile. Au la dispoziţie ventilaţie şi alimente. De cele mai multe

ori, nu sunt prinşi. Ultima intercepţie a avut loc atunci când imigranţii închişi în containerul care tocmai fusese debarcat au început să râdă! Un vameş i-a auzit.

— Dar cum vor să-l răpească?

Brian Murray depărtă mâinile într-un gest de neputinţă.

— Nu ştiu nimic. Însă ultima fază a operaţiunii e simplă. Duceţi-vă să vă plimbaţi prin port! Există mii de containere stivuite peste tot. Toate aparţin companiei COSCO. Or, COSCO e controlată de Armata Populară Chineză...

Conversaţia asta şoptită în mica sală de aşteptare avea un aer fantastic...

— Guvernul canadian ştie bine că vor urma reacţii legate de dispariţia lui Li Sha-Tin, obiectă Malko. Riscă tot felul de probleme diplomatice şi o campanie de presă din partea ONG-urilor umanitare.

Brian Murray clătină din cap cu un zâmbet trist.

— Nici vorbă. Vor pretinde că Li Sha-Tin le-a scăpat printre degete şi că se ascunde undeva în Canada, ca şi alte mii de imigranţi clandestini, pentru a evita ceea ce se numeşte un *removal,* adică expulzarea, în cazul în care cererea lor de imigrare este respinsă. Cred că totul a fost pus la punct acum cincisprezece zile, în timpul unei călătorii a ministrului imigrării la New York, unde s-a întâlnit cu oficiali chinezi. Aceştia au ridicat ştacheta foarte sus, afirmând că nu se punea problema ca Li Sha-Tin să locuiască în Canada, unde va intra în legătură cu duşmanii lor, adică cu americanii. Răgazul oferit a fost foarte scurt. Potrivit surselor mele, s-a revenit asupra chestiunii acum câteva zile,

oferta nu putea fi refuzată.

— Asta se leagă, interveni şi Simon Levine. Au dat greş cu tentativa de asasinat de la Wickaninnish Inn, aşa că au schimbat tactica. Ştiu că-i dăm târcoale lui Li Sha-Tin şi nu vor să rişte nimic…

— Şi care este această ofertă „de nerefuzat”? întrebă Malko.

Brian Murray îşi ridică ochii de un albastru deschis, cu acelaşi zâmbet vag şi inocent.

— Canadienii s-au pricopsit cu aproximativ patru mii de imigranţi clandestini chinezi, fără documente, pentru că, ajungând aici, aceştia le-au distrus sau le-au dat spre păstrare celor care le-au facilitat intrarea în ţară. Sunt nişte indivizi săraci, care au venit doar ca să scape de mizerie şi să muncească. Nu e nimic politic la mijloc. Guvernul chinez i-a propus celui de la Ottawa un protocol secret. Primul acceptă să-i preia pe toţi aceşti chinezi, plus unul: Li Sha-Tin. Pe viitor, se angajează să împiedice imigrările clandestine în Canada. Cei care vor fi repatriaţi nu riscă nimic: sunt doar nişte refugiaţi *economici.* Iar Canada va rezolva o problemă veche.

— Nu aveţi niciun fel de amănunte operaţionale? întrebă Malko. Există totuşi o problemă delicată: Li Sha-Tin se află *oficial* sub supravegherea poliţiei canadiene. Acesteia îi va veni greu să explice cum de a permis răpirea chinezului.

— Ştiu, recunoscu Brian Murray, există cu siguranţă un şiretlic prin care canadienii vor scăpa de responsabilitate, dar nu-l cunosc. Nu uitaţi că este vorba de o afacere de stat şi că secretul este bine păstrat.

— Crezi că vor utiliza triadele? întrebă Simon

Levine.

— Nu, nu cred. Mai curând agenţii Goangbu care mişună prin Canada. Sau care se găsesc probabil la bordul lui Pretty River.

Murray tăcu şi se uită la ceas.

— Am întâlnire peste câteva minute. Dacă aflu alte noutăţi, o sun pe Isis.

Se despărţiră cu o strângere de mână, apoi ieşiră pe culoarul etajului paisprezece. Malko, gânditor, îl interpelă cu voce joasă pe Simon Levine, care-şi freca nervos nasul impozant.

— Echipa lui Jesús nu trebuie să-l scape nicio secundă din ochi pe Li Sha-Tin. Pentru moment, asta-i tot ce putem face. Însă un lucru mă miră: canadienii *ştiu* că-i supraveghem. Cu siguranţă că le-au spus asta chinezilor, care au trebuit să ia problema în considerare în planurile lor. Cum cred ei că vor scăpa de noi?

— Habar n-am, mărturisi americanul. Nu am linişte până când blestematul ăsta de cargou n-o să plece din Vancouver fără Li Sha-Tin. Chinezii or fi hotărât să acţioneze în forţă, eliminându-ne. Primul lucru pe care trebuie să-l ştim este când soseşte Pretty River. O să dau un telefon în port.

— Ar mai trebui, sublinie Malko, să avem instrucţiuni *precise* legate de paşii următori.

*

Fără un cuvânt, Simon Levine îi întinse lui Malko telegrama de-abia decriptată pe care i-o dăduse Mike Cârmei şi care avea două ştampile: *Very secret* şi *For your eyes only.* Malko o citi cu atenţie. Era

semnată de „Buzzy” Krongard, iar conţinutul ei putea fi considerat atât vag, cât şi precis. Începutul operaţiunii „Sunset” consta în a împiedica, prin orice mijloace, întoarcerea lui Li Sha-Tin în China. Prin urmare, şeful misiunii trebuia să ia toate măsurile necesare.

Malko încercă o senzaţie neplăcută de arsură pe şira spinării: de-acum, şeful misiunii era el. Evident, Canada era un coş de gunoi mondial, dar şi o ţară civilizată, cu legi şi poliţie. Or, CIA îl împingea, fără să i-o ceară explicit, la posibile acţiuni perfect ilegale. Iar „soldaţii” erau un grup de criminali de război hondurieni. Agenţia nu prea se purta cu mănuşi. În ce-l priveşte pe el, beneficia de o anumită consideraţie din partea CIA, însă nu era american şi, prin urmare, intangibil. Îi înapoie documentul lui Simon Levine. Acesta nu pierdu deloc timpul.

— Ce propuneţi?

Abil, lăsa pe umerii lui Malko responsabilitatea acestei operaţiuni extrem de riscante.

— Jesús şi oamenii lui sunt la post?

— Da. Şi sunt înarmaţi.

— Când soseşte Pretty River?

— Mâine, pe la şapte dimineaţa, dacă e să ne luăm după căpitănie.

— Bun, atunci nu ne mai rămâne decât să căscăm ochii, concluzionă Malko. Şi să ne rugăm.

*

Simon Levine oprise Interceptorul la ieşirea de pe Lion’s Gate Bridge, care lega Stanley Park de North

Vancouver. Toate navele care intrau în golful Burrard, unde se aflau docurile, trebuiau să treacă pe dedesubt. Podul enorm străjuia de la treizeci de metri înălţime braţul strâmt al mării, care se termina într-un soi de fundătură, semănând un pic cu Cornul de Aur de la Istambul. Pe chei, erau înghesuite containerele pregătite de plecare pe calea ferată care mărginea zona portuară, imediat după terminalul plin de vase de croazieră şi după heliport. O zonă liberă în faţa căreia acostau zeci de vapoare.

Ploua şi un vânt puternic mătura podul. Simon Levine lăsă jos binoclul şi se întoarse spre Malko.

— Cred că ăsta e.

Îi dădu binoclul lui Malko. Acesta văzu un cargou care tocmai depăşea Point Atkinson, pe la Vancouver West, şi urma să treacă pe sub pod. Nu se deplasa cu mai mult de cincisprezece noduri pe oră şi trebuiră să aştepte peste o jumătate de oră înainte de a putea examina pupa navei. Pulsul lui Malko crescu. Drapelul roşu chinez fâlfâia în spatele cargoului, iar pe cocă citi inscripţia „Pretty River”, însoţită de câteva caractere chinezeşti. Puntea era goală, nava semănând cu orice alt vapor de aceeaşi categorie. Îl urmăriră în timp ce intra în golful Burrard. Încetini şi, în cele din urmă, aruncă ancora chiar în faţa zonei portuare, după heliport.

Simon Levine se uită prin binoclu şi oftă.

— Măcar până în *acest* punct, informaţia lui Brian Murray a fost exactă...

— Ce urmăreşte Brian, de fapt? întrebă Malko, abţinându-se să precizeze „în afară de Isis”.

— E un om cinstit, dar profund marcat, îi explică Simon Levine. Trist. Cariera lui a luat sfârşit atunci

când a descoperit nişte fapte foarte grave. Ierarhia din care făcea parte nu l-a susţinut. A fost chiar şi ameninţat. Totuşi, îi este loial ţării sale. A refuzat să-mi dea copia raportului „Sidewinder”, care se află în posesia lui.

Nu le mai rămânea decât să se întoarcă la Vancouver şi să reflecteze serios pentru a câştiga un oarecare avans faţă de Goangbu.

*

Simon Levine, Isis şi Malko tocmai îşi terminau cina la Sutton Place atunci când sună mobilul americanului. După ce răspunse, acesta tresări şi i se adresă lui Malko:

— Li Sha-Tin pleacă de-acasă! Jesús m-a sunat. Să mergem.

— Şi eu? întrebă Isis. Vreau să ies…

Machiată, îmbrăcată cu un tricou mulat şi cu nişte pantaloni prevăzuţi cu o centură aurită enormă, era şi mai sexy ca de obicei.

— N-o să dureze mult, îi promise Simon Levine. Nu te pot lua cu mine, e prea periculos.

Douăzeci de minute mai târziu, ajunseră în ţaţă la Crystal Court. Chiar lângă Dodge-ul lui Jesús staţiona o limuzină „stretch” de doisprezece metri lungime, un Lincoln Towncar negru, cu geamuri fumurii. Jesús Domingo coborî din maşina sa şi urcă în Interceptor.

— Am vorbit cu şoferul limuzinei, spuse el. Aşteaptă un VIP chinez. Li Sha-Tin este singura persoană de genul ăsta care locuieşte în această clădire.

După sosirea cargoului Pretty River, hondurienii şi-

au dublat vigilenţa, raportându-i lui Simone Levine din sfert în sfert de oră. Malko se uită în jurul lui. Nicio maşină de poliţie, nici măcar o maşină obişnuită. Canadienii par dezinteresaţi de Li Sha-Tin.

Suspect.

— Cele două gărzi de corp sunt sus cu el, continuă Jesús. Acum o oră, unul dintre chinezi a ieşit să cumpere mâncare de la supermarketul de pe colţul cu Kingsway. L-am urmărit, dar nu s-a întâlnit cu nimeni.

Mai trebuia luată în considerare *şi* ipoteza conform căreia gărzile de corp ale lui Li Sha-Tin fuseseră cumpărate de Goangbu…

— Rămâi cu noi, îi spuse Malko lui Jesús Domingo.

Oamenii acestuia se aflau în Dodge-ul alb. Hondurianul se aşeză în spate, iar Malko zări sub vesta lui un pistol-mitralieră Skorpio, precum şi un alt pistol, mai mare, vârât la curea. Avea cu ce să facă faţă evenimentelor neprevăzute.

— Uite-l! exclamă Simon Levine.

Un bărbat veni dinspre Crystal Court, aproape alergând, şi se aruncă în limuzină, urmat de alte două persoane. Erau prea departe pentru a putea fi identificaţi. În plus, Malko nu-l văzuse pe Li Sha-Tin decât în fotografie. Se baza însă pe american. Lincoln-ul demară spre sud, cotind apoi pe Strada 49, spre vest, traversând Vancouver-ul dintr-o parte în alta. O tăcere apăsătoare domnea în maşina Interceptor. Malko se uită în spate: în afară de Dodge-ul agenţilor CIA, nu zări nicio altă maşină. Aparent, canadienii nu-i urmăreau.

Limuzina lungă înainta cu viteză de melc şi nu era greu de urmărit. Malko tresări: o motocicletă cu doi

bărbaţi care purtau căşti trecu pe lângă ei şi continuă să meargă paralel cu Lincoln-ul.

— Atenţie la motociclişti! exclamă el.

Simon Levine apăsă pedala de acceleraţie, iar Jesús Domingo scoase pistolul Skorpio. Alertă falsă: motocicleta depăşise deja limuzina. Aceasta, ajungând la intersecţia cu Granville, coti la stânga, spre sud. Se aflau acum pe şoseaua nord-sud care ducea la aeroport şi la Richmond.

— Se duc la Richmond, zise printre dinţi Simon Levine.

— Pentru ce? întrebă Malko.

— Ca să se întâlnească cu prietenii. Acolo nu sunt decât chinezi.

La capătul lui Granville Road, limuzina se angajă pe Arthur-Laing Bridge, ca şi cum s-ar fi îndreptat către aeroport. Malko îţi ţinu respiraţia. La următoarea intersecţie a autostrăzilor, o apucă din nou spre est, ajungând la unul dintre braţele mării pe Moray Bridge. Se aflau în Richmond. Malko zări un indicator pe care scria Bridgeport Road, iar Simon Levine exclamă:

— Se duc la Diamond Casino!

Câteva clipe mai târziu, se opriră în spatele Lincoln-ului, într-o parcare nu foarte aglomerată, în faţa unui restaurant numit Dem Rib, care semăna cu un hangar. Localul nu arăta prea bine, cu neoanele lui livide şi situat în plină zonă industrială. Li Sha-Tin se precipită în „hangar”, însoţit de cei doi acoliţi.

— Rămâi aici, cu prietenii tăi, îi spuse Malko lui Jesús. Supraveghează spatele clădirii.

Pe firma din faţa lor scria „Black Diamond Casino”. Împinseră o uşă şi se treziră într-o sală uriaşă,

zgomotoasă şi prost luminată, plină de chinezi de ambele sexe. Mesele erau pentru blackjack şi pentru ruletă. În partea dreaptă a intrării se afla o încăpere mai mică, rezervată pocherului.

Simon Levine şi Malko parcurseră încet culoarele dintre mese şi îl descoperiră până la urmă pe Li Sha-Tin. Chinezul era singur la o masă de black-jack, aşezat în faţa unei crupiere excesiv de machiate, chinezoaică şi ea, şi începuse să joace concentrat ca un copil. Stivuind jetoanele pe cele cinci zone destinate jucătorilor, paria de unul singur contra cazinoului. Două sau trei mii de dolari de fiecare dată. Malko se aşează astfel încât să-l poată urmări. Era pentru prima dată când îl vedea în carne şi oase. Concentrat, cu ochii aproape închişi, Li Sha-Tin întorcea încet cărţile distribuite de crupieră, iar uneori, când se întâmpla să câştige, izbucnea într-un râs scârţâitor. Cele două gărzi de corp stăteau mai în spate. Nu jucau, dar se învârteau încet în jurul mesei, adresându-se uneori altor chinezi sau uitându-se fix la cei care se apropiau de şeful lor. Malko observă privirea vie a chinezului tatuat, „Black Ghost” Ming. Se duse spre Simon Levine.

— Dacă am încerca să vorbim cu el?

— Cu siguranţă că în sală se află şi nişte informatori canadieni, replică americanul. Iar Li Sha-Tin nu vorbeşte decât cantoneza. Nu cred că mă descurc. Să mai aşteptăm.

O femeie uscăţivă, pieptănată cu breton, se apropie de chinez şi schimbă câteva cuvinte cu el. Mai mulţi jucători de la alte mese îi aruncară priviri intrigate. Aparent, aici Li Sha-Tin era în siguranţă.

Simon Levine oftă.

— Deocamdată, e aici. Adesea, joacă până-n zori... Mă mir că nu i-am reperat pe cei de la CSIS...

Se îndepărtară puţin, supraveghind ieşirea. Atmosfera era mai curând destinsă. Era greu să-ţi închipui că tipul acesta mic şi cumsecade, îmbrăcat în tricou şi rătăcit într-un cazinou jalnic învârtea miliarde şi făcea să tremure de frică guvernul chinez.

— Vă e sete? întrebă Simon Levine. Eu mă duc să-mi iau un scotch.

Malko nu avu timp să răspundă. Urletele unei sirene izbucniră undeva afară. Câteva clipe mai târziu, o droaie de poliţişti în uniformă şi în civil năvăli în micul cazinou. Busculând jucătorii şi alergând printre mese, se îndreptară spre masa de black-jack unde se afla Li Sha-Tin.

Capitolul V

Li Sha-Tin încetă brusc să mai joace, uitându-se la haita de poliţişti care fugeau spre el. „Black Ghost” Ming şi „Stupid Ricky” avură intenţia să facă un baraj cu corpurile lor, dar fură copleşiţi după o luptă furioasă, de o violenţă extraordinară. „Black Ghost” Ming aruncă un poliţist pe o masă de ruletă, apoi se trezi încătuşat, cu faţa la pământ. „Stupid Ricky” se folosi de o crupieră pe post de proiectil înainte de a fi învins. În ce-l priveşte pe Li Sha-Tin, patru poliţişti îl întinseră pe postavul verde al unei mese de ruletă, cu faţa printre jetoane, după care îi duseră mâinile la spate şi îi puseră cătuşele.

Un chinez înalt şi slab, probabil patronul cazinoului, începu să strige cu un glas ascuţit,

interpelându-i pe poliţişti.

— Ce vreţi? De ce-i arestaţi pe oamenii ăştia?

Unul dintre poliţişti îi răspunse dispreţuitor:

— Se ocupă cu afaceri ilegale. Sunt nişte criminali. Dacă protestaţi, închidem cazinoul.

Toţi jucătorii încetaseră să mai joace, iar în sală se lăsă o tăcere de moarte. Poliţiştii îi ridicară în picioare pe cei trei bărbaţi. „Stupid Ricky” avea în frunte un cucui enorm, ochiul stâng închis, iar tricoul îi era făcut zdrenţe. Poliţiştii conduseră rapid trioul către ieşire. Malko şi Simon Levine îi urmară la o distanţă potrivită. Parcarea semăna cu un bâlci, fiind luminată de girofarurile mai multor maşini de poliţie. Oamenii de ordine împresuraseră hangarul. Malko îi văzu pe cei trei chinezi urcând într-o furgonetă care demară imediat, însoţită de urletul sirenei şi urmată de alte vehicule. Câteva clipe mai târziu, nu mai rămase nicio urmă a acestei descinderi brutale. Simon Levine şi Malko se întoarseră în cazinou: jucătorii îşi reluaseră locurile. Doar o crupieră în lacrimi şi o masă ruptă mai aminteau de intervenţia poliţiei.

Manuel Garcia, un individ oacheş, cu un aer viclean, se apropie de Simon Levine şi-i şopti ceva la ureche.

— Jesús a urmărit furgonetă, îi spuse americanul lui Malko. O să ştim unde l-au dus. Nu-mi place deloc stratagema asta… Să ne întoarcem la hotel.

Porniră din nou pe Burrard Street. Parcând în faţa hotelului, zăriră Dodge-ul alb. Jesús era deja acolo. Îl găsiră la barul Gerard, în compania lui Isis, care avea în faţă inevitabilul daiquiri de căpşuni.

— De ce nu m-ai luat cu tine? întrebă ea

îmbufnată. Măcar atunci când se întâmplă ceva amuzant...

— Unde e? îl chestionă Simon Levine pe Jesús Domingo.

— La închisoarea de la intersecţia dintre Cordova şi Gore Street, începu hondurianul, împreună cu ceilalţi. Nici măcar nu i-au dus în faţa judecătorului.

Totul părea cusut cu aţă albă. Malko aruncă o privire la ceasul Breitling Crosswind. Unsprezece şi zece. În seara aceasta, nu le mai rămânea mare lucru de făcut.

— Mâine, trebuie să mergem la Victor Chang la prima oră, spuse el. E absolut necesar să-l prevenim pe Li Sha-Tin în legătură cu ceea ce se întâmplă.

Comandă o vodcă, gândindu-se la cargoul Pretty River, care era ancorat doar la câţiva kilometri de hotel. Ciudata arestare a lui Li Sha-Tin de către poliţia canadiană nu putea fi o coincidenţă... Simon Levine, nervos precum coada unei vaci, se ridică şi-i zise lui Isis:

— Să mergem. Mâine ne trezim foarte devreme.

Femeia se strâmbă.

— Aşteaptă, protestă ea, lasă-mă să-mi termin daiquiriul, nu mi-e somn deloc.

Lui Malko i se păru că încerca să-i prindă privirea. Prudent, goli paharul de vodcă dintr-o înghiţitură şi se ridică la rândul lui.

— Mă duc la hotel. La ce oră ne întâlnim?

— La nouă.

Jesús Domingo rămase pe scaun. Vizibil furios, Simon Levine îl urmă pe Malko. După ce ieşiră din bar, îi spuse:

— Acest *son of a bitch* de Jesús încă mai vrea s-o

agaţe pe Isis…

Dar e îndrăgostită de dumneavoastră, afirmă Malko fără să zâmbească. Nu riscaţi nimic. Pe mâine.

Plecă pe jos pe strada pustie. Ploua ca întotdeauna. Hotelul Hyatt era şi mai sinistru ca de obicei. Ajuns în cameră, se întrebă ce mai puneau la cale canadienii. Deocamdată, Li Sha-Tin era în siguranţă la închisoare.

*

Malko se uita la CNN ca să nu moară prost. Deodată, auzi soneria. Mirat, se ridică şi se duse să se uite pe vizor. Pulsul îi crescu brusc: Isis Scott stătea în faţa uşii! Cum reuşise să urce, de vreme ce lifturile nu funcţionau decât cu ajutorul cartelei magnetice a camerei? îşi ţinu respiraţia şi aşteptă. Femeia nu se mişcă. Dimpotrivă, sună din nou şi îşi lipi gura de uşă:

— *Ştiu* că eşti acolo. Deschide.

Eroic, Malko se îndepărtă. Nici nu se punea problema să se înhame la aşa ceva. Situaţia era şi aşa destul de complicată… Se scurseră zece minute fără să se întâmple nimic, apoi auzi o uşă trântindu-se. Crezu că era vorba de camera vecină, până când Isis se materializă în mijlocul încăperii. Se smulse din fotoliu, uluit.

— *Cum* ai intrat?

Isis îi adresă un zâmbet inocent.

— Am chemat o cameristă şi i-am spus că mi-am uitat cheia jos. Te superi?

— Ce-ai făcut cu Jesús?

Din nou, un zâmbet nevinovat.

— I-am zis că mă duc să mă culc, că Simon e foarte gelos şi că nu pot să rămân cu el la bar.

— Şi dacă Simon coboară în bar şi nu te găseşte?

— O să-i spun că m-am dus cu Jesús să beau ceva. N-o să îndrăznească să se plângă ca să nu pară ridicol. Am luat liftul şi am coborât după aceea.

Jezabel, fiica lui Belzebuth...

Isis îl fixa cu privirea, zâmbitoare, legănându-şi uşor şoldurile, cu o expresie amuzată în ochii de un albastru-verzui.

— Mă doreşti? întrebă ea.

Era o situaţie stupidă, nebunească. Însă erotismul degajat de Isis era aproape palpabil.

— Ce vrei? întrebă Malko, de parcă răspunsul n-ar fi fost evident.

Isis îşi trecu vârful limbii roz peste buze şi spuse cu o voce de fetiţă:

— Să mă aperi.

— Şi de ce te temi?

— Sunt neliniştită, zise ea, plecându-şi ochii, în afară de nişte porci ca Jesús, care s-ar culca şi cu o capră, de când m-am îngrăşat, bărbaţii nici nu se mai uită la mine. Simon mi-a povestit că te întâlneşti numai cu femei foarte frumoase. Aşa că vreau să ştiu dacă-ţi plac...

— Dar eşti cu Simon Levine, obiectă Malko. Lucrăm împreună. E îndrăgostit nebuneşte de tine.

— N-o să ştie nimic.

— Îmi placi *mult*, o asigură el, dar aş vrea să te conduc la Sutton Place.

Înaintă spre ea, dar Isis nu se clinti. Aproape că se atingeau, iar Malko îi putea vedea sânii grei

palpitând în decolteul pătrat al tricoului, scoşi în evidenţă de broderia neagră a sutienului. Privirea lui Isis se întunecă.

— În cazul ăsta, o să-i spun că te-ai întors după plecarea lui şi că ai vrut să mă duci la hotelul tău. O să mă creadă.

Era capabilă de aşa ceva. Încercă s-o facă să gândească:

— Isis, suntem în faţa unei situaţii foarte dificile. Nu e acum momentul să semănăm zâzanie între noi.

— Puţin îmi pasă de chinezul ăsta! exclamă ea. Şi pe urmă, sunt peste un miliard, de chinezi vreau să spun. Aşa că unul în plus sau în minus...

Se atinseră uşor şi Malko îi simţi parfumul. Era o încercare inumană. Se gândi imediat la ziua precedentă.

— Nu te-a liniştit Brian? întrebă el. Părea nebun după tine.

Isis se strâmbă.

— Brian... Da, e drăguţ, dar, înaintea mea, n-a cunoscut nicio femeie adevărată. Îmi place pentru că mă linge ore întregi.

Tăcu, prinse mâinile lui Malko şi i le puse pe şolduri, apoi îl întrebă, uitându-se în ochii lui:

— N-ai chef să te culci cu mine? Nu-ţi plac deloc?

Nu putea şti dacă juca teatru sau era sinceră. Gura sa se lipi cu blândeţe de cea a lui Malko şi tot corpul păru să i se topească în al lui. De parcă n-ar fi avut oase. Se freca încet de el, limba i se încolăci cu voluptate în jurul limbii lui, ca un mic animal independent şi îndrăzneţ. Deodată, îşi strecură mâna între ei şi o lipi de el.

— Ţi s-a sculat! murmură ea extaziată.

— Încă mi se mai întâmplă, replică Malko ironic.

Degetele lui Isis îl masau. Apoi urcară, îl apucă de curea şi îi şopti la ureche:

— *I want to see your dick.*[16]

Cât ai clipi, îl debarasă de tot ce-i stătea în cale cu o brutalitate masculină. După ce-l dezbrăcă, îi apucă între degete membrul tare, privindu-l ţintă în continuare, şi începu să-l mângâie, smulgându-i lui Malko un suspin gâtuit. Târfa asta era în stare să-l facă să ejaculeze ca un licean.

— Opreşte-te! o imploră el.

Isis încetă mişcarea degetelor, fără să-i dea drumul.

— E *adevărat* că din cauza mea ţi s-a sculat?

— Cred că nu suntem decât noi doi în cameră, replică Malko, exasperat şi totodată excitat.

O lipi de el, mângâindu-i fesele rotunde şi tari. Îi atinse sexul, dar femeia se feri. Deodată, cu graţia unei balerine, se lăsă în genunchi, faţa ei aflându-se la câţiva centimetri de membrul ridicat. Malko închise ochii, aşteptând să-l prindă în gură. Nu se întâmplă nimic. Redeschise ochii: Isis era în extaz în faţa sexului sculat. Malko o apucă de ceafa şi apăsă cu mâna, lovindu-se de o rezistenţă neaşteptată. Isis ridică spre el nişte ochi inocenţi.

— Ce vrei?

Totuşi, era destul de evident… Furios, îi înfăşură în mână părul împletit, împingând capul femeii spre membrul care era pe cale să explodeze.

— Gura ta.

— Nu, zise ea simplu. Nu azi.

Cu aceeaşi graţie, se ridică şi spuse:

16 Vreau să-ţi văd penisul.

— Dacă nu mai poţi răbda, mângâie-te. Vreau să te văd ejaculând. Pentru mine. Pentru că e pentru mine, nu-i aşa?

Îi venea s-o omoare! Era foarte serioasă. Nemaiputând suporta, Malko o prinse de şolduri şi o aruncă pe pat. Se luptară câteva clipe, până când reuşi s-o domine şi să se întindă peste ea, desfăcându-i larg picioarele. În loc să protesteze, Isis îi adresă un zâmbet încântat.

— Mulţumesc!

— Pentru ce? exclamă el, fără să se poată stăpâni.

— M-ai liniştit. Acum *ştiu* că mă doreşti.

Malko îşi lipi mâna de sexul femeii, scos în evidenţă de pantalonul colant. Era la un fir de păr distanţă de un viol.

— Exact, recunoscu el. Şi am de gând să ţi-o trag.

Cu o detentă neaşteptată, Isis se eliberă şi se ridică în picioare.

— N-am venit aici pentru asta, zise ea calm. Ţi-am spus că simţeam nevoia să primesc asigurări, asta-i tot.

Până aici, egocentrismul era un lucru admirabil... Malko ezită, neştiind ce comportament să adopte. Femeia spuse cu o voce şi mai blândă:

— O să mi-o tragi, dar mai târziu. Şi cu o singură condiţie.

Malko nu se putut împiedica să nu întrebe:

— Care?

— Vreau să ejaculezi aici, acum, uitându-te la mine.

Privirea ochilor ei de un albastru-verzui era intensă, hipnotică. Şi-o coborî asupra sexului lui, iar Malko avu impresia că erecţia i se mărise. Respiră

profund, apoi, împărţit între furie şi o dorinţă care făcea ca sângele să-i bubuie în tâmple, îşi prinse sexul între degete şi, uitându-se în ochii lui Isis, începu să se mângâie.

Ea îl privi cum ejaculează, împietrită, cu privirea fixă, iar Malko se întrebă dacă nu cumva avusese şi ea orgasm... Pe urmă, făcu un pas înainte, îi prinse sexul încă tare cu mâna şi culese ultimele picături de lichid, îndepărtându-se apoi cu un suspin de încântare.

— O să dorm bine la noapte...

Malko auzi uşa închizându-se şi reveni la realitate. Îi venea să sfărâme televizorul! Ca să se calmeze, se duse să facă un duş, gândindu-se la Simon Levine. Având-o pe Isis, americanului nu-i mai trebuiau şi problemele de la CIA pentru a-şi face griji. Cu toate acestea, ruşinat, se întreba dacă femeia îşi va ţine promisiunea. Între timp, trebuia să-l salveze pe Li Sha-Tin.

*

Cu mica sa barbă îngrijită, costumul impecabil şi ochii veseli şi înguşti, Victor Chang semăna cu un spiriduş. Îi primise pe Simon Levine şi pe Malko într-o minisală de conferinţe împodobită cu dragoni de carton, un cadou din partea clienţilor pentru noul an chinezesc.

— Li Sha-Tin a fost arestat ieri seară în timp ce vă aflaţi la Ottawa, îl anunţă sobru americanul.

Victor Chang le întinse un exemplar din *Vancouver Sun.*

— Ştiu. Uitaţi-vă!

Un articol lung din josul paginii explica faptul că poliţia descinsese la cazinoul din Richmond şi arestase mai mulţi chinezi care se ocupau de afaceri ilegale. Urmau numele lui Li Sha-Tin şi ale gărzilor sale de corp. Articolul preciza că, a doua zi dimineaţă, la ora nouă, va avea loc o audiere pentru a decide eventuala reţinere în arest a inculpaţilor.

— Cum explicaţi această arestare? întrebă Malko.

Chinezul se strâmbă.

— E bizară: poliţia îi acuză pe Li Sha-Tin şi pe prietenii lui de activităţi ilegale, fără nicio precizare. O să fac rost de dosar şi vom şti mai multe mâine dimineaţă, la audiere. Veniţi?

— Bineînţeles, răspunseră cei doi în cor. Ce aveţi de gând să faceţi?

— Să cer eliberarea domnului Li Sha-Tin. Şi a celorlalţi, dacă nu au avocat.

Simon Levine îşi aprinse o ţigară, fără să-şi ascundă nervozitatea, şi puse pe masă bricheta Zippo.

— Chiar dacă Li Sha-Tin n-ar fi fost arestat, aş fi venit la dumneavoastră în dimineaţa asta, spuse el. Deţin nişte informaţii îngrijorătoare. Chinezii se pregătesc să-l ridice ca să-l trimită în China. Bucurându-se de complicitatea autorităţilor canadiene.

Victor Chang se albi la faţă.

— E o ruşine. O să alertez presa şi organizaţiile de apărare a drepturilor omului.

— Staţi puţin! îl sfătui Simon Levine. Deocamdată, Li Sha-Tin e în siguranţă. O să vedem ce se va întâmpla mâine dimineaţă la audiere. Ne întâlnim acolo, la ora nouă.

Avocatul chinez nu se lăsă convins prea uşor. În cele din urmă, acceptă argumentele lui Simon Levine. Câtă vreme Li Sha-Tin se afla în închisoare, nu i se putea întâmpla nimic.

Se întoarseră la Sutton Place, unde îl găsiră pe Jesús Domingo în biroul de producţie. Isis nu se zărea nicăieri. Bineînţeles că ploua, iar în faţa lor aveau douăzeci şi patru de ore de inactivitate. Niciun telefon din partea lui Brian Murray.

*

Vreo doisprezece ziarişti şi fotografi tropăiau pe palierul etajului optsprezece al clădirii administrative de la intersecţia dintre Hamilton şi Georgia Street, unde trebuia să aibă loc audierea lui Li Sha-Tin. O sală modestă, cu câteva rânduri de scaune, adăpostea adunarea. Sosi şi Victor Chang, cu respiraţia întretăiată, şi îi luă imediat deoparte pe Simon Levine şi pe Malko.

— Am veşti bune, îi anunţă el. Li Sha-Tin va trebui eliberat foarte repede. Nu există nicio acuzaţie împotriva lui, iar justiţia se va mulţumi să-i interzică accesul în cazinouri le din Columbia Britanică sub pretextul spălării de bani.

Din ce în ce mai bizar. Aprodul anunţă începutul audierii şi toată lumea intră în sală. Zece minute mai târziu, îşi făcu apariţia şi Li Sha-Tin, îmbrăcat într-un trening roşu, morocănos, cu cătuşe la mâini şi încadrat de doi poliţişti uriaşi. Îi scoaseră cătuşele. Victor Chang se aşează lângă clientul lui, împreună cu un alt chinez. Malko observă că nu i se adresa lui Li Sha-Tin decât prin intermediul celei de-a treia

persoane.

— De ce nu vorbesc între ei? întrebă el.

Simone Levine se aplecă la urechea lui.

— Victor Chang e născut în Canada şi nu vorbeşte chineza. Au la dispoziţie un interpret furnizat de guvern şi nu cred că vrea să-i dezvăluie acestuia afacerea de care ne ocupăm.

Malko sesiză brusc absenţa celor două gărzi de corp, „Black Ghost” Ming şi „Stupid Ricky”.

— Unde sunt gărzile lui de corp? îl întrebă el pe Simon Levine.

Acesta nu mai avu timp să-i răspundă: judecătorul intră în sală şi toată lumea se ridică în picioare. Începu audierea. Magistratul vorbea cu voce joasă, totul fiind tradus de un interpret oficial care anunţă că Li Sha-Tin cerea eliberarea imediată. La rândul său, ministerul public declară că nu se opune, cu condiţia ca domnul Sha-Tin să semneze un document prin care se angajează să nu mai frecventeze cazinourile din Columbia Britanică.

Urmă un scurt conciliabul între Li Sha-Tin, avocat şi interpret, apoi ultimul anunţă că acuzatul accepta. După o scurtă întrerupere a şedinţei, judecătorul se întoarse şi rosti verdictul.

— Acuzatul Li Sha-Tin va fi pus în libertate imediat după ce copia autentificată, în limba engleză, a angajamentului îi va fi remisă grefierului.

Victor Chang se ridică şi declară că era împuternicit să le apere şi pe cele două gărzi de corp ale lui Li Sha-Tin. Judecătorul replică sec că, având un *criminal record*[17] canadian, acestea rămâneau pentru moment în închisoare.

17 Cazier.

Jurnaliştii se împrăştiară care încotro. Simon Levine şi Malko se întâlniră cu Victor Chang pe trotuarul dinspre Georgia Street. Avocatul părea încântat.

— Eram sigur că nu au dovezi împotriva lui, exclamă el.

Malko era perplex. Arestările din ajun fuseseră planificate. Dar de ce, dacă până la urmă Li Sha-Tin a fost pus în libertate? Dintr-odată, totul se lumină în mintea lui. Trăgându-l deoparte pe Simon Levine, îi spuse cu voce şoptită:

— Am înţeles! Au arestat gărzile de corp ale lui Li Sha-Tin pentru a-l lipsi de protecţie! O să iasă din închisoare, probabil chiar azi, şi va fi singur. Or, cargoul Pretty River mai stă în port cel puţin încă două zile.

Lui Simon Levine îi trebuiră câteva secunde ca să realizeze, apoi explodă:

— *Damn it!* Evident! E genial.

Se năpusti spre Victor Chang, care discuta cu ziarişti, şi îl smulse pur şi simplu din mijlocul lor.

— *Cu niciun preţ* clientul dumneavoastră nu trebuie să părăsească închisoarea, îl anunţă el pe avocatul rămas stană de piatră.

Capitolul VI

Cum avocatul chinez, uluit, bâiguia ceva de neînţeles, Simon Levine şi Malko îl duseră până la Interceptor, care demară imediat din faţa jurnaliştilor uimiţi de această „răpire”. Americanul nu pierdu timpul în vreme ce parcurgeau din nou Georgia Street.

— Li Sha-Tin e în pericol! zise el. Tot ce s-a întâmplat începând de ieri nu este decât o înscenare a canadienilor pentru a-l izola de gărzile sale de corp.

Îi rezumă avocatului teoria lui Malko. Victor Chang avea o faţă descompusă.

— O să fie extrem de greu să-l împiedicăm *să iasă* din închisoare, obiectă el.

— Atunci, sugeră Malko, să se pună sub protecţia *noastră.* Cu garanţia dumneavoastră. Noi nu vom acţiona împotriva lui, doar vom veghea să nu i se întâmple nimic.

— Duceţi-vă acum să vorbiţi cu el în închisoare. Cu interpretul *dumneavoastră.* Atâta timp cât Pretty River nu pleacă din Vancouver, se află în pericol, insistă Simon Levine.

— Lăsaţi-mă la Palatul de Justiţie, ceru Victor Chang. Trebuie să găsesc un interpret în care să am încredere. Dar nu sunteţi de părere că ar fi cazul să ţin o conferinţă de presă în care să denunţ această manevră oribilă?

Simon Levine se strâmbă. Spionajul şi presa rareori făceau casă bună.

— Nu, îl sfătui el. Îşi vor anula planurile şi vor născoci altceva. Când îl vedeţi pe Li Sha-Tin, spuneţi-i două lucruri: mai întâi, repetaţi-i că suntem gata să-l primim pe teritoriul american. Aflat acolo, taiwanezii nu vor putea face nimic împotriva lui.

— Dar de ce taiwanezii?

— O să înţeleagă el. Singura lui şansă de supravieţuire este să coopereze cu noi.

Victor Chang îi aruncă o privire bănuitoare.

— Mi-aţi spus asta deja, dar clientul meu nu pare

să fie de acord. Se teme ca, după aceea, să nu aveţi anumite pretenţii.

Simon Levine nu dădu înapoi.

— Bineînţeles, ne interesează nişte informaţii pe care le deţine. Dar n-o să i le smulgem prin constrângere. Însă să nu-şi facă iluzii, pentru că nu va mai putea pune niciodată piciorul în China.

— Foarte bine, spuse chinezul, vă sun cât pot de repede.

Îl lăsară la colţul dintre Freemont şi Hastings Street şi îl văzură intrând în grabă în Palatul de Justiţie.

— Să mergem la căpitănie, propuse Malko. Dacă putem afla data plecării cargoului Pretty River, vom avea o informaţie preţioasă.

*

Potrivit autorităţilor portuare, Pretty River îşi anunţase plecarea pentru ziua de vineri, în zori. Mai aveau la dispoziţie patruzeci şi opt de ore „delicate”. Instalaţi în biroul de la Adventure Productions, Simon Levine şi Malko îşi spărgeau capetele încercând să ghicească planul pregătit de Goangbu. În mod normal, Li Sha-Tin trebuia să iasă din închisoare în timpul zilei, întorcându-se în apartamentul din Bumaby. Fără „Black Ghost” Ming şi „Stupid Ricky”, închişi în continuare. Nu-i rămânea decât protecţia oferită de CIA.

Simon Levine aproape smulse receptorul din furcă atunci când Sandra îl anunţă că îl căuta Victor Chang. Americanul deschise imediat difuzorul, iar Malko auzi vocea nazală a chinezului.

— Domnul Levine?

— Da.

— Am veşti foarte bune, îl anunţă avocatul, vizibil încântat. Mai întâi, domnul Li Sha-Tin mai rămâne în închisoare încă două zile, din raţiuni administrative obscure.

— Sunteţi sigur? întrebă Malko.

Era cea mai bună veste din ziua aceea: Li Sha-Tin va ieşi în momentul în care Pretty River va ridica ancora. Oare Brian Murray nu fusese indus în eroare?

— Pe urmă? întrebă Simon Levine.

— Am un permis de vizită pentru mâine dimineaţă şi am găsit un interpret sigur, pe domnul Charlie Fang. Aşa că îi voi putea transmite clientului meu recomandările dumneavoastră.

— La ce oră vă duceţi?

— La nouă. O să-i dau întâlnire interpretului în faţa închisorii.

— Putem să vă vizităm la birou pe la unsprezece?

— Nicio problemă.

— Atunci, pe mâine.

După terminarea convorbirii, cei doi bărbaţi se priviră uşuraţi. Simon Levine radia:

— De data aceasta, exclamă el, cred că deţinem controlul. Chiar dacă povestea cu Pretty River nu e decât o scorneală.

— Dar de ce să n-avem un control *total*? sugeră Malko. Îl culegem pe Li Sha-Tin la ieşirea din închisoare şi îl trimitem direct la heliport. Iar de acolo, în Statele Unite...

Zâmbetul lui Simon Levine dispăru brusc.

— Şi canadienii?

— În mod normal, spuse Malko, n-or să fie acolo, ca să le lase terenul liber amicilor lor din Goangbu.

Americanul îşi tortura impozantul apendice nazal.

— Evident, recunoscu el, este o ipoteză seducătoare. Dar ar fi mai bine să folosim un elicopter de-al nostru.

— Mă gândeam eu că aveţi unul.

— Pilotul e canadian, nu ţine de agenţie. Nu sunt sigur că o să accepte. Trebuie să cer permisiunea de la Langley.

— Cereţi-o, zise Malko, dezamăgit. N-o să ne mai întâlnim cu o asemenea ocazie.

Din punct de vedere administrativ, Simon Levine încă răspundea de „Sunset”, chiar dacă Malko era adevăratul şef al misiunii. O situaţie cam ambiguă.

*

Ca de obicei, Simon Levine, Isis şi Malko cinau la Sutton Place. Cei trei hondurieni, instalaţi discret la o masă vecină, făceau curse la bufetul încărcat cu mâncare. Malko îşi spuse că aveau într-adevăr nişte feţe de ucigaşi. Ceea ce şi erau în realitate. De altfel, Simon Levine îi ţinea la distanţă, folosindu-i doar pentru activităţile operaţionale. Americanul raportase situaţia la Langley şi aştepta instrucţiunile pentru a doua zi. Spre prânz, după vizita la Victor Chang, vor avea la dispoziţie toate datele problemei.

— Nicio veste de la Brian Murray? întrebă Malko.

— Ba da, mi-a telefonat, răspunse imediat Isis, dând drumul paiului cu care sorbea daiquiriul de căpşuni.

— Cum!

Simon Levine aproape că se înecă cu gheaţa din paharul de Defender.

— Şi nu mi-ai zis nimic!

Isis îi aruncă o privire îngheţată.

— *Mie* mi-a telefonat. N-avea nimic să-ţi spună *ţie.*

Malko îşi zise că ambianţa se deteriora şi căscă ostentativ.

— Cred că o să mă duc să mă culc. Mâine avem o zi lungă. Plouă, aş putea împrumuta maşina de teren?

— Bineînţeles, acceptă imediat Simon Levine, întinzându-i cheile şi bucurându-se că rămânea singur cu Isis.

Instalat la volanul Interceptorului, Malko străbătu din nou Burrard Street, îndreptându-se spre nord, acolo unde strada cobora la nivelul oceanului. Apoi coti la dreapta, pe Waterfront Drive, de-a lungul zonei portuare, lăsând în urmă debarcaderul pentru vasele de croazieră. Waterfront Drive era înghesuită între o cale ferată şi terenurile virane înţesate de containerele pregătite de plecare. Zecile de macarale instalate pe mal permiteau transbordarea lor pe vasele ancorate în apropiere. O sută de metri mai departe, zări la stânga un panou care indica heliportul. Acesta se afla pe malul oceanului, lângă locul de unde plecau navetele către Vancouver-Nord. Îşi continuă drumul înainte, însă Waterfront Drive se termina într-o fundătură. Trebui să întoarcă şi să ajungă, trecând peste o rampă, la Main Street, aflată deasupra portului şi îndreptându-se spre sud. Apoi, coti la dreapta pe Hastings, revenind spre vest. Cartierul era sinistru, lăsat în seama unei

faune formate din deşeuri umane, drojdia Vancouver-ului. Casele abandonate alternau cu vechi depozite, terenuri virane şi mici magazine. Peste tot, se vedeau vagabonzi pitiţi prin unghere şi chiar, lucru rar la Vancouver, câteva târfe hidoase, felliniene, plantate sub felinarele care răspândeau o lumină gălbuie. Sordid. Extrem de sordid.

Era colţul micilor albi care pierduseră trenul succesului şi, de bine, de rău, supravieţuiau din jafuri şi ajutoare umanitare. Cu toate acestea, clădirile strălucitoare din centrul comercial al Vancouver-ului nu se aflau decât la câteva sute de metri depărtare.

Malko coti la dreapta, pe Gore Street, întorcându-se spre ocean. La colţul cu Cordova Street, găsi enorma clădire de cărămidă roşie, aproape lipsită de ferestre. Era închisoarea în care se afla Li Sha-Tin. În faţa acesteia, un şir de imobile ce păreau nelocuite, o benzinărie închisă şi o piaţă în aer liber luminată de lămpi cu acetilenă, în faţa căreia făcea trotuarul o târfa albă, cu un coc imens.

Se învârti de două ori în jurul clădirii pentru a-şi întipări în minte topografia locului. Poarta de intrare – sau de ieşire – a închisorii era pe Cordova, între Gore Street şi Dunlevy Avenue.

Plecă, refăcând în sens invers acelaşi traseu, până la heliport. Se opri în faţa acestuia şi privi acele luminoase ale ceasului Breitling. Făcuse exact şase minute, dar, la această oră târzie, practic nu exista circulaţie. În timpul zilei, îi va lua zece sau cincisprezece minute. În afară de câteva blocuri de pe Hastings, cu buticuri pentru turişti, restul era mort. Magazine închise, ferestre oarbe. Sfâşietor de

trist.

Întors la hotelul Hyatt, era sigur că, la ieşirea din închisoare, îl putea lua pe Li Sha-Tin de sub nasul canadienilor într-un timp record. Ajunse în cameră sub imperiul acestui gând încurajator. Telefonul scoase un clinchet: avea un mesaj. Vocea blândă a lui Isis:

— Promisiunea e promisiune. Vise plăcute.

*

Aflat într-o dispoziţie excelentă, Victor Chang se întorcea către apartamentul său de pe Seymour Street, instalat la volanul maşinii Honda. Cinase cu câţiva prieteni din comunitatea chineză într-un restaurant de pe Alexander Road, din Richmond. Cina fusese stropită, în manieră chinezească, cu coniac franţuzesc. Cele trei pahare de Otard XO care puseseră punct agapei îi dăduseră o stare euforică. Conducea încet, deşi Granville Street era complet pustie. Marea arteră care tăia Vancouver-ul de la nord la sud traversa zona rezidenţială a oraşului. Vile înstărite în mijlocul unor mari grădini. Niciun magazin. Tăcerea era atât de profundă, încât se auzea declicul semafoarelor. Oprit la intersecţia cu Strada 12, Victor Chang remarcă dintr-odată o maşină gri şi realiză că îl urmărea încă de pe Alexander Road! Nu putea vedea cine se afla în interiorul maşinii, dar pulsul său se linişti repede. În fond, Granville Street era singurul traseu către nord.

Porni mai departe şi trecu de mai multe semafoare. Maşina se ţinea după el... Nervos, luă

mobilul şi formă 911[18]. O voce anonimă răspunse imediat şi-l întrebă ce dorea. Îşi spuse numele, comunică poziţia, apoi zise:

— Sunt urmărit de o maşină suspectă. Puteţi face un control şi să identificaţi ocupanţii vehiculului?

Închise după ce poliţistul de serviciu îl asigură că va trimite un *cruiser*[19]. Nu mai erau decât vreo şase străzi până la Granville Bridge, iar Chang îşi spuse că era o prostie. De altfel, maşina gri îl depăşea, în sfârşit. Rulă câteva clipe paralel cu el. Zări înăuntru nişte chinezi, ceea ce nu era de mirare: o treime din populaţia Vancouver-ului era de origine chineză. Brusc, cealaltă maşină acceleră. Dar, zece metri mai în faţă, îi tăie calea. Victor Chang mai avu timp să apese frâna, înjurând, cu inima bătându-i să-i sară din piept!

Cele patru portiere ale maşinii gri se deschiseră în acelaşi timp, iar patru chinezi tineri, încălţaţi cu bascheţi, se năpustiră spre maşina avocatului. Victor Chang înşfacă mobilul, dar nu mai avu timp să-l folosească. Unul dintre chinezi deschise portiera, îl apucă de umăr şi-l aruncă pe caldarâm. Un altul se urcă imediat la volanul maşinii Honda. Cât ai clipi din ochi, ceilalţi trei chinezi îl ridicară pe Chang şi alergară cu el pe o alee întunecată care ducea către o clădire de pe Granville Street.

O furgonetă staţiona în umbră, cu uşa din spate deschisă. Cei trei chinezi îl aruncară pe Victor Chang în maşină, închiseră uşa şi porniră mai departe.

Avocatul încercă să se ridice, înnebunit de frică şi debusolat de întunericul absolut din jur. Simţi cum

18 Numărul poliţiei.
19 Maşină de patrulă.

un laţ i se strânge în jurul gâtului şi primi o puternică lovitură de genunchi în spate, care-l proiectă pe podeaua metalică. Încercă să se lupte, să slăbească strânsoarea din jurul gâtului, dar nu reuşi. Privirea i se tulbură şi, fără să-şi dea seama, îşi pierdu cunoştinţa.

*

Chinezul care conducea Honda zări în oglinda retrovizoare o maşină de poliţie. Înţepeni în scaun, silindu-se să nu-şi schimbe poziţia. Faptul în sine nu era neliniştitor, Vancouver-ul fiind patrulat de zeci de astfel de *cruisers.* Timp de câteva minute, nu se întâmplă nimic, apoi girofarul maşinii se aprinse, iar şoferul declanşă scurt sirena.

Tânărul chinez, resemnat, dar neînţelegând nimic, încetini şi opri lângă Granville Street. Imediat, un poliţist coborî din *cruiser,* se apropie de maşina Honda cu o lanternă în mână şi-l interpelă pe şofer:

— Vă numiţi Victor Chang?

— Da, răspunse chinezul după o uşoară ezitare.

— Dumneavoastră aţi sunat la 911 acum câteva minute ca să ne anunţaţi că sunteţi hărţuit de un alt vehicul?

Chinezul de la volan clătină din cap afirmativ.

— Da, da, eu.

— Unde e acel vehicul?

— Nu ştiu, a dispărut, se bâlbâi chinezul. A fost o greşeală. E totul OK, pot să plec acum?

— OK, zise poliţistul, vag mirat.

Îndreptă fasciculul luminos al lanternei spre plăcuţa de înmatriculare: numărul corespundea.

Tocmai se pregătea să plece, când un amănunt îi atrase atenţia: şoferul maşinii purta mănuşi negre! Deloc asortate cu bluzonul sau cu tricoul! Se uită la el şi citi o undă de teamă nebună în ochii lui. Totul părea extrem de bizar.

— *Sir,* îi ceru el, vă rog să prezentaţi un permis de conducere.

Chinezul zâmbi, îşi duse mâna la buzunar şi, brusc, demară, cât pe-aci să-l strivească pe poliţist. Acesta tăcu un salt înapoi, alergă la *cruiser* şi îi spuse colegului său:

— Tipul ăla a furat maşina!

Cu sirena urlând, se lansă în urmărirea Hondei, accelerând pe strada care cobora spre Granville Bridge şi spre centru. Îşi zise că-l va prinde uşor pe fugar: aproape că nu exista niciun fel de circulaţie. Colegul său anunţa deja toate maşinile de poliţie care patrulau în Vancouver.

Cele două vehicule pătrunseră cu peste o sută de kilometri la oră pe marele pod, spre centru, prin Seymour Street. La cel de-al treilea semafor se aprinsese culoarea roşie. Chinezul vru să treacă. Mai avu timp să vadă cabina unei enorme semiremorci care venea în viteză pe Helmsley Street. Pentru *ea,* era verde. Şocul fu groaznic, iar Honda se înfipse sub remorca încărcată cu bere Coor’s, însoţită de un zgomot de fiare îndoite. Poliţistul de la volanul *cruiserului* evită la mustaţă cele două vehicule. El şi colegul său săriră din maşină şi alergară la locul accidentului. Capota Hondei nu mai exista, iar lanterna lumină un morman de carne şi fiare amestecate, din care nu răzbătea niciun semn de viaţă. Şoferul coborî din cabină.

— *Son of a bitch!* mormăi el, am trecut pe verde şi...

— Ştiu, am văzut, zise unul dintre poliţişti.

Celălalt se pregătea să cheme ambulanţa.

O jumătate de oră mai târziu, sosiră pompierii şi scoaseră cadavrul. Tânărul chinez mai avea încă mănuşile, dar era mort, cu craniul crăpat şi cutia toracică strivită. Îl percheziţionară: nu avea niciun act asupra lui. Doar cincizeci de dolari. Nicio armă, nicio hârtie, nici măcar o cheie...

— Trebuie să fie unul dintre cei veniţi clandestin, concluzionară poliţiştii.

Probabil că nu va fi niciodată identificat. Agentul care-l percheziţionase se întreba ce se întâmplase cu proprietarul maşinii, identificat cu ajutorul numărului de înmatriculare şi al apelului telefonic al acestuia. Era de mirare că încă nu se manifestase în niciun fel.

*

Furgoneta albă mergea pe Memorial Bridge, la est de golful Burrard, îndreptându-se spre North Vancouver. Pe şoseaua 99 era o oarecare circulaţie, deoarece pe timpul nopţii Lion’s Bridge se închidea. Ajuns la celălalt capăt al podului, şoferul furgonetei coti la dreapta. Urmând şoseaua care se întindea de-a lungul lui Indian Arm, un braţ de apă care ducea către nord, ajunse în târguşorul Woodiands, adormit la ora aceea, îl traversă şi se opri într-un mic port, un simplu debarcader de lemn unde se aflau mai multe ambarcaţiuni.

Uşile din spate se deschiseră, iar doi chinezi ieşiră

cu un sac greu în spate. Îl duseră la una dintre bărcile acostate la debarcader şi îl aruncară în ea. Cel de-al treilea porni motorul exterior şi, însoţită de o serie modestă de detunături, ambarcaţiunea se depărtă de mal. În jur, nici ţipenie. Ajunseră în mijlocul lui Indian Arm şi opriră motorul. Tăcerea era totală: noaptea nu pescuia nimeni… Fără un cuvânt, apucară sacul şi-l aruncară peste bord. Încărcat cu treizeci de kilograme de plumb, acesta se scufundă în apa întunecată. Locul nu fusese ales la întâmplare: fundul mâlos absorbea orice corp străin, care nu se mai ridica niciodată la suprafaţă. Era „cimitirul” favorit al triadelor, folosit pentru reglarea discretă a conturilor. Când victima trebuia pedepsită sever, era aruncată în apă de vie, ca să aibă timp să se căiască.

Uşurată, barca înainta cu aproape cinci noduri pe oră. Aceasta aparţinea unei persoane de încredere care primise în ajun ordinul să verifice motorul şi să-i facă plinul. Zece minute mai târziu, furgoneta plecă aşa cum venise. Traversă din nou Memorial Bridge şi se îndreptă spre sud. Granville Road era la fel de pustie. Vehiculul semnaliză şi se angajă pe aleea care ducea la imobilul în care locuia consulul Chinei, o foarte frumoasă vilă veche situată în mijlocul unui parc.

Capitolul VII

Sonny Chai, asociatul lui Victor Chang, nu-şi ascundea neliniştea. Pentru a douăzecea oară, formă numărul mobilului, apoi pe cel de la domiciliul avocatului. Auzi din nou mesageria mobilului, iar

acasă nu răspundea nimeni. Simon Levine şi Malko simţeau cum angoasa lor creştea cu fiecare minut care trecea. Ajunşi, conform înţelegerii, la ora unsprezece la biroul avocatului, nu-l găsiseră decât pe Sonny Chai, deja îngrijorat. Interpretul, Charlie Fang, îl aşteptase pe Victor Chang în faţa închisorii până la zece, apoi sunase la biroul acestuia şi plecase.

Le era imposibil să afle dacă avocatul dormise acasă: fiind celibatar, locuia singur. Sonny Chai telefonase în van tuturor prietenilor lui Chang.

Telefonul sună în sfârşit şi Sonny Chai răspunse. Treptat, chipul lui se descompuse. După ce închise, îi anunţă cu o voce nesigură:

— Era poliţia. Şi ei îl caută pe Victor! Maşina lui a fost furată ieri seară după ce a sunat la 911, reclamând că este urmărit. Poliţia a intervenit şi a găsit la volanul Flondei un tânăr chinez necunoscut, care a încercat să scape. Urmărit de un *cruiser,* a intrat sub un camion şi a murit pe loc. N-avea asupra lui niciun document, iar poliţiştii au vrut să înţeleagă ce s-a întâmplat. S-au aşteptat ca Victor Chang să depună o plângere pentru furtul maşinii. *My God,* sunt sigur că a păţit ceva…

Simon Levine şi Malko schimbară o privire elocventă.

— A fost răpit, conchise Malko. Ca să nu-l poată preveni pe Li Sha-Tin. Sper să-l mai găsim în viaţă…

Îl puseră la curent pe asociatul lui Victor Chang în legătură cu ameninţarea care îl păştea pe Li Sha-Tin. Sonny Chai murmură:

— Vreţi să spuneţi că ar putea fi… mort.

Pronunţase dintr-o suflare ultimul cuvânt.

— Nimic nu e imposibil, îl temperă Malko. Dar nu trebuie să pierdem niciun minut. Sunaţi la închisoare şi întrebaţi când îi puteţi face o vizită lui Li Sha-Tin. Mai mult ca niciodată, trebuie avertizat.

Fără să mai discute, tânărul avocat ridică receptorul şi se execută. Conversaţia fu lungă. Nu găsea deloc persoana potrivită. În sfârşit, închise şi-i anunţă:

— Mi-au spus că permisul pentru vizită a fost eliberat pe numele lui Victor. Trebuie eliberat un altul, iar asta nu se poate face decât mâine. Din moment ce iese astăzi, e inutil.

Malko tresări.

— Astăzi? Când?

— Susţin că nu ştiu. Depinde de formalităţile întocmite de grefier. În general, cam pe la sfârşitul zilei.

Malko se întoarse spre Simon Levine.

— Simon, sună-l imediat pe Jesús. Să se posteze în faţa închisorii şi să nu se mişte de acolo. Altfel, la ieşire, Li Sha-Tin o să dea nas în nas cu cei care vor să-l răpească.

În timp ce forma numărul hondurianului, Simon Levine întrebă:

— În cazul unui conflict, ce să facă Jesús?

Malko îl privi drept în ochi:

— Tot ce trebuie pentru ca Li Sha-Tin să nu cadă în mâinile celor de la Goangbu. Ne ducem şi noi acolo imediat ce putem.

Se întoarse spre Sonny Chai.

— Ne puteţi găsi un interpret *siguri* De exemplu, Charlie Fang. O să-l plătim bine, dar trebuie să ajungă acolo cât mai repede.

— Unde să se ducă?

— Ne întâlnim în faţa închisorii, lată numărul maşinii noastre. Este un Lincoln Interceptor negru. Ţineţi-ne la curent dacă aveţi vreo veste despre Victor Chang.

— Bine, îi promise Sonny Chai.

Îl lăsară pe chinez complet bulversat. În lift, Simon Levine îl întrebă pe Malko:

— De ce nu i-ai cerut să vină şi el?

— Pentru că, începând din acest moment, ne aflăm în ilegalitate, replică Malko. *Noi* organizăm acum răpirea lui Li Sha-Tin, iar pentru asta nu avem nevoie de avocatul lui.

*

Interceptorul era parcat pe Cordova Street, în apropiere de Gore Street. Postat în faţa pieţei în aer liber de pe trotuarul pe care se găsea Lion’s Hotel, Malko nu scăpa din ochi faţada de cărămidă roşie a penitenciarului cu ferestre acoperite în mod bizar de nişte obloane albe, opace.

Se uită la ceasul Crosswind. Şase şi zece. Jesús Domingo tăcea de gardă de la prânz. Logic, Li Sha-Tin se afla încă în interiorul închisorii, deşi nu aveau niciun mijloc de a verifica acest lucru… Ajunseseră aici pe la trei şi se reorganizaseră într-un dispozitiv simplu. Simon Levine ceruse ajutorul lui John Mancham, ofiţerul de caz ataşat staţiei din Vancouver. Acesta urcase în Dodge alături de Manuel Garcia şi de Juan Olvido. Dodge-ul făcea întruna ture în jurul blocului pentru a intercepta orice mişcare suspectă.

La volanul Interceptorului, Simon Levine fuma ţigară după ţigară. În spate, Jesús Domingo, cu o cagulă de lână neagră lângă el, îşi omora timpul scoţând şi punând la loc încărcătorul pistolului Skorpio, dotat cu amortizor. Malko se pricopsise cu un Browning cu paisprezece gloanţe, provenind din arsenalul hondurianului.

Simon Levine reţinuse obişnuitul elicopter care-l aştepta la heliport, pretextând că urma să se ducă pe Vancouver Island. Crispat, se întoarse spre Malko:

— Se lasă seara. Nu avem permisiunea de a zbura noaptea.

— O să vedem!

În spate, Charlie Fang, interpretul adus de Sonny Chai, părea îngrozit. Slab, pipernicit, nu scăpa din ochi pistolul Skorpio. Puţin câte puţin, circulaţia se rărea. Un vagabond dormea în faţa Interceptorului, într-un ungher al imobilului decrepit. Dodge-ul apăru la colţul cu Gore Street.

— Să ne mişcăm un pic, sugeră Malko. Spune-le să ne ia locul.

Simon Levine ambreie şi făcură un tur în jurul clădirii, cu viteză mică, trecând prin faţa minunatei biserici anglicane St. James, al cărei alb imaculat contrasta cu aspectul mizer al cartierului.

Revenind în locul de unde plecaseră, Simon Levine oftă:

— S-a făcut prea târziu! N-o să mai iasă în seara asta. De altfel, în afară de noi, nu-l aşteaptă nimeni. Deci…

— Uiţi un lucru, obiectă Malko. Cei care vor să-l răpească *ştiu* la ce oră trebuie să iasă… N-or să vină

decât în ultimul moment.

De la dispariţia lui Victor Chang, era obligat mai mult ca oricând să aibă de-a face cu o operaţiune organizată de Goangbu până în cele mai mici amănunte.

Un vuiet îi făcu să tresară. O betonieră enormă trecea de intersecţia cu Gore Street. Îi depăşi şi se opri ceva mai departe. În zonă, nu exista nicio clădire în curs de construire. Nimeni nu coborî din maşina a cărei cuvă cu beton lichid se învârtea cu regularitate.

Malko simţi cum îi creşte brusc pulsul. Se lăsase întunericul şi doar becurile care luminau faţada închisorii mai alungau obscuritatea de pe stradă.

— Simon, zise el, anunţă-i şi pe ceilalţi. Am impresia că o să se întâmple ceva.

*

— *Damn it!* Uite-l!

Simon Levine aproape că strigase. Poarta închisorii tocmai se deschidea. La lumina felinarului, Malko zări o siluetă îndesată care ieşi cu o pungă în mână.

Era Li Sha-Tin, care purta acelaşi trening roşu ca la audierea din ajun. Făcu câţiva paşi spre trotuar, părând că ezită. Malko se întoarse spre interpret.

— Repede, duceţi-vă la el! Explicaţi-i că Goangbu vrea să-l răpească şi că noi ne aflăm aici ca să împiedicăm asta.

Plăpândul chinez coborî din maşină în momentul în care Jesús Domingo ridică piedica pistolului Skorpio. Simon Levine era alb ca varul, având

privirea lipită de oglinda retrovizoare şi mâinile încleştate de volan. Malko îşi vârî Glockul la curea, deschise portiera şi coborî şi el. Betoniera nu se mişcase. Li Sha-Tin ajunsese pe marginea trotuarului. Ridică o mână, iar Malko înţelese imediat de ce: zărise un taxi gol care tocmai trecea de intersecţia cu Gore Street. Interpretul era încă în mijlocul străzii.

Brusc, Malko realiză ce anume nu era în regulă. Taxiul trecuse *pe roşu*! Niciodată un taxi normal n-ar fi riscat o asemenea manevră.

Maşina se opri lângă Li Sha-Tin, care deschise portiera. Interpretul strigă ceva cu o voce ascuţită, iar Li Sha-Tin se uită spre el, vizibil surprins. În acel moment, un tânăr chinez coborî din betonieră şi traversă şoseaua în fugă.

Ajungând la interpret, îl lovi cu putere, iar acesta se prăbuşi pe caldarâm. Li Sha-Tin ezita, cu mâna încă pe portiera taxiului. Şoferul ţâşni ca un diavol de pe locul lui. Era un chinez cu statură de luptător. Malko îl văzu fluturând deasupra capului o măciucă pe care o repezi în ceafa lui Li Sha-Tin! Acesta plonjă involuntar în taxi, cu capul înainte.

Tânărul chinez care-l lovise pe interpret ajunse şi el la taxi. Când să urce în maşină, îl văzu pe Malko. Întorcându-se, scoase o armă de la centură şi deschise focul fără să ezite. Malko mai avu timp să se adăpostească în spatele caroseriei blindate a Interceptorului. Auzi loviturile surde ale gloanţelor în tabla groasă, dar nu putea riposta, de frică să nu-l împuşte pe Li Sha-Tin. Şoferul taxiului sări la volan şi maşina demară. Pe bancheta din spate se aflau Li Sha-Tin şi chinezul înarmat.

Malko se duse în grabă la interpretul întins în mijlocul străzii. Nu-l puteau abandona acolo, mai ales că mai aveau nevoie de el.

În acel moment, Dodge-ul, care-şi terminase turul în jurul blocului, reapăru la colţul cu Gore Street. Aflat la volanul Interceptorului, Simon Levine îi dădea instrucţiuni lui John Mancham. Dodge-ul îi ocoli pe Malko şi pe interpret şi porni în urmărirea taxiului.

Betoniera demară şi ea într-un nor de fum. Taxiul se opri la semaforul de la intersecţia cu Dunlevy Avenue. Dodge-ul frână lângă el. Tot atunci, claxonul betonierei scoase un fel de muget, iar taxiul demară brusc. Dodge-ul nu avu timp să facă la fel: betoniera îl lovi din spate cu toate cele treizeci de tone ale sale! îl împinse prin intersecţie cu enorma sa bară de protecţie şi ambele vehicule se îndreptară spre trotuar.

Malko, susţinându-l pe Charlie Fang, care era încă ameţit, ajunse în sfârşit la Interceptor. Îl auzi pe Simon Levine urlând:

— *My God!* Vor să-i zdrobească.

Aşezată de-a curmezişul şoselei, puternica betonieră împingea Dodge-ul în faţada unui imobil vechi, strivindu-l ca pe un fagure! apoi se retrase, lăsând în urmă un morman de fiare îndoite, de unde se auzeau ţipete de groază, şi plecă în direcţia străzii Cordova.

Taxiul dispăruse demult.

*

— John! John! *You’re OK?*

Sprijinit de portiera distrusă a Dodge-ului, Simon Levine încerca disperat s-o deschidă. Malko zări o siluetă prăbuşită peste volan. Era John Mancham, ofiţerul de caz de la CIA. Unul dintre hondurieni, cu faţa plină de sânge, nu părea să se afle într-o stare prea bună.

Celălalt, Juan Olvido, deschise portiera din spate şi coborî împleticindu-se. Faţa îi sângera, însă doar din cauza cioburilor de sticlă. În sfârşit, portiera din faţă cedă. Simon Levine reuşi să-l scoată pe John Mancham din maşină. Americanul leşinase şi n-aveai cum să-ţi dai seama dacă rănile lui erau grave. Malko era agitat. Între timp, oamenii de la Goangbu dispăruseră cu Li Sha-Tin.

— Simon, zise el, rămâi aici cu răniţii. Eu plec cu Jesús şi cu Juan.

Cei trei fugiră la Interceptor. Malko se aşeză la volan, iar Jesús urcă lângă el. Întorcându-se să vadă ce face Juan, observară că interpretul chinez dispăruse! Profitând de incidentul cu Dodge-ul, acesta spălase putina... Dacă-l recuperau pe Li Sha-Tin, asta nu avea să simplifice deloc lucrurile, însă, mai întâi, trebuiau să pună mâna pe el.

Demarând în trombă, Malko trecu în goană pe roşu la intersecţia cu Dunlevy Avenue, apoi îşi continuă drumul. Nici urmă de betonieră şi, cu atât mai puţin, de taxi. Nu înceta să înjure printre dinţi. Era înnebunit de furie că se lăsase păcălit.

— Unde sunt? întrebă Jesús, depăşit de situaţie.

În spate, Juan îşi ştergea faţa şi nu prea părea în apele lui.

— Sunt sigur că se duc în port, spuse Malko.

Ajungând la intersecţia cu Main Street, coti la

dreapta: marea arteră cobora pe Waterfront Drive, de-a lungul cheiului. Ajunse la nivelul zonei portuare, coti iar la dreapta, parcurse două sute de metri şi intră într-o fundătură, apoi întoarse şi se năpusti pe Waterfront Drive cu toată viteza, fără să vadă nimic în jurul lui. La heliport, făcu din nou calentoarsă, înjurând. Nu reuşea să treacă pe partea cealaltă. Cu inima bătându-i nebuneşte, îşi impuse să conducă mai încet. La dreapta, era calea ferată, iar la stânga, se aflau terenurile zonei portuare, unde, la lumina lunii, se zăreau macaralele.

La ora aceea târzie, totul era întunecat şi pustiu. Deodată, zări farurile unei maşini care traversa unul dintre terenurile virane, îndreptându-se spre Waterfront Drive. Trecu prin faţa lui şi se depărtă în direcţia rampei ce dădea în Main Street. Mai avu timp să-şi dea seama că era vorba de un taxi.

Ce făcea oare un taxi la ora aceea şi într-un loc pustiu? Ajunse în locul de unde apăruse maşina, învârti volanul şi pătrunse pe un mare teren viran care se sfârşea la malul apei. Aprinse faza mare şi, la început, nu văzu decât containerele aşezate unul peste altul. Apoi, puternicul fascicul luminos descoperi o siluetă neaşteptată: betoniera, oprită lângă un şir de containere.

Jesús scoase un strigăt sălbatic:

— Sunt aici! *Hijos de puta!*

În momentul în care Malko se apropie, betoniera se puse în mişcare şi viră la stânga. Cu un muget asurzitor, maşina enormă venea drept spre ei! Malko, orbit de faruri, făcu un ocol, iar roţile din faţă ale Interceptorului căzură într-un şanţ. Săriră cu toţii până-n plafon. Malko restabili traiectoria şi acceleră.

— *Cuidado!* urlă Jesús.

Betoniera se năpusti asupra Interceptorului ca un rinocer. Urmau să fie striviţi. Malko smuci din nou de volan, însă maşina căzu iarăşi într-o groapă. Motorul se opri. Betoniera se apropia mugind. Malko nu mai avu timp să pornească din nou.

— Săriţi! strigă el, dându-le imediat exemplu.

Nici nu apucară să se ridice de jos, că monstruoasa bară de protecţie a betonierei lovi dintr-o parte maşina de teren.

Urmă un bufnet surd, iar Interceptorul se culcă pe o parte, cu uşile îndoite, în ciuda blindajului.

Malko şi cei doi hondurieni alergau deja spre containerele aliniate pe chei. Apropiindu-se de ele, Malko distinse câteva siluete aflate în mişcare şi auzi strigăte şi exclamaţii în chineză. Unul dintre chinezi se desprinse de ceilalţi, se năpusti în direcţia lor, se opri şi făcu un gest cu mâna de parcă ar fi aruncat o grenadă.

Juan Olvido, care alerga lângă Malko, scoase un ţipăt şi se prăbuşi ca trăsnit. Malko se opri, se aplecă deasupra lui şi îl întoarse cu faţa în sus: hondurianul avea înfiptă în ochiul drept o stea de oţel cu cinci vârfuri ascuţite ca nişte lame de ras.

Se ridică, năpădit de furie. Cel care lansase steaua se pregătea să mai expedieze una. Malko nu ezită. Scoase Browningul de la centură, îl apucă cu ambele mâini şi apăsă pe trăgaci. Cele paisprezece gloanţe se succedară cu o viteză nebună. Pumnul îi era parcă scuturat de nişte descărcări electrice. După ce chiulasa rămase deschisă, iar încărcătorul se golise, chinezul nu mai era decât o grămadă de zdrenţe pe asfalt.

Jesús Domingo înaintă în continuare, trăgând rafale scurte şi silenţioase cu pistolul Skorpio. La un moment dat, se făcu linişte. Atunci când Malko şi Jesús ajunseră în faţa şirului de containere, patru trupuri erau întinse pe jos.

Malko nu avu timp să se întrebe unde era Li Sha-Tin. Cu un muget infernal, betoniera revenea la atac! Jesús nu-şi pierdu sângele rece. Introducând în armă un încărcător nou, înjură printre dinţi:

— *Cabron!*

Aşteptă ca maşina enormă să se apropie, apoi deschise focul, trăgând rafale scurte şi ţintind parbrizul. La început, păru că gloanţele nu au niciun efect. Betoniera continua să avanseze. Brusc, direcţia ei se schimbă. Trecu la câţiva centimetri de ei, cu un zgomot asurzitor şi cu aceeaşi viteză, apoi se prăbuşi în apă.

Urmă un bufnet puternic, apoi nimic. Şoferul, probabil mort, pierduse controlul maşinii. Liniştea care domnea acum era apăsătoare. Malko se uită în jurul lui.

Nici urmă de Li Sha-Tin.

*

Nu aveau prea mult timp la dispoziţie. Probabil că schimbul de focuri fusese auzit. Malko duse mâinile pâlnie la gură şi strigă:

— Li Sha-Tin! Li Sha-Tin!

Niciun răspuns.

Numai să nu fi fost ucis în schimbul de focuri. Malko aprinse mica lanternă Maglite, de care nu se despărţea niciodată, şi începu să cerceteze

containerele îngrămădite de-a lungul cheiului.

Toate erau însemnate cu nişte litere negre enorme, pe un fond roşu: COSCO. Strigă din nou, dar fără succes. Jesús, aşezat la pândă lângă un container, introduse în armă un încărcător nou, supraveghind împrejurimile. Malko îşi continuă inspecţia. Brusc, la al treilea container, zări ceea ce căuta. În timp ce toate celelalte erau închise, uşile metalice ale acestui container erau întredeschise. Trase de ele, iar acestea se deschiseră scârţâind.

Lumină interiorul cu lanterna şi, imediat, pulsul i se acceleră. Containerul era gol, dar, într-un colţ, se zăreau o grămadă de pături, un bax de sticle de apă şi un carton gros. Găsise „cabina” lui Li Sha-Tin, dar acesta dispăruse. Nu mai avu timp să-şi pună întrebări, încremenind la urletul lui Jesús Domingo.

— *He is here! He is fleeing*![20]

Malko sări din container şi căzu peste hondurian. Acesta gesticula ca un nebun, arătând spre silueta care fugea de-i scăpărau picioarele de-a lungul gardului ce separa între ele terenurile virane. Fără să se mai gândească, Malko porni pe urmele fugarului ca un alergător la cursa de o sută de metri, urmat de Jesús.

Însă solul era denivelat şi nici el nu mai avea douăzeci de ani. După rana căpătată la Hong Kong, plămânii îi jucau uneori feste. Furios, trebui să încetinească ritmul. Fugarul ajunsese deja la Waterfront Drive. Escaladă taluzul, către calea ferată, iar atunci când trecu pe sub un felinar, Malko recunoscu treningul roşu al lui Li Sha-Tin.

În momentul în care el şi Jesús ajunseră la calea

20 E aici! Fuge!

ferată, chinezul dispăruse! N-aveau cum să-l găsească în acel labirint de containere stivuite. Furios, Malko se opri să-şi mai recapete suflul.

Ce încurcătură!

Jesús se uita nervos în jur.

— *Vamos! Vamos!* zise el cu jumătate de voce.

Malko se mai uită o dată la locul în care dispăruse Li Sha-Tin. Waterfront Drive era pustie. Se întoarse spre hondurian.

— Şi prietenul tău?

Jesús făcu un gest de neputinţă.

— Nu mai putem face nimic pentru el…

Plecară pe jos, în tăcere, trecând prin faţa heliportului. Cinci sute de metri mai departe, regăsiră capătul lui Burrard Street. Şase străzi de mers până la Hyatt. După o scurtă strângere de mână, se despărţiră în faţa hotelului. La cinci minute după ce Malko intră în cameră, sună telefonul. Era Simon Levine.

— M-am întâlnit cu Jesús, îl anunţă el. Sunt la curent.

Malko oftă.

— Cel puţin, Goangbu n-a reuşit să pună mâna pe el. Ce face John?

— O coastă i-a perforat plămânul. Are şi un traumatism cranian, dar o să scape. Probabil că în momentul acesta e deja într-un spital din Seattle. L-am trimis cu un elicopter sanitar. Din fericire, Manuel Garcia nu are decât nişte tăieturi. Ce porcărie!

— Nu-i vina nimănui, oftă Malko. Ghinionul.

Ar fi trebuit să reuşească. Doar că şansa nu-ţi surâde întotdeauna.

*

Malko nu reuşea să adoarmă. Sună telefonul, în cele din urmă, răspunse, spunându-şi că, dacă era Isis, o să-i ceară să-i facă o vizită. Ca de obicei, după fiecare flirt cu moartea, îl încerca un puternic impuls sexual.

Nu era decât Simon Levine. Americanul părea să-şi fi recăpătat forţele.

— Am vorbit cu Washingtonul, îl anunţă el. Ne felicită pentru că am dejucat manevra pusă la cale de Goangbu.

— Bravo! zise Malko, fără să-şi facă iluzii.

— De asemenea, au zis că trebuie să facem tot posibilul să-l găsim pe Li Sha-Tin. Înaintea Beijing-ului.

Reîncepea vânătoarea. Goangbu nu se va mulţumi cu un eşec. Malko încerca să se convingă că pierduse doar o bătălie, nu şi războiul.

Capitolul VIII

— Li Sha-Tin a dispărut, zise Simon Levine cu o voce albă. Nu e în apartamentul lui de la Crystal Court. Jesús face de pază acolo, împreună cu Manuel Garcia. La telefonul din apartament nu răspunde nimeni. Potrivit administratorului, mai mulţi poliţişti canadieni au venit să pună o mulţime de întrebări. Şi ei îl caută.

Într-un mic birou de lângă cel al consulului american, fusese improvizată o sală de conferinţe, legată de Langley prin intermediul unui telefon

securizat. Existau chiar şi croasante, cafea şi apă minerală. Simon Levine avea cearcăne adânci. Îşi petrecuse o parte din noapte redactând „hârtiile” care treceau acum prin faxul codificat al consulatului. Bilanţul ofensivei iniţiate de Goangbu era tragic.

Un mort, hondurianul Juan Olvido, un rănit grav, John Mancham, doi răniţi mai puţin grav, luându-l în calcul şi pe interpretul adus de Sonny Chai, iar Interceptorul redus la o grămadă de fiare... între timp, punctul esenţial era, fără îndoială, dispariţia lui Li Sha-Tin. Malko luă o înghiţitură de cafea rece şi concluzionă:

— De-acum, avem dovada cârdăşiei dintre canadieni şi guvernul de la Beijing. Eliberarea lui Li Sha-Tin a fost planificată astfel încât să permită răpirea sa. Şoferul taxiului a ştiut cu câteva minute mai devreme la ce oră urma să iasă din închisoare. A fost necesar un întreg lanţ de complicităţi.

— Pe care n-avem cum să le dovedim! oftă Simon Levine. În fine, dacă n-am fi fost acolo, în momentul acesta Li Sha-Tin ar naviga pe Pretty River, cu destinaţia China. Dar cum să-l găsim?

— Două persoane ne pot ajuta, spuse Malko. Brian Murray, care a obţinut deja informaţii preţioase, şi, eventual, Sonny Chai. Trebuie să ştim ce s-a întâmplat cu cele două gorile ale lui Li Sha-Tin. Poate că, prin intermediul lor, vom putea ajunge la el.

Simon Levine îşi consultă ceasul.

— Trebuie să rămân aici. O să-i cer lui Isis să-l sune pe Brian Murray. Du-te la Sonny Chai. Ne întâlnim la prânz la Sutton Place.

*

Sonny Chai părea şi mai abătut decât la întâlnirea lor precedentă. După ce-l primi pe Malko în birou, îl anunţă pe un ton catastrofal:

— Mă tem că Victor e mort. Am vorbit cu poliţia şi nici ea nu-şi poate explica dispariţia lui. I-au percheziţionat casa şi nu au găsit niciun indiciu.

Malko aprobă din cap, resemnat.

— Dispariţia lui e legată de afacerea Li Sha-Tin. Probabil că l-au eliminat. Mă refer la oamenii Beijing-ului.

Tânărul avocat îi aruncă o privire înspăimântată.

— Ce s-a întâmplat la închisoare? Interpretul meu, Charlie Fang, a fost cât pe-aci să fie ucis şi el. S-a temut pentru viaţa lui. O să mă sune în curând.

— A fost o nenorocire, explică Malko.

Îi povesti lui Sonny Chai aventura de la docuri, ca şi dispariţia lui Li Sha-Tin.

— Trebuie să ne interesăm de soarta celor două gărzi de corp, concluzionă el. Apoi să le contactăm. Prin intermediul lor, e posibil să dăm de urma lui Li Sha-Tin. Ne puteţi ajuta?

— Bineînţeles. O să-i telefonez judecătorului însărcinat cu această afacere. Sper c-o să-mi răspundă.

Îi ceru secretarei să sune la Palatul de Justiţie şi îi oferi lui Malko un pahar de ceai. Câteva clipe mai târziu, sună telefonul. Era secretara.

— Domnule Chai, cei doi clienţi au fost eliberaţi în dimineaţa asta, îl anunţă ea, contra unei cauţiuni de cinci mii de dolari.

Malko îşi reţinu o înjurătură.

— Trebuie să-i găsim, zise el. Putem face rost de adresele lor?

— Sigur că da.

Secretara îl chemă din nou şi îi comunică cele două adrese din Richmond, împreună cu telefoanele aferente. Sonny Chai formă imediat cele două numere. Dădu succesiv peste soţiile celor doi chinezi. Răspunsurile fură identice: soţii lor nu mai locuiau demult acolo, iar ele nu ştiau unde se află aceştia.

Încă o pistă care se înfunda.

— Aveţi nişte antene în comunitatea chineză, îi spuse Malko avocatului. Puteţi încerca să obţineţi informaţii despre Li Sha-Tin? Doar n-a plecat de pe planeta asta!

— O să fac tot posibilul, promise Sonny Chai, dar dacă se află în mâna triadelor, va fi foarte greu să-l găsim repede.

— Poliţia canadiană cunoaşte această reţea?

Sonny Chai zâmbi enigmatic.

— Nu. Vă sun imediat ce aflu ceva.

*

Simon Levine era prăbuşit peste telefonul din biroul său de la Adventure Productions. Închise, epuizat, cu ochii injectaţi.

— „Buzzy” Krongard vrea să mă duc să dau socoteală în persoană la Langley. Plec imediat. Numai că, din cauza decalajului orar, o să ajung diseară târziu. În cel mai bun caz, mă întorc de-abia spre sfârşitul zilei de mâine.

— Ai vreo veste de la Brian Murray? întrebă Malko

după ce-i povesti vizita pe care i-o făcuse lui Sonny Chai.

— Isis i-a lăsat un mesaj pe mobil. Sper că o să sune.

— Iar din Bumaby?

— Nimic nou. Jesús şi Manuel sunt acolo şi nu se mişcă din loc.

Făcu o pauză scurtă şi adăugă pe un ton ambiguu:

— Ţi-o încredinţez pe Isis. N-am timp nici măcar să luăm prânzul împreună. I-am lăsat Sandrei sarcina de a închiria o altă maşină. Va trebui s-o folosim tot timpul.

După ce-şi închise geanta, ieşi din birou cu paşi mari. Evident, cu moartea-n suflet, având în vedere că o lăsa singură pe Isis. Malko realiză că nu avea numărul de mobil al acesteia, aşa că o sună pe Sandra.

— Puteţi s-o sunaţi pe Miss Scott în apartamentul ei?

După treizeci de secunde, o avea pe Isis la telefon. Torcând ca o pisică. Prima întrebare pe care i-o puse lui Malko fu următoarea:

— Simon a plecat?

— Acum cinci minute, preciză Malko.

— Uau! Deci ne putem distra.

Lui Malko numai la asta nu-i stătea capul.

— Te-a sunat Brian Murray?

— Da.

— Şi ce ţi-a spus?

— Mi-a dat întâlnire în seara asta.

— Unde?

Femeia izbucni într-un râs cristalin.

— Îţi spun dacă eşti *foarte* drăguţ. Ne întâlnim jos,

la bufet.

Înainte de a coborî, Malko îl sună pe Jesús: nimic nou. Linişte absolută.

*

Malko sorbea dintr-un Bloody Mary pentru a-şi mai destinde nervii întinşi la maximum. O voce glumeaţă îl întrebă:

— Pot să mă aşez?

Isis stătea în faţa mesei lui, mai sexy ca niciodată: gura roşie, ochelarii negri şi un taior portocaliu care-i descoperea picioarele lungi şi îi sublinia amploarea şoldurilor.

Malko îi aruncă o privire admirativă.

— Eşti splendidă! Niciun kilogram în plus.

Femeia se aşează zâmbind ironic.

— Deci, Simon a plecat?

— Ştii asta foarte bine.

— M-a rugat în genunchi să plec cu el. E convins că vreau să mă culc cu acel abominabil Jesús! N-aş face-o nici dacă am fi numai noi doi pe o insulă pustie. Îmi comanzi şi mie un daiquiri de căpşuni?

Malko aşteptă să bea zdravăn din băutură, apoi o întrebă:

— Unde ai întâlnire cu Brian Murray în seara asta?

Isis îi aruncă o privire batjocoritoare.

— Ţi-am zis că îţi spun dacă eşti drăguţ cu mine. Încă nu e cazul...

Malko încercă să nu se enerveze.

— Isis, insistă el, este *extrem* de important să vorbesc cu el.

Femeia protestă cu indignare prefăcută:

— Dar eu sunt cea care are întâlnire cu el! Nu ştiu dacă vrea să te vadă şi pe tine.

Se aplecă înainte, ceea ce-i permise lui Malko să vadă că nu purta decât un sutien negru pe sub taior, apoi adăugă:

— Dar dacă eşti *într-adevăr* drăguţ în seara asta, te iau cu mine.

Malko se întrebă dacă s-o strângă de gât imediat sau să mai aştepte.

— Deci, care e programul? o chestionă el.

— Ronţăim ceva şi ne ducem pe urmă la cumpărături, propuse Isis.

*

Isis scutură pe sub nasul lui Malko un corset negru. Vânzătoarea de la Victoria's Secret îi privea amuzată.

— Îţi place, *darling!*

Infernală. Mai întâi, îl târâse pe Malko într-un mare magazin de decoraţiuni interioare, unde îi arătase canapeaua visurilor ei, una dintre creaţiile lui Claude Dalie. O canapea art deco din piele neagră. Apoi, vizitaseră trei magazine de lenjerie... Isis se distra de minune. La fiecare jumătate de oră, Malko îi telefona lui Jesús, aflat la pândă în Burnaby. Isis jurase să-l facă să-şi piardă cumpătul.

— Iau corsetul, anunţă ea. Asta o să-l excite mult pe soţul meu.

Vânzătoarea roşi... La Vancouver, se foloseau mai mult genunchierele decât corsetele. Malko îl luă cu şase sute de dolari. Ai fi crezut că Isis nu avea cu ce să se îmbrace, nu alta... Ieşiră încărcaţi cu pachete.

— Ne întoarcem acasă! zise ea.

Malko nu aşteptă să i se spună de două ori…

După ce o lăsă pe Isis la hotel, se duse în Burnaby cu noua Toyota Land Cruiser ca să le mai ridice moralul celor doi hondurieni. Jesús coborî din noua lor maşină, un Ford bej.

— M-am săturat, oftă el. Sunt sigur că nu e aici. Canadienii nu s-au arătat deloc, prin urmare, ştiu unde se află.

— Mai rămâneţi până la zece, îi ordonă Malko. O să vedeţi dacă e lumină în apartament.

Plecă. Breitlingul său arăta ora cinci. Avea timp. Douăzeci de minute mai târziu, intra pe terenul viran care fusese teatrul confruntării din ajun. Caroseria Interceptorului era tot acolo, însă containerele dispăruseră. Înaintă până la marginea cheiului. Pretty River nu mai era ancorat în golful Burrard…

Când să plece, sună mobilul.

— Unde eşti? întrebă Isis.

— În oraş.

— Vino, zise ea, vreau să-ţi arăt ceva. Sunt la birou.

*

Isis îi deschise uşa apartamentului care adăpostea birourile firmei Adventure Productions. Îmbrăcată în acelaşi taior, dar purtând acum ciorapi negri şi mirosind puternic a parfum. O licărire amuzată pâlpâia în ochii ei cenuşii.

— Unde e Sandra? întrebă mirat Malko.

— A plecat, e aproape şase. Vrei s-o vezi?

— Nu. La ce oră ai întâlnire cu Brian?

— Vino, zise ea, o să-ţi spun.

O urmă în biroul lui Simon Levine, a cărui fereastră dădea spre imobilul din faţă. De-abia intră Malko în încăpere, că femeia se sprijini de birou şi se întoarse spre el.

— Vino! repetă ea. Ţi-am spus că vreau să-ţi arăt ceva.

Malko se apropie. Când ajunse lângă ea, Isis îi prinse mâinile cu un gest blând şi i le puse pe coapsele ei. Instantaneu, Malko simţi cum adrenalina îi invadează arterele. Degetele lui pipăiau liniile şerpuitoare ale portjartierului. Isis, care îl urmărea cu coada ochiului, văzu în privirea lui ce simţea şi murmură:

— Eram sigură că o să-ţi placă. Atinge-mi ciorapii…

Îi luă mâna şi i-o strecură sub tivul fustei. În contact cu nailonul, libidoul lui Malko prinse viteză. Isis îşi desfăcuse uşor picioarele, atât cât îi permitea fusta strâmtă a taiorului. Îşi descheie nasturii hainei. Malko descoperi doi sâni grei care depăşeau sutienul corsetului cumpărat de la Victoria’s Secret. Sfârcurile împungeau dantela, având aceeaşi nuanţă de roşu ca şi gura femeii.

— Eu îmi ţin întotdeauna promisiunile, spuse ea.

Pântecul lui Malko se lipi de al ei, iar femeia începu să respire mai repede. Malko încă mai încerca să-i reziste eroic. Câteva clipe, nu se petrecu nimic. Privirea lui Isis se întunecă.

— Nu mă mai doreşti? Sunt prea grasă?

— De ce aici? întrebă Malko, încercând să câştige timp.

— Pentru că mă excită să joc rolul unei secretare cam târfa, care-şi stârneşte şeful, răspunse simplu Isis.

Cum Malko nu se mişca, îl împinse brusc, furioasă.

— Cu atât mai rău pentru tine! O să profite Brian. Bună seara!

O apucă de mână şi o întoarse spre el. Privirile li se încrucişară şi simţi că nu juca teatru: era capabilă să rateze întâlnirea cu Brian doar pentru a-şi satisface un capriciu…

Nu schimbară niciun cuvânt. Când o împinse către birou, Isis îşi ridică fusta foarte sus, iar coapsele i se desfăcură ceva mai mult. Se vedeau partea de sus a ciorapilor şi portjartierul. În acelaşi timp, gura ei îi strivi buzele lui Malko, lipindu-se apoi de el din toate puterile. O dată dispărute scrupulele, îşi puse mâinile pe coapsele lui Isis, ridicându-i şi mai mult fusta. Atinse satinul negru al chiloţilor, iar femeia scoase un geamăt. Îşi dădu seama imediat că nu se prefăcea deloc. La rândul lui, simţi că pântecul îi explodează. Febrili, se dezbrăcară unul pe celălalt. Isis îi smulse cureaua, pantalonii îi căzură până la glezne, iar femeia îi apucă sexul. Şi el atinse sexul ei umed. Când îi trase de-a lungul coapselor chiloţii de satin, Isis guiţă de plăcere. Cu fusta ridicată pe şolduri, corpul lăsat pe spate şi mâinile încleştate de birou, „trăia” fantasma secretarei siluite de şeful ei. Îşi sprijini piciorul stâng de un scaun, pentru a se putea oferi mai bine. Malko n-avea chef să tergiverseze lucrurile. Cu o singură opintire, se înfipse în vintrele lui Isis. Apoi, îi apăsă umerii, forţând-o să se întindă pe biroul de pe care zburară foile de hârtie. Simţi cum picioarele femeii se ridică

la verticală. În această poziţie, sexul lui Isis se afla exact la marginea biroului. Malko se retrase puţin, apoi, făcându-şi vânt, o pătrunse cu totul.

— Ah, da, gemu Isis, cât mai adânc.

Cu picioarele ei ridicate spre tavan, Malko începu s-o penetreze cu forţă, împingând-o puţin câte puţin pe biroul care se clătina din toate încheieturile. Cu o mână agăţată de telefon şi cu cealaltă de un clasor, Isis se îndoia în urma asalturilor, scuturată de orgasme repetate. Atunci când Malko se retrase brusc, femeia scoase un strigăt:

— Nu! *Don't go!*

O trase spre el, ridicând-o în picioare, apoi o întoarse cu spatele. Femeia înţelese şi se lungi cu faţa pe birou. În această poziţie, intră şi mai uşor în ea. Isis, cu mâinile încleştate de marginea opusă a biroului, gemea tară întrerupere. Cu mintea rece ca un aisberg, Malko era decis să-i dea o lecţie. Se retrase încă o dată, dar nu trebui să caute prea departe ceea ce voia.

— Nu! ţipă Isis pe un ton diferit atunci când simţi cum sexul lui Malko îi apăsa orificiul anal.

Malko nu-i dădu atenţie. Forţă un pic sfincterul care rezista şi, aproape vertical, apăsă din toate puterile. Inelul de muşchi cedă dintr-odată şi avu plăcerea să-şi vadă sexul dispărând între fesele lui Isis, care urla ca o sirenă... Era strâmt, cald, delicios. Acest semiviol îl excita nespus, aşa că explodă foarte repede, înfigându-se şi mai adânc. Rămaseră aşa câteva clipe, copleşiţi de plăcere, apoi Malko se retrase definitiv. Picioarele lui Isis coborâră pe podea. Se întoarse, iar Malko îi putu vedea dârele de rimei prelinse pe faţă. Privirea îi era tulbure, iar gura

îşi dublase volumul. Se lăsă să cadă pe mochetă, ca o păpuşă dezarticulată.

— Ticălosule! murmură ea. Ticălosule! M-ai chinuit.

Apoi se ridică şi, cu gesturi imprecise, întinse mâna, prinse sexul încă tare şi îl introduse pe tot în gură.

Malko avu impresia că primeşte un şoc electric. Isis era mai într-o ureche decât îşi imaginase.

Isis nu lăsă mâna lui Malko decât la intrarea în restaurantul Capone's, situat pe Hamilton Street. Era o cârciumă italienească, cu doi muzicieni de jazz şi fotografia lui Al Capone pe perete. După „viol", femeia îşi refăcuse machiajul şi fusese extrem de cuminte. Malko inspectă sala. La dreapta, se aflau un bar şi cei doi instrumentişti care, urcaţi pe o estradă, murmurau un jazz lipsit de vlagă.

Brian Murray era deja acolo, singur la o masă. Nu păru prea încântat să-l vadă pe Malko, dar făcu haz de necaz.

— Îşi mulţumesc că ai venit, spuse Malko, lăsând-o pe Isis să se aşeze lângă poliţistul canadian. Am intrat într-o mare dandana.

Brian Murray îşi pusese deja mâna pe coapsa lui Isis. Malko se întrebă dacă îşi dăduse seama că femeia purta ciorapi. Sau poate credea că erau pentru el.

Canadianul râse sec. Cu ochii lui albaştri, trăsăturile regulate şi mustaţa îngrijită, semăna cu un playboy aflat la sfârşit de carieră.

— Ştiu. Dar nu numai voi.

— Ce vrei să spui?

— CSIS e la pământ. Şi ei l-au pierdut pe Li Sha-

Tin. Nimeni nu ştie unde s-a dus.

Capitolul IX

Malko era într-un fel uşurat, dar şi uimit, chiar dacă informaţia îi confirma ceea ce ştia de la Jesús.

— Nu e vorba cumva de o intoxicare? întrebă el, jucând rolul de avocat al diavolului.

— Nu, afirmă imediat Brian Murray. O să mă întâlnesc la un pahar cu un vechi prieten de la CSIS. Sunt consternaţi: Ottawa le-a spus să nu se mai ocupe de afacere. Or, în dimineaţa asta, au primit ordin de la directorul cabinetului creştin să-l găsească pe Li Sha-Tin cu orice preţ. Au pretins că acesta o ştersese împreună cu agenţii de la REMP care-l supravegheau. I-au verificat domiciliul şi câteva ascunzători posibile, însă fără rezultat.

— Crezi că a putut pleca din ţară?

Brian Murray surâse mecanic, masând maşinal coapsa lui Isis.

— Unde să se ducă? în Statele Unite? N-are paşaport.

— N-ai aflat nimic de dispariţia lui Victor Chang?

— Nimic. Precis că e vorba de o operaţiune clandestină pusă la cale de Goangbu. Au reţele implantate peste tot în Canada.

Se întrerupseră ca să comande. Isis fu foarte dezamăgită că n-aveau daiquiri de căpşuni şi comandă, ca şi Brian Murray, un Defender „Very Special Reserve”. După ce chelnerul plecă, Malko reveni la subiect:

— „Black Ghost” Ming şi „Stupid Ricky” au fost eliberaţi în dimineaţa asta, spuse el. Am încercat să-

i găsesc prin intermediul lui Sonny Chai, asociatul lui Victor Chang, dar n-am reuşit. Ai idee cum putem ajunge la ei?

Poliţistul canadian făcu un gest de neputinţă.

— Nu. Ştiu că au fost eliberaţi la ordinul Parchetului. Cum poliţia locală n-a fost prevenită, au dispărut fără urmă. Trebuie să fie pe undeva prin Richmond.

— Împreună cu Li Sha-Tin?

Brian Murray luă o înghiţitură de Defender.

— E foarte posibil, dar acolo intrăm în reţelele triadelor. Impenetrabile. Se pot ascunde luni în şir. E suficient să nu fie reperaţi atunci când telefonează. Cred că lui Li Sha-Tin i-a fost foarte frică. Nu se aştepta ca Beijing-ul să încerce să-l răpească. Aşa că vrea să câştige timp. Poate că negociază *direct* cu chinezii.

— Ce să negocieze?

— Habar n-am, mărturisi canadianul. Cu ei, nu se ştie niciodată. Însă deocamdată, Li Sha-Tin, având dovada unei posibile trădări din partea canadienilor, nu poate conta decât pe el însuşi.

— Dar de ce nu se refugiază la americani?

— Nu ştiu nimic nici despre asta.

Li se aduseră nişte paste lipicioase în sosul cărora pluteau câteva ciuperci. Din punctul de vedere al bucătăriei, Canada se afla încă în epoca de piatră. Epuizaţi, cei doi muzicieni părăsiseră estrada şi se duseseră la bar. Malko îl lăsă pe Brian Murray să atace pastele, apoi îl întrebă:

— Ai vreo idee legată de recuperarea lui?

Înainte de a răspunde, poliţistul canadian se luptă o vreme cu terciul lipicios.

— Poate. Am de multă vreme o „sursă” la Richmond. Un membru al triadei King Kok. Până acum, mi-a furnizat informaţii folositoare. Trebuie însă să-l plătesc.

— Asta nu e o problemă. Cât?

— Câteva sute de dolari. E la concurenţă cu triada Big Circle Boys în ceea ce priveşte extorcările. Poate că se mai înmoaie puţin. Îl cheamă William Hing Lun. Are un magazin de „Dry Cleaning” în Yaohan, marele supermarket din Richmond, de pe Strada 3. Dar, atenţie, acolo nu există albi! O să fii imediat reperat. Nu da telefon. Du-te şi spune-i că vii din partea mea. Mă cunoaşte sub pseudonimul „Grizzli”. Asta-i tot ce pot face.

Mai înghiţi în silă nişte paste, împinse farfuria la o parte şi-şi termină Defenderul dintr-o înghiţitură. Era clar că nu dorea decât un singur lucru: să rămână singur cu Isis. Femeia nu mâncase nimic. Fără muzică, localul părea şi mai sordid.

Malko ceru nota de plată în momentul în care muzicanţii se puseră din nou pe treabă, dar fără nicio tragere de inimă. Afară ploua. Brian Murray îşi petrecu braţul în jurul taliei lui Isis, simţindu-se în sfârşit în al nouălea cer. Aceasta spuse imediat:

— Mă conduce Brian. Ciao! Ciao!

Malko îi privi îndepărtându-se. Canadianul beneficia de un scurt moment de fericire. Iar Isis era o târfă fermecătoare. Încă mai auzea în urechi ţipetele ei de plăcere.

*

Sediul secţiei „Intelligence” de la REMP se afla pe

Heather Street, la numărul 5255, undeva în sudul Vancouver-ului, într-un cartier rezidenţial liniştit, între un teren de sport şi o şcoală. Clădirile de cărămidă roşie nu aveau nicio inscripţie, doar un drapel canadian discret indica faptul că era vorba de o instituţie oficială. Brian Murray îşi lăsă maşina în parcarea din faţa imobilului şi traversă, puţin emoţionat. Asta i se întâmpla ori de câte ori revenea la vechea lui „casă”, de unde fusese alungat în mod mârşav cu câteva luni în urmă. Cu totul pe nedrept.

Nemaiavând o legitimaţie de serviciu, îi dădu numele santinelei care făcea de planton şi aşteptă ca aceasta să anunţe persoana pe care venise s-o vadă. O umilinţă supremă. În sfârşit, i se permise să urce la primul etaj. Omul cu care avea întâlnire, Robert Parker, era directorul operaţional al acestei secţii. Nu încetase să se vadă cu Brian Murray nici chiar atunci când acesta fusese scos pe tuşă: cei doi se cunoşteau şi se apreciau reciproc de peste douăzeci de ani. Parker fusese cel care, în ajun, după ce se consultase cu şefii lui, îi sugerase lui Brian Murray un mijloc prin care se putea reintegra, graţie legăturilor cu CIA. Avea toată stima pentru vechiul său coleg. Deşi fusese nedreptăţit, Brian nu comisese crima supremă: nu trădase, nu comunicase presei raportul „Sidewinder”. După ce-l primi în birou pe fostul agent REMP, Robert Parker nu pierdu timpul cu formule de politeţe.

— A mers? întrebă el.

— Absolut, confirmă Brian Murray. Sunt sigur că vor exploata informaţia asta.

— Bravo! îl felicită Robert Parker.

Târgul propus lui Brian Murray fusese ideea *lui:* să

atragă CIA într-o capcană, ajutând-o să-l găsească pe Li Sha-Tin. Americanii aveau mai multe mijloace la îndemână, dar şi libertatea politică s-o facă. În plus, cum, în stadiul actual, nimeni nu ştia ce se va întâmpla cu Li Sha-Tin, era mult mai prudent ca partea canadiană să nu se agite prea mult.

În fine, cireaşa de pe tort consta în faptul că REMP era pentru CSIS un concurent feroce, fiind însărcinată oficial de Ottawa cu aceeaşi misiune. Cu alte cuvinte, dacă Brian Murray reuşea, contribuia la gloria deja considerabilă a poliţiei canadiene. Şeful acesteia dăduse undă verde operaţiunii. Pentru Brian Murray, miza era vitală. În caz de succes, urma să fie reintegrat în vechiul său colectiv. Robert Parker nu-şi ascunse satisfacţia.

— Bravo, dar fii prudent. Nu subestima agenţia. Ne consideră adesea, pe nedrept, nişte idioţi, să nu procedăm şi noi ca ei. Sursa ta e de încredere?

— Da, confirmă fostul poliţist. Mi-a dat de multe ori informaţii folositoare.

Robert Parker nici măcar nu-i ceruse numele sursei. Se despărţiră cu o viguroasă strângere de mână. Ieşind din clădirea de cărămidă roşie, Brian Murray îşi simţea inima uşoară. Se întoarse, spunându-şi că, în curând, va reveni aici în fiecare dimineaţă. Şi, dacă reuşea s-o păstreze pe fantastica Isis, fericirea lui va fi completă. Mai devreme, după restaurant, consimţise să-l masturbeze în parcarea de la Diamond Casino, pretextând că trebuia să se întoarcă repede la hotel pentru ca Simon Levine să nu bănuiască nimic. Cum el o întrebase de ce îşi pusese ciorapi, mulţumindu-se să-i ofere o plăcere atât de modestă, ea replicase

că, la început, crezuse că vor avea mai mult timp la dispoziţie, dar se ferea de agentul CIA care o însoţise la restaurant.

Întors acasă, Brian Murray se masturbă din nou, gândindu-se la picioarele lungi ale lui Isis. Rămăsese pe data viitoare, aşa îi promisese.

*

Yaohan Center semăna cu toate hipermarketurile americane sau canadiene, doar că nu avea decât clienţi chinezi! Situat la capătul Străzii 3, la începutul Richmond-ului, gemea de lume. Malko îşi lăsă Land Cruiser-ul în parcare şi se îndreptă spre clădire, însoţit de Isis. Cu ochelarii săi negri, costumul verde şi părul lung împletit, femeia făcea exact ce trebuia. Asta pentru că erau însoţiţi de un cameraman şi de asistentul acestuia, membri ai echipei de la Adventure Productions. O echipă de filmare care făcea prospecţiuni. Atraseră doar câteva priviri curioase, nimic mai mult. În interior era o îmbulzeală de nedescris. La stânga, se aflau raioanele alimentare, iar la dreapta, zeci de buticuri, dar şi restaurante. La prima vedere, erau singurii albi. Făcură încet turul magazinelor, ceea ce-i permise lui Malko să repereze vopsitoria lui William Hing Lun, înghesuită între un restaurant care servea *dim sum*şi o mică agenţie de voiaj. Se opriră în mijlocul sălii înalte şi comandară câte o Coca-Cola. În jurul lor, se mânca lacom şi repede.

După cinci minute, cu un gest aparent stângaci, Malko vărsă pe haina lui Isis o parte din paharul de Coca-Cola. Femeia îşi scoase haina pătată,

descoperindu-şi splendidul dragon tatuat pe umărul stâng, apoi se îndreptară spre vopsitoria lui William Hing Lun. Fură întâmpinaţi de o angajată tânără care de-abia vorbea engleza. Malko zări în fundul buticului un bărbat mai în vârstă care aranja nişte haine şi-i spuse fetei:

— *Call your boss*![21]

Aceasta se supuse, iar chinezul veni la tejghea. Avea faţa turtită, ochii duşi în fundul capului şi părul pieptănat într-o parte. Examină pata şi clătină din cap.

— *No can do. Sorry.*[22]

Se pregătea să plece, dar Malko se aplecă spre el.

— *I am a friend of „Grizzli”. I have to talk to you*.[23]

Chinezul încremeni, schimbându-se la faţă. Apoi îl examină pe Malko şi bolborosi:

— *Not here! Not here! Radisson parking, half an hour. You have a car?*[24]

— Toyota Land Cruiser bej. 4 x 4. *Big wheels.*[25]

— OK! OK!

Se duse în fundul buticului său, ca şi cum ar fi fost urmărit de diavol. Isis şi Malko ieşiră din magazin.

— Haina mea e distrusă! remarcă Isis cu tristeţe. Simon o să fie obligat să-mi cumpere alta.

După şedinţa cu Malko din biroul americanului, era dulce ca un înger. Simon Levine o suna tot timpul, între două şedinţe, jurându-i că o să revină în ora următoare. Ca şi cum ar fi vrut să prevină o

21 Cheamă-ţi şeful!
22 Nu pot face nimic. Îmi pare rău.
23 Sunt prieten cu „Grizzli”. Trebuie să vorbim.
24 Nu aici! Parcarea Radisson, într-o jumătate de oră. Aveţi maşină?
25 Roţi mari.

catastrofă care se produsese deja. Trebuia să se întoarcă în timpul zilei. Aparent, CIA nu reuşea să se hotărască asupra modalităţii de a soluţiona afacerea Li Sha-Tin...

Se întoarseră la Land Cruiser, lăsându-l pe cameraman pe teren, apoi reveniră în Richmond pentru a-şi omorî timpul pe care-l mai aveau la dispoziţie până la întâlnirea din parcarea hotelului Radisson.

— Du-te să bei ceva la barul hotelului, îi ceru Malko lui Isis, e mai bine să mă întâlnesc singur cu el.

Apoi aşteptă, încordat. Spera că William Hing Lun se va ţine de cuvânt. Portiera care se deschise îl făcu să tresară: chinezul se strecură în Land Cruiser ca un şarpe şi zise:

— *Where is Mr. „Grizzli*"?[26]

— *Not here!* răspunse Malko. *I am his friend.*[27] Am nevoie de o informaţie. Cinci sute de dolari.

— *What about?*[28] întrebă chinezul, chircit pe scaunul lui.

— Li Sha-Tin. Vreau să ştiu unde se află.

— *Tomorrow, same time, here.*[29]

Mâna lui dreaptă era aşezată lângă schimbătorul de viteze, cu palma în sus. O invitaţie mută. Malko aşează deasupra două bancnote de câte o sută de dolari. Nu trebuia să strice afacerea.

— OK, zise el. *Tomorrow, same time.*

Chinezul dispăru aşa cum venise. Lui Malko nu-i

26 Unde este dl „Grizzly"?
27 Nu aici. Sunt prietenul lui.
28 Despre ce?
29 Mâine, la aceeaşi oră, aici.

mai rămase decât s-o recupereze pe Isis. O găsi la barul hotelului Radisson, încercând să-i explice unui chinez buimac ce era un daiquiri de căpşuni.

— Plecăm, zise Malko.

— S-a întors Simon, spuse ea, o să sune.

*

Simon Levine o mânca din ochi pe Isis, ca şi cum n-ar mai fi văzut-o de un an. Cu ochii plecaţi, îmbrăcată de data aceasta cu o rochie, amanta lui acceptă modestul omagiu al privirii arzătoare a bărbatului. Acesta, făcând un efort vizibil, îi spuse:

— Trebuie să vorbesc cu Malko.

Isis se ridică, bosumflată, şi trânti uşa. Americanul îşi aprinse o ţigară cu bricheta Zippo cu cap de leu şi suspină.

— Ce călătorie! Sunt mort de oboseală. Am crezut că n-o să mă mai lase în pace.

— De fapt, ce vor?

— M-am întâlnit cu „Buzzy” Krongard, spuse Levine coborând vocea. Mi-a confirmat misiunea, îl vrea pe Li Sha-Tin. Casa Albă face presiuni... Prin urmare, mergem mai departe, cu mijloace suplimentare.

— Care anume?

— Ne trimit de la Seattle un elicopter echipat cu o cameră termică.

— Ca să facă ce?

— Ca să ne ajute să-l găsim pe Li Sha-Tin. Cu ajutorul acestui aparat putem vedea prin zid! Camera reacţionează la căldura degajată de fiinţele vii.

— Dar face diferenţa dintre o vacă şi un chinez?

Simon Levine nu râse.

— Absolut. Se văd formele, cu zonele calde ale corpurilor. Chiar şi prin ziduri. Şi pot fi identificate sursele de căldură, lucru care ne permite să aflăm dacă o casă sau un apartament sunt locuite.

Nu le mai rămânea decât să găsească locul în care se ascundea Li Sha-Tin.

— E perfect, concluzionă Malko. Însă, pentru moment, camera ta nu ne ajută cu nimic.

Îi povesti întâlnirea cu William Hing Lun şi sublinie:

— Deocamdată, e singura noastră pistă. Aparent, canadienii caută şi ei şi nu găsesc.

Malko se ridică.

— Bun, acum te las să-ţi vezi de treabă. Jesús stă de pază în Burnaby, pentru eventualitatea în care va reapărea Li Sha-Tin, lucru care mi se pare puţin probabil.

În lift, se întrebă dacă Isis îl va onora pe amantul ei cu noul său corset.

*

De data aceasta, Malko venise singur la Richmond. Jesús era blocat în Burnaby, iar Simon Levine fusese acaparat de Isis. Americanul îl determinase totuşi să ia cu el o armă. Browningul cu paisprezece gloanţe pe care îl folosise deja. Goangbu se dovedise primejdios de nenumărate ori.

La ora stabilită, îl văzu pe chinez traversând parcarea şi uitându-se în jurul lui.

— *You have the money?*[30] întrebă el după ce urcă

30 Ai banii?

în Land Cruiser.

— *Yes.*

Malko scoase trei bancnote de o sută de dolari, însă chinezul le respinse:

— *More. One thousand. Very, very dangerous*.[31]

Făcu un semn sugestiv la nivelul gâtului.

Malko adăugă încă cinci bancnote.

— *Seaplane,* bolborosi chinezul. *Gone to Vancouver Island with friends*.[32]

— *Where?*[33]

— *Don't know.*[34]

Întinse din nou mâna. Chinezul preciză:

— *Seaplane go from down cruise boats building.*[35]

După ce mai căpătă câteva bancnote, plecă. Malko se întoarse în grabă la Vancouver. Probabil că Simon Levine se culcase cu Isis, pentru că părea să aibă o dispoziţie mai bună. Tresălta de bucurie ascultându-i relatarea.

— Îi cunosc pe cei care administrează hidroavioanele. Au fost deja utilizate pentru filme.

Săriră în Land Cruiser şi se îndreptară spre nordul oraşului. Punctul de plecare a hidroavioanelor care făceau legătura între Vancouver şi insula Vancouver se afla mai jos de enorma clădire ce adăpostea terminalul pentru vasele de croazieră. Era un fel de teren viran cu barăci de lemn. Hidroavioanele se legănau ceva mai la vale, de-a lungul unui ponton de lemn. Simon Levine intră în prima baracă şi fu luat în primire de un funcţionar încântat să

31 Mai mult. O femeie. Foarte, foarte periculos.
32 Hidroavion. Plecat pe insula Vancouver cu prieteni.
33 Unde?
34 Nu ştiu.
35 Hidroavionul pleacă de lângă compania de nave de croazieră.

întâlnească un potenţial client. Începu prin a-i spune că o să aibă nevoie curând de un aparat pentru a explora insula Vancouver, apoi conversaţia alunecă spre afaceri.

— Deloc grozav! mărturisi operatorul. Vremea rea şi criza. Tocmai am avut un client chinez acum câteva zile. Voia să admire Pacific Rim împreună cu prietenii. Din cauza timpului, i-am lăsat acolo.

Simon Levine continua să surâdă.

— Aşa, şi cine era?

Omul se scuză cu un zâmbet:

— Nu pot să vă spun. Secret profesional... S-a întâmplat acum patru zile.

— Patru zile? Sunteţi sigur?

Verifică data într-un registru.

— Exact. Numărul 8745 s-a dus acolo. Un Grunman roşu. S-a întors în aceeaşi zi.

Malko şi Simon Levine se priviră. În acea zi, Li Sha-Tin era încă în închisoare. „Sursa” lui Brian Murray îi trăsese pe sfoară. Mulţumiră şi îşi luară rămas-bun. Afară, Simon Levine explodă:

— *Son of a bitch!* Iar suntem în încurcătură.

— Sau, mai degrabă, nici n-am ieşit din ea, sublime Malko.

Ajunseră la Sutton Place şi luară legătura cu Jesús Domingo, care se întorsese de la Bumaby. Hondurianul nu era deloc neliniştit.

— Trebuie să ne întâlnim din nou cu tipul ăsta şi să-l motivăm serios, spuse el cu un zâmbet neliniştitor.

*

La ora opt şi jumătate seara, parcarea de la Yaohan Center era aproape goală, supermarketul închizând la nouă. Land Cruiser-ul era parcat în faţa ieşirii încă de la ora cinci. Isis nu participase la această călătorie, fiind înlocuită de Jesús Domingo. Acesta se dusese deja de mai multe ori să verifice dacă William Hing Lun se afla în magazin. Ieşi din Yaohan Center şi se îndreptă spre maşina de teren.

— Închide! anunţă el.

Zece minute mai târziu, micul chinez, îmbrăcat cu o cămaşă albă şi pantaloni negri, apăru în tovărăşia angajatei sale. Ajunseră la o minusculă maşină japoneză, un Nissan Micra. Imposibil de intervenit. William Hing Lun ieşi din parcare şi coborî pe Strada 3, cotind apoi la dreapta, pe Westminster Highway. După vreun kilometru şi jumătate, îşi lăsă angajata în faţa unui pavilion şi îşi continuă drumul, traversând un cartier rezidenţial liniştit. Se opri în faţa unei vile de mici dimensiuni. Malko se materializă în spatele chinezului în momentul în care acesta ajunsese pe alee. Zări în oglinda retrovizoare Land Cruiser-ul, care îl bloca. Câteva clipe, rămase nemişcat la volan, apoi coborî, cu un zâmbet crispat pe buze. Malko îl întâmpină cu un surâs identic.

— Am nevoie de nişte informaţii în plus, zise el. I-am luat urma lui Li Sha-Tin, dar ne-aţi mai putea ajuta şi altfel.

Chinezul se destinse instantaneu, mirosind o posibilă escrocherie.

— *Tomorrow, tomorrow,* bolborosi el. Nu aici, e periculos.

— OK, mergem mai încolo. Urcaţi, zise Malko pe

un ton tară replică.

Chinezul se sui lângă el, aruncând o privire neliniştită spre Jesús Domingo, aşezat pe bancheta din spate. Malko porni maşina, iar chinezul îi indică un teren viran, unde se opriră. Se lăsa seara, era perfect. În plus, geamurile fumurii îi apărau de privirile indiscrete.

Nici nu frână bine, că Jesús Domingo, cu un gest rapid, se aplecă în faţă şi-i trase pe cap chinezului o cagulă făcută dintr-un sac de plastic gros, transparent, închis cu două laţuri de oţel. Trăgând brusc, i le strânse în jurul gâtului. Malko văzu privirea îngrozită a chinezului, care începu să se zbată, lovind furios cu picioarele şi încercând să desfacă laţul. Nu mai avea de respirat decât aerul viciat din plămâni... Malko văzu cum faţa lui căpăta treptat o culoare pământie. Se sufoca.

— Atenţie, Jesús! îl omori.

— Nici vorbă, spuse liniştit hondurianul, sunt obişnuit. Vreţi să vorbească sau nu?

Chinezul sărea pe locul lui ca un ied, scoţând sunete oribile, înăbuşite de sacul de plastic. Jesús slăbi puţin laţul, lăsând să pătrundă un pic de aer sub cagulă. Chinezul inspiră cu lăcomie, agitându-şi braţele şi încercând să vorbească. Jesús Domingo se aplecă spre el şi ţipă:

— Ne-ai tras în piept! Vrem o informaţie *adevărată.* Una care să ne conducă la Li Sha-Tin. Altfel...

Chinezul mormăi ceva, agitându-şi mâinile. Brusc, hondurianul strânse din nou laţul, explicându-i calm lui Malko:

— De obicei, nu vorbesc imediat. Trebuie să le fie

într-adevăr frică.

William Hing Lun începuse să lovească din nou dezordonat cu picioarele, să-şi zgârie gâtul şi să încerce să se smulgă de pe scaunul lui, dar Jesús era prea puternic. În clipa în care victima fu gata să dea ochii peste cap, slăbi din nou strânsoarea. De data aceasta, Malko se gândi că acţionase prea târziu: prăbuşit pe scaun, chinezul părea leşinat.

— Joacă teatru, afirmă Jesús pe un ton categoric. Toţi fac aşa. Aşteptaţi puţin.

Scoase din buzunar un fel de daltă de spart gheaţa şi-l înţepă violent pe chinez, care scoase un urlet înăbuşit de sacul de plastic şi reîncepu să se agite. Malko era dezgustat de această ştiinţă a torturii. Dar n-aveau de-ales.

— Bun, spuse Jesús, de data aceasta, îl lăsăm mai mult: trebuie să simtă că e pe cale să crape.

Strânse tare laţul de oţel al sacului de plastic. Evident, chinezul încerca să nu respire. Însă trebui să dea drumul aerului din plămâni şi se trezi din nou în pragul asfixierii sub privirile necruţătoare ale lui Jesús. Acesta îi urmărea convulsiile cu un aer de cunoscător.

— Aşa, nu mai poate, comentă el. Încă o dată şi e gata.

Din nou, slăbi legătura, iar chinezul căpătă un pic de aer. Pieptul lui slab se ridica şi cobora cu viteză, iar mâinile i se încleştaseră pe marginea sacului în încercarea inutilă de a-l îndepărta de gât, dar era vorba de un fir de oţel foarte subţire... Jesús se aplecă la urechea lui şi strigă:

— Mă asculţi?

De-abia auziră un „da”. Hondurianul continuă:

— Vorbeşti sau te ia dracu'?

William Hing Lun rămase tăcut. Jesús se aplecă spre el.

— *Muy bien, amigo! Adios!*

Cu siguranţă că nu înţelegea spaniola, dar sesiză perfect intonaţia vocii şi, imediat, simţi laţul de oţel strângându-se în jurul gâtului, atingându-i pielea şi lipsindu-l încă o dată de oxigen. Cu dinţii strânşi, Jesús începu să-l tragă spre spate, iar de data aceasta gesturile disperate ale chinezului avură o altă semnificaţie: simţea că moare. Malko, copleşit de dezgust, vru să pună capăt acestui supliciu.

— Opreşte-te! îi ordonă el lui Jesús.

Hondurianul nici măcar nu-i răspunse. Furios, Malko scoase Browningul şi-l lipi de capul agentului CIA.

— Lasă-l imediat sau îţi zbor creierii!

William Hing Lun horcăi o ultimă dată şi se prăbuşi pe scaun. Jesús slăbi imediat strânsoarea. Îngrozit, Malko îl privi pe chinez, crezându-l mort. Până când îi văzu pieptul ridicându-se uşor. Îşi recăpătă încet cunoştinţa şi bolborosi câteva cuvinte. Maşinal, Malko coborî arma.

— Vrea să vorbească! îi traduse Jesús Domingo, fără să se sinchisească de ameninţarea Browningului.

Scoase din buzunar un carneţel şi un pix. Le puse pe genunchii prizonierului.

— Scrie! urlă el. E ultima ta şansă.

Pe jumătate inconştient, chinezul nici măcar nu-l văzuse pe Malko ameninţându-l pe călăul său cu arma. Cu o mână tremurătoare, scrise pe carneţel un singur nume: Betty.

— Betty şi mai cum? îi ţipă Jesús în ureche, citind pe deasupra umărului său.

Chinezul adăugă imediat:

— *The loan shark.*[36]

Era bine, dar nu suficient. Jesús strânse puţin laţul, pentru a-i demonstra că deţinea controlul, şi strigă:

— Cine e? Unde o putem găsi?

Chinezul începu să scrie: „Prietenă Li ShaTin. Închiriază casă pentru el. Lucrează la Delta Hospital.”

— Unde locuieşte?

— Nu ştiu. Are o maşină mare, neagră.

Respira cu greutate şi avea ochii injectaţi de sânge. De data aceasta, spunea adevărul.

— Scoate-i cagula, ordonă Malko.

Jesús se supuse, iar chinezul rămase inert mai mult de un minut, mut, respirând lacom, apoi spuse cu o voce gâtuită:

— *You never tell anyone. They kill me. Betty very strong, very dangerous. OK?*[37]

— OK, promise Malko.

— Ştii unde e Li Sha-Tin?

— *No, no. Betty knows, for sure*[38].

Îi era prea frică, aşa că nu minţea.

— *I can go? I can go*?[39]

— OK, zise Malko.

Chinezul se năpusti la portieră, sări jos din maşină şi dispăru în întuneric. Jesús Domingo spuse răspicat:

---

36 Cămătăreasa.

37 Nu spuneţi nimănui. Mă omoară. Betty foarte puternică, foarte periculoasă.

38 Nu, nu, Betty ştie, sigur.

39 Pot să plec?

— Nenorocitul ăsta are inima zdravănă. Mi-a fost teamă. Unii au crăpat în mâinile mele.

Malko nu răspunse, amintindu-şi de *Mains sales*[40] *(Mâinile murdare).* Viaţa paralelă nu era întotdeauna uşoară. Ca un automat, reveni pe şosea şi se îndreptă în silă spre Vancouver.

De-acum, trebuia s-o găsească pe „Betty the loan shark". Cu siguranţă că Brian Murray, care cunoştea universul triadelor, îi putea ajuta.

Capitolul X

Nici ţipenie în restaurantul italienesc Piccolo Mondo, lucru care îi convenea de minune lui Malko. De dimineaţă, Isis se întâlnise cu Brian Murray într-o cafenea pentru a-i comunica numele „Betty the loan shark" şi conveniseră să se reîntâlnească la cină. Fostul poliţist canadian venise cu o servietă mare, burduşită cu documente. Scoase din ea fişa care-l interesa pe Malko. Începu să citească:

— Iată. Betty Yan Tun, născută pe 7 noiembrie 1969. Cunoscută poliţiei pentru activitatea de cămătăreasă în diverse cazinouri din Columbia Britanică. A fost urmărită într-un caz de extorcare de fonduri. În 1996, a fost condamnată pentru jaf şi şantaj. Considerată foarte violentă şi periculoasă. Membră a triadei Big Circle Boys, adică Dan Huen Lai.

— Ce nume caraghios.

— Membrii acestei triade provin din Armata

40 *Les Mains sales,* piesă de teatru de Jean-Paul Sartre, ecranizată pentru prima dată în 1951, (n. red.).

Populară Chineză. Ea a numit-o aşa în amintirea taberelor care înconjurau oraşul Guangzu (Canton) în timpul Revoluţiei Culturale.

— Şi există femei în triadele astea?

— În China, da, destule, ca executante sau prostituate, dar joacă uneori şi roluri importante.

— O cunoşti pe această Betty?

Canadianul clătină din cap.

— Nu. Există sute ca ea. Mica delincvenţă. Habar n-am cum de s-a putut întâlni cu Li Sha-Tin. Dar e o criminală.

— Oare dispune de o reţea care să-l ascundă?

— E posibil. În orice caz, nu la ea acasă: apartamentul din Richmond e foarte mic şi are o grămadă de vecini. Oficial, trăieşte extrem de modest: nu e decât femeie de serviciu la spitalul Delta.

— Informatorul tău a spus că are o maşină de teren.

Brian se uită pe raportul poliţiei.

— Exact. Dar nu e pe numele ei. Este o CRV Honda, cu numărul de înmatriculare RDG 475. Ce ai de gând să faci?

— S-o urmăresc, sugeră Malko. E inutil s-o interogăm: cu siguranţă că nu va vorbi.

Restaurantul italienesc era de un calm olimpian, aşa că avură ocazia să vorbească în linişte. Li Sha-Tin părea să fi dispărut de pe suprafaţa pământului. Malko îşi consultă ceasul: nouă şi douăzeci. Poate că Betty Tun mai era la spital. Singurul mod de a afla acest lucru era să se ducă până acolo.

— Vă las, le zise el lui Brian Murray şi lui Isis. Mă duc să dau o raită.

Era realmente liantul cuplului.

*

Tolănit în spatele limuzinei conduse de „Stupid Ricky”, Li Sha-Tin se uita cum defilează pe lângă el clădirile din centrul Vancouver-ului. Lângă el, stătea celălalt acolit, „Black Ghost” Ming. Când era împreună cu ei, chinezul se simţea în siguranţă. După fuga lui nebunească, reconstituise tot ce se întâmplase. Din fericire, în Richmond cunoştea oameni de încredere. Organizase de multă vreme o soluţie de salvare, pentru cazul în care se petrecea ceva. De asemenea, nu-l deranja dacă evada în natură. De la eliberarea lor, cele două gărzi de corp i se alăturaseră graţie mesajelor pe care le lăsase. De atunci, se ascundea. Pentru că nu dorea să fie reperat de canadieni, îşi răsese mustaţa şi se îmbrăcase ceva mai „conservator”. În seara aceea, era prima lui ieşire din vizuină, lăsându-se convins de unul dintre prietenii lui, care conducea o reţea de *escort girls.* Li Sha-Tin era chinuit de gânduri negre. Avea absolută nevoie să se mai destindă puţin. Toată ziua se învârtea prin casă, nu putea nici măcar să telefoneze cuiva... era inuman. Însă trebuia să fie extrem de prudent: canadienii îl căutau probabil peste tot, ca şi chinezii din Goangbu, mai ales după încercarea de răpire eşuată... Situaţia aceasta nu putea să dureze la infinit. Acum, că avea dovada vie a cârdăşiei dintre China şi Canada, nu mai dispunea de multe soluţii. Sigur, îi rămăseseră încă mulţi bani, îşi putea procura un paşaport, dar, din momentul în care lua

legătura cu ai lui – familie sau relaţii de afaceri, avea să fie reperat, iar vânătoarea reîncepea. Totuşi, nu putea schimba planeta... Ceea ce îi lipsea cel mai mult era jocul! Nu îndrăznea să ceară unor eventuali parteneri să vină în ascunzătoarea lui. Era prea riscant. Şi pe urmă, pocherul nu-l amuza prea tare. Lui îi plăceau jocurile de la cazinou: black-jack, ruleta şi mai ales baccara. Putea juca încontinuu, douăzeci şi patru de ore la rând. Maşina încetini, iar „Black Ghost” Ming se întoarse spre el:

— Am ajuns, boss. Mă duc să văd?

— Du-te.

Limuzina parcă, iar chinezul împinse uşa unui bar de pe Richards Street, numit Madame Chloe. În realitate, era un bordel. Aici, Li Sha-Tin nu era decât un chinez oarecare. În Richmond, ar fi riscat să fie reperat. „Black Ghost” Ming deschise portiera.

— Puteţi intra, şefu’.

Li Sha-Tin traversă trotuarul cu pas rapid, intrând într-un mic salon care dădea spre scară. În momentul în care intră, o blondă solidă, într-o fustiţă roz, trecu pe lângă el râzând. O arătă cu degetul şi-i spuse lui „Black Ghost” Ming:

— Pe asta o vreau.

Începu să urce scara ce ducea către mai multe saloane în care stăteau la taclale vreo douăsprezece fete. Patroana, o canadiană durdulie şi onctuoasă, i-o prezentă lui Li Sha-Tin pe blonda cu coapse cărnoase, care răspundea la numele de Cynthia.

O alesese la întâmplare, nefiind foarte atras de albe. Madame Chloe anunţă cu un zâmbet complice:

— Cynthia e regina masajului.

Fata îl luă de mână pe Li Sha-Tin şi-l conduse într-

o cabină de masaj. Îl dezbrăcă, apoi, pudică, îi acoperi pântecul cu un prosop. Cu ochii închişi, Li Sha-Tin se lăsă în voia ei. Cynthia începu să-i maseze umerii, apoi torsul, coapsele şi picioarele. Deveni nerăbdător: ar fi vrut ca ea să înceapă imediat *adevăratul* masaj.

În sfârşit, îşi unse mâinile cu cremă şi se apropie de zona sensibilă, atingând uşor sexul chinezului. Fu suficient ca acesta să se ridice imediat. Strecurându-şi mâna pe sub prosop, începu să-l masturbeze cu abilitate, introducându-i din când în când indexul în anus. Li Sha-Tin, încântat, simţea cum sângele i se îndrepta spre pântec. Smulse prosopul şi îndepărtă mâinile Cynthiei: nu voia să ejaculeze aşa. Cum fata părea să nu înţeleagă, o prinse de ceată cu o mână de fier şi o aplecă deasupra lui.

De formă, Cynthia se luptă puţin înainte de a-i administra o felaţie de un admirabil profesionalism. Li Sha-Tin îşi spuse că sugea la fel de bine ca fata din Hong Kong care încercase să-l omoare. Asta era forma de sexualitate pe care o prefera. Simţi seva urcând din rărunchi şi scoase un ţipăt, apăsând violent ceafa femeii care înţelese mesajul şi nu se retrase. Copleşit, chinezul închise ochii şi se destinse. Acum, că îşi potolise foamea sexuală, îi era extrem de neplăcut să se întoarcă în vizuină. Fiecare deplasare reprezenta un pericol.

Îmbrăcat din nou, îl lăsă pe „Black Ghost” Ming să plătească şi coborî. Faptul că nu cunoştea limba engleză îi tăia orice legătură cu lumea exterioară. Nu se simţea bine decât în cazinouri: limbajul jucătorilor e universal. Un nouă de caro e peste tot

un nouă de caro. Urcă în limuzină şi aţipi aproape instantaneu.

*

Spitalul Delta era o clădire mică, destul de elegantă, aflată în mijlocul unui parc, în Surrey, la est de Richmond. Cel mult o sută de camere, la acelaşi nivel. De la volanul Land Cruiser-ului, Malko cerceta cu binoclul cu infraroşii maşinile din parcarea angajaţilor. Găsi ceea ce căuta la capătul unui şir de vehicule: o maşină de teren CRV Honda, cu numărul de înmatriculare RDG 475.

Nu prea părea maşina unei femei de serviciu, însă numărul corespundea. Prin urmare, Betty Tun era încă la serviciu.

— Ce facem? întrebă Jesús Domingo.

Era aproape unsprezece, iar Malko n-avea habar de programul chinezoaicei. În spital, se lucra non-stop.

— Aşteptăm până la miezul nopţii, se decise el.

Cu radioul mergând în surdină şi farurile stinse, Land Cruiser-ul părea gol. Malko îl sună pe Simon Levine. Intră mesageria. Nu le mai rămânea decât să-şi omoare timpul într-un fel. Jesús Domingo aţipi şi începu să sforăie. Era insuportabil, aşa că Malko ieşi la aer. Era încă afară atunci când zări aprinzându-se farurile maşinii Elonda. N-o văzuse pe chinezoaică ieşind din spital. Nu mai avu timp decât să urce în Land Cruiser. Honda trecu în trombă pe lângă el, îndreptându-se spre ieşire. Prea repede ca să vadă cine se afla la volan. Demară şi el, lucru care îl trezi pe Jesús, apoi se lansă în urmărire,

lăsând o distanţă potrivită între cele două vehicule.

Betty Yan Tun se îndreptă spre Richmond. Încetini de mai multe ori, ca şi cum ar fi ştiut că e urmărită, apoi merse în zigzag pe străzile liniştite ale Richmond-ului, intrând în final pe Alexandra Road, o stradă cu numeroase restaurante, cele mai multe fiind închise. Opri în parcarea de la Landmark Piaza, un mic centru comercial, şi intră în restaurantul Grand Buffet. Malko se dădu jos din maşină şi se duse să se uite prin geam. Înăuntru, mai erau câţiva clienţi, iar Betty Tun se aşezase la tejghea. Se întreba dacă merita să aştepte, dar decise s-o urmărească până la sfârşit. Se întoarse la Land Cruiser-ul parcat lângă trotuar. Malko o văzu pe chinezoaică ieşind din restaurant. Avea în mână o bâtă de baseball groasă. Cu un mers hotărât, se îndreptă spre Land Cruiser. Jesús Domingo tresări.

— Hei! Ce se întâmplă?

Dar nu avură la dispoziţie prea mult timp pentru întrebări. O lovitură violentă zgudui maşina. Un alt vehicul îi izbi din spate. Malko zări în oglinda retrovizoare un pick-up cu mai mulţi chinezi care se pregăteau să coboare din maşină. Betty Tun se opri în faţa Land Cruiser-ului, ridică bâta de baseball şi, cu toată forţa, lovi parbrizul, care, din cauza şocului, crăpă.

— *Bitch!* mormăi Jesús.

Deschise portiera împingând-o cu umărul şi sări. Se trezi faţă-n faţă cu patru chinezi foarte tineri, înarmaţi cu nişte securi. Nu avu timp să se întoarcă şi să-şi ia pistolul Skorpio. Cu o lovitură de picior, un chinez îl făcu să se îndoaie de la mijloc. Kung Fu. Fără să scoată o vorbă, ceilalţi trei chinezi se

dezlănţuiră, sfâşiind pneurile Land Cruiser-ului cu lovituri de secure!

În câteva secunde, maşina de teren era pe jante. Între timp, într-o adevărată explozie de violenţă, Betty Tun făcu turul maşinii, lovind-o cu bâta, spărgându-i oglinzile şi deformându-i capota. Malko, încremenit de uimire, nu ştia cum să reacţioneze. Era clar că adversarii lor nu doreau să-i omoare. Atacul încetă la fel de brusc precum începuse. În vreme ce chinezii rămaseră în jurul Land Cruiser-ului imobilizat, Betty Tun se întoarse la maşina ei, aruncă înăuntru bâta de baseball şi demară în trombă.

Malko, neputincios, o văzu depărtându-se pe Alexandra Road. Cei patru chinezi rămaseră câteva clipe impasibili, siguri de superioritatea lor. Apoi se urcară în pick-up şi plecară şi ei.

*

Întremat după o noapte petrecută în compania lui Isis, Simon Levine nu-şi găsea locul.

— De data aceasta, suntem siguri că ne aflăm pe calea cea bună, se entuziasmă el. Această Betty Yan Tun pare să fie cea care-l poate ajuta pe Li Sha-Tin, iar modul în care a acţionat e revelator: nu vrea să ne ocupăm de ea.

Malko îi mai domoli entuziasmul.

— Stai puţin! E *clar* că nu ştia cine sunt. A reacţionat orbeşte, doar pentru că şi-a dat seama că e urmărită. Este o criminală. Potrivit lui Brian Murray, mai are şi alţi aşi în mânecă. În orice caz, va fi cu ochii-n patru şi nu ştiu cum o s-o urmărim ca să

ne conducă la Li Sha-Tin, dacă într-adevăr pe el îl ascunde...

— Elicopterul! i-o tăie americanul. Ne stă la dispoziţie începând de azi, cu un echipaj al agenţiei, sub acoperirea firmei Adventure Productions. Pilotul este un specialist în domeniul camerelor termice. O pândim la ieşirea din spital şi o urmărim cu elicopterul. Asta fac tot timpul cei de la DEA[41]. Eu o să obţin autorizaţia din partea canadienilor.

— Măcar în felul acesta o să ajungem la domiciliul ei, spuse Malko. Dar cred că există un mijloc mai simplu. Canadienii n-or să aibă încredere în el.

— Care anume?

— Cartea de telefon, zise Malko, sau 411, informaţiile.

— O rog imediat pe Sandra, spuse americanul.

După ce închise telefonul, Simon Levine se întinse, bău un pic de cafea călduţă şi spuse:

— O despărţire scurtă e binevenită din când în când! Isis mi-a spus că i-am lipsit mult.

Un înger cu portjartier traversă încăperea şi dispăru, ruşinat de atâta duplicitate. Isis avea înaintea ei o frumoasă carieră. Sandra intră în birou şi îi întinse lui Simon Levine o foaie de hârtie.

— Iată adresa, *Sir.* Şi numărul de telefon.

Malko citi peste umărul americanului: 327 Hartnell Road, Richmond. Tel.: 6056498. Simon Levine deschise harta oraşului. Hartnell Road era o străduţă înfundată care dădea în Strada 5, nu departe de Şoseaua 99, ce ducea spre sud prin tunelul George-Massez, peste râul Fraser. Nu era departe de spitalul unde lucra Betty Tun.

41 Drug Enforcement Agency.

— Trebuie să verificăm dacă adresa e bună, sugeră Malko. Pentru că a lucrat până târziu aseară, probabil că e încă acasă. Putem dispune rapid de elicopter?

— Cât durează până obţinem autorizaţia de zbor, îl asigură Simon Levine. Îl cunosc pe tipul care se ocupă de asta. În principiu, într-o oră ar trebui să-l avem la dispoziţie.

— Eu mă duc la maşină, propuse Malko. Ţinem legătura prin telefonul mobil.

Un Land Cruiser nou-nouţ înlocuise epava abandonată pe Alexandra Road.

*

Era groaznic! Chiar şi luând-o pe Autostrada 99, lui Malko îi trebuiră douăzeci de minute. Cartierul unde locuia Betty Yan Tun nu era deloc vesel: o mare platformă industrială şi terenuri virane. Opri la intrarea pe Hartnell Road, o stradă înfundată, şi parcă în faţă, într-o altă fundătură. Se întoarse apoi pe jos. Străzile erau mărginite de nişte vile mici, destul de elegante. Intră pe strada înfundată, cercetând numerele caselor. Ajunse la 227. Cam la o sută de metri mai departe, zări Honda CRV neagră şi făcu imediat cale-ntoarsă, aşteptând să ajungă la maşina lui ca să-l sune pe Simon Levine.

— Bingo! anunţă el. E acasă. Cel puţin, i-am văzut maşina.

— Super, zise americanul. Eu am obţinut autorizaţia de zbor, aşa că mă îndrept către heliport. Rămâi în zonă. O să te sun.

Malko se mişcă din loc, luând-o pe Strada 5, unde

găsi un loc din care putea urmări, fără a ieşi în evidenţă, ieşirea de pe strada înfundată. Nu-i mai rămânea altceva de făcut decât să aştepte.

După patruzeci de minute, telefonul mobil îl făcu să tresară. Printre paraziţi, recunoscu vocea lui Simon Levine.

— Am reperat-o! îl anunţă acesta triumfător. Sunt deasupra râului Fraser, puţin mai la sud de casă. Maşina de teren neagră e perfect vizibilă.

Malko ieşi din maşină şi se uită în sus: distinse cu greu elicopterul care se rotea deasupra râului. Rolul său se terminase. Nu trebuia ca Betty Tun să-l descopere. Puse din nou mâna pe telefon.

— Există vreun loc unde puteţi ateriza? Aş vrea să fiu cu voi.

Primi răspunsul după cinci minute.

— Putem încerca. Foarte aproape, la capătul lui Race Mill Road, lipită de Autostrada 99, există un teren rezervat pentru zborul aeromodelelor. Parchează acolo. Pot să cobor şi să te iau, nimeni n-o să observe nimic. Nu există turn de control. Dacă mă reperează radarul, o să spun că am avut o problemă tehnică. Du-te acolo imediat.

Malko sări la volan. Zece minute mai târziu, zări un panou: „Model airplanes flying site”. Îţi sărea în ochi: zeci de machete de avioane, între unu şi patru metri lungime, erau manevrate de proprietarii instalaţi pe marginea marii peluze care servea drept pistă de zbor. În momentul în care ajunse acolo, tocmai decola un B17 din al Doilea Război Mondial, lent, dar sigur. De departe, părea real. Opri în parcare şi se uită la cer. Elicopterul lui Simon Levine staţiona deasupra Autostrăzii 99, la vreo sută de

metri depărtare.

— Am ajuns! îl anunţă Malko la telefon.

— Aterizăm în colţul de sud-est, zise americanul.

Malko înconjură în grabă terenul, în mijlocul vuietului scos de aeromodele. Extaziaţi, proprietarii lor nu-i acordară nicio atenţie. Câţiva întâmpinară apariţia elicopterului cu gesturi furioase. Patinele aparatului Bell atinseră iarba, iar Malko alergă pe sub elice şi se urcă în elicopter. Pilotul se ridică imediat în aer şi se îndreptă spre est. Malko îşi puse centura de siguranţă şi se uită la terenul de sub el. Aşezat pe partea stângă, în spatele lui Simon Levine, avea o perspectivă perfectă. Nu-i trebuiră decât câteva minute pentru a repera mai întâi Hartnell Road, apoi Honda CRV neagră.

— Ce autonomie de zbor avem? întrebă el.

— Trei ore.

Începură să se învârtească în cerc pe deasupra vilei lui Betty Yan Tun, rugându-se ca aceasta să iasă din casă.

*

— Iese acum! zise pilotul în căşti, înclinând aparatul spre stânga.

Malko se uită dedesubt: Honda CRV neagră era deja la intersecţia cu Strada 5. Coti la stânga, îndreptându-se spre nord. Înainte de a ajunge la intersecţia cu Steveston Highway, viră încă o dată la stânga, intrând în parcarea unui mare centru comercial, Comwood Piaza. O văzură clar pe chinezoaică coborând şi intrând în clădire, fără să ridice privirea. Nu-i reperase.

Alte cercuri pe cer, de data aceasta, ceva mai departe. Graţie binoclului, se vedea maşina cam la un kilometru distanţă. Patruzeci de minute mai târziu, Malko dădu alarma.

— Pleacă.

Betty Yan Tun ieşi din centrul comercial, încărcată cu câteva pungi. Se urcă în CRV şi plecă, de data aceasta pe Autostrada 99, spre nord. Era şi mai uşor de urmărit. Elicopterele poliţiei supravegheau adesea traficul. Chiar dacă-i vedea, nu era un lucru grav.

Honda neagră merse până la capătul Şoselei 99 şi îşi continuă drumul pe Oak Street, care traversa cel mai şic cartier al Vancouver-ului. Vilele mari se înşirau de-a lungul aleilor umbrite de copaci. După un kilometru şi jumătate, coti la dreapta.

— Trebuie să fie Strada 57, spuse Simon Levine, aplecat deasupra hărţii.

Chinezoaica merse încet pe strada mărginită de case elegante şi despărţite unele de altele prin grădini, apoi opri într-o fundătură. Coborî din maşină şi parcurse pe jos vreo sută de metri, până la una dintre casele de pe Strada 57. O văzură deschizând poarta, traversând grădina şi intrând în imobil. Înarmat cu un teleobiectiv, Simon Levine nu înceta să facă fotografii.

Se scurseră douăzeci de minute, dar Betty Tun nu ieşi. Cu toate acestea, obloanele de la ferestre erau închise, casa părând nelocuită. După o oră, pilotul anunţă:

— Trebuie să ne întoarcem. Nu mai avem combustibil.

Cu regret, abandonară supravegherea aeriană.

Mai târziu, coborând din elicopter, Malko şi Simon Levine recapitulară:

— De ce n-a parcat în faţa vilei? întrebă Malko. Avea la ea nişte pachete.

— Bună întrebare, recunoscu americanul. Trebuie să aflăm cine este proprietarul casei.

Amândoi se gândeau la acelaşi lucru. În acel cartier retras, această casă izolată putea reprezenta o ascunzătoare ideală pentru Li Sha-Tin.

Capitolul XI

Numărul 1238 W de pe Strada 57 era ocupat de o vilă cochetă împrejmuită de un gard negru de metal şi de unul viu, bine întreţinut, care o despărţeau de stradă. Două globuri albe încadrau intrarea, iar desenul porţii din lemn masiv era tipic chinezesc. Casa era compusă dintr-un parter şi un etaj, având acoperişul aproape plat, din ţigle roşii. Strada 57 tăia în unghi drept Granville Road şi nu era compusă decât din imobile particulare. Nu existau trotuare, ci doar peluze care se terminau la marginea asfaltului. Un cartier rezidenţial.

Postat în faţa vilei, Malko se uită în jurul lui. Niciun semn de viaţă la numărul 1238: obloane trase, grădina vizibil abandonată, poarta zăvorâtă. Totuşi, fotografiile aeriene nu lăsau nicio urmă de îndoială. Acolo intrase Betty Tun cu pachetele.

Perplex şi decepţionat, Malko reveni la maşină. În acel moment, zări o femeie care se pregătea să taie un gard viu cu trandafiri la trei case distanţă. O abordă cu cel mai fermecător zâmbet de care era în stare:

— Vreau să cumpăr o casă în cartier, îi explică el. Nu ştiţi nimic primprejur?

Femeia puse deoparte foarfecă şi îl privi lung ca să-şi dea seama dacă era un vecin acceptabil. Examenul fiind trecut, clătină din cap.

— Deocamdată, nu ştiu nimic. Pe aici, oamenii nu prea se mişcă mult, e chiar plăcut.

— Aşa este, recunoscu el. Apropo, la numărul 1238 e o casă care mi se pare nelocuită. Oare o fi de vânzare?

Femeia reflectă câteva clipe.

— La 1238... A, da, înţeleg! Nu, nu cred. Aparţine unor chinezi care au cumpărat-o în 1996, când Hong Kong-ul i-a revenit din nou Chinei. Au stat şase luni la Vancouver şi, cum totul a mers bine acolo, s-au întors şi au închis casa. Dar nu cred că e de vânzare. N-au pus niciun anunţ. Din când în când, vin nişte chinezi ca să facă menajul.

— Cine?

— Nu ştiu. Nişte chinezi. Există mai multe agenţii imobiliare spre Strada 3. Poate vă dau acolo vreo informaţie...

Puse din nou mâna pe foarfecă, iar Malko se îndreptă spre maşină. Era mirat. Prin urmare, casa aparţinea unor chinezi, ceea ce putea indica o legătură cu Li Sha-Tin. Vizita făcută de Betty Tun putea fi explicată foarte bine dacă ea era cea însărcinată cu întreţinerea vilei. La urma urmei, meseria ei „oficială” era cea de femeie de serviciu. Se afla într-un impas: supravegherea vilei zi şi noapte era imposibilă în acest cartier liniştit. Poate că, aşa cum sugerase Simon Levine, soluţia era camera termică. Chiar dacă ar fi reuşit să identifice

proprietarul, tot n-ar fi însemnat mare lucru.

*

— E foarte posibil, confirmă Burt Meadam, un tehnician de la T.D.[42], operatorul camerei termice de pe elicopterul furnizat de agenţie. Pur şi simplu, pentru că e destul de cald, trebuie să aşteptăm lăsarea întunericului pentru ca pereţii să se răcească. Altfel, nu vom distinge nimic.

— De la ce distanţă puteţi lucra? întrebă Malko. În cazul în care Li Sha-Tin se ascunde în vilă, nu trebuie ca zgomotul elicopterului să-l alerteze.

— Nicio problemă, îl asigură Burt Meadam. Putem lucra eficient de la zece kilometri. Dar, pentru că ne aflăm în mijlocul unui spaţiu urban, e de preferat să ne apropiem la patru sau cinci kilometri.

— Cer imediat o autorizaţie de zbor pe timp de noapte, spuse Simon Levine.

Americanul exulta. Dacă Li Sha-Tin se ascundea într-adevăr în această vilă aparent nelocuită, aveau deja un avans faţă de canadieni şi de Goangbu.

*

Nimeni nu vorbea în Land Cruiser-ul care-i ducea la heliport pe pilot, Burt Meadam, Simone Levine şi Malko. Se culcaseră devreme cu toţii, însă Malko nu reuşise să închidă un ochi din cauza tensiunii nervoase.

Noaptea, Vancouver-ul era aproape frumos, un adevărat covor de lumini sclipitoare. Elicopterul Bell

42 Technical Division.

se ridică repede în aer şi viră spre sud. Acele luminoase ale Breitlingului lui Malko indicau trei şi jumătate. Erau singuri pe cer. Simon Levine se instalase în faţă, lângă pilot, iar Malko în apropierea tehnicianului care se ocupa de camera termică şi a echipamentului aferent. Camera în sine se afla la exterior, fixată sub rotor, şi avea un obiectiv enorm, de aproape cincizeci de centimetri în diametru. Toată lumea purta căşti radio pentru a comunica mai uşor. Burt Meadam îi dădu un ordin pilotului, care opri aparatul într-un zbor staţionar la aproximativ patru kilometri nord-est de Strada 57.

Timp de vreo douăsprezece minute, nu se auzi decât vuietul motorului. Însă Burt Meadam reglă aparatele de control şi identifică obiectivul. În fine, îi anunţă în căşti:

— Asta e! Cadrez casa.

— Camera pătrunde prin pereţi? întrebă uimit Malko.

— Sigur că da. Este ca ghidul cu infraroşii al unui proiectil care se îndreaptă automat către o sursă de căldură. În cazul nostru, detectarea este infinit mai sensibilă.

Urmară minute lungi de tăcere: toată lumea îşi ţinea respiraţia. Apoi Burt Meadam anunţă:

— Mi se pare că imobilul este încălzit.

Îi arătă lui Malko două dungi albe verticale care ieşeau în evidenţă pe imaginea mai întunecată.

— Sunt ţevi de încălzire...

Un prim semn bun: nu încălzeşti o casă nelocuită, nici măcar în toiul iernii.

Într-o tăcere apăsătoare, tehnicianul continuă reglajele, plimbând prin toată casa obiectivul

stabilizat cu ajutorul unui giroscop. Chiar dacă elicopterul se mişca puţin, camera rămânea strict imobilă, permiţând o imagine clară. Malko zări pe ecran ceva ce semăna cu o fantomă. O formă albicioasă prelungă.

— Ce e asta? întrebă el.

— O persoană care se află la etaj, zise Burt Meadam cu voce calmă.

— Sunteţi sigur?

— Sigur. De altfel, facem fotografii.

Obiectivul mătura toată casa. Aplecat spre ecran, Malko distinse alte două „fantome”.

— Sunt oameni? întrebă el.

— Da, răspunse Burt Meadam. Se află la parter.

Era incredibil: de la câţiva kilometri distanţă, puteau repera, noaptea, într-o casă închisă, nişte fiinţe umane! Burt Meadam continuă explorarea încă vreo câteva minute, făcând fotografii din toate unghiurile, apoi îl anunţă pe pilot:

— Eu m-am lămurit. Nu mai e nimeni altcineva în afară de aceste trei persoane.

Elicopterul se aplecă spre dreapta şi porni din nou spre nord. Malko i se adresă lui Simon Levine prin intermediul căştilor:

— Trei persoane, probabil Li Sha-Tin, „Black Ghost” Ming şi „Stupid Ricky”…

— Dacă e aşa, zise triumfător americanul, am tras lozul cel mare.

Un sfert de oră mai târziu, aterizau pe heliportul pustiu. Înainte de a urca în maşină, Simon Levine spuse:

— Ne întâlnim mâine la consulat, la ora nouă, ca să cercetăm fotografiile…

Malko nu puse întrebările care-i stăteau pe buze: după etapa aceasta, care era următorul obiectiv? După localizarea lui Li Sha-Tin, ce puteau face?

*

Li Sha-Tin nu putea dormi din cauza neliniştii. Bineînţeles că nu auzise elicopterul, dar ceea ce-l preocupa era lipsa veştilor din China. După orele petrecute la telefon, pusese la punct un sistem complicat care, dacă funcţiona, avea să-i permită recuperarea preţioaselor lui filme. Din păcate, nu va şti acest lucru decât în momentul primirii lor.

Între timp, se dădea de ceasul morţii. Deocamdată, aşteptarea părea destul de confortabilă. Casa aparţinea unei prietene care locuia la Hong Kong. Ea îi făcuse legătura cu Betty Tun, însărcinată acum cu întreţinerea lui. Imediat după evadare, se gândise la această ascunzătoare ideală. Betty Tun acceptase imediat. Cunoscând firea umană, Li Sha-Tin îi propusese generos cinci sute de dolari „chirie” pe zi. Banii intrau desigur în buzunarul lui „Betty the loan shark”, care-şi merita cu prisosinţă numele. Însă siguranţa nu are preţ. Cu atât mai mult cu cât chinezoaica asigura toată logistica necesară.

În primul rând, ea îi recuperase pe „Black Ghost” Ming şi „Stupid Ricky” la ieşirea lor din închisoare. Fără ei, Li Sha-Tin se simţea descoperit... Tot ea se ocupa de aprovizionare şi de contactele cu exteriorul. În casă nu exista telefon, iar Li Sha-Tin nu voia să-şi folosească mobilul, care risca să fie reperat.

La ultima ei vizită, Betty Tun îi povestise despre maşina care o urmărise de la ieşirea din spitalul Delta. Li Sha-Tin se gândi că nu putea fi vorba decât de CIA. Canadienii nu se amestecau. Or, deocamdată, nu voia să cadă în ghearele americanilor. Dorinţa lui era simplă: să poată rămâne în Canada după stabilirea unui acord cu Goangbu. Dar pentru asta avea nevoie de preţioasele lui filme.

Îşi încercase norocul întrebând-o pe Betty dacă, în caz de nevoie, l-ar fi putut interna în spital sub un nume fals.

Enervat, se ridică şi coborî în bucătărie după un pahar de ceai cu gheaţă. Imediat, apăru „Black Ghost" Ming. Avea, fără îndoială, auzul fin, lucru care-i dădea lui Li Sha-Tin un sentiment de siguranţă. Cele două gărzi de corp păreau să accepte de bunăvoie această recluziune voluntară, dar pentru cât timp?

Oricum, nu putea rămâne îngropat pe vecie pe Strada 57.

*

De o jumătate de oră, fotografiile luate de camera termică treceau din mână-n mână, însoţite de comentariul lui Burt Meadam. Acesta îşi menţinea părerea: casa nelocuită fusese ocupată noaptea trecută de trei persoane... Aproape sigur era vorba de Li Sha-Tin şi de gărzile sale de corp. Malko nu mai credea de multă vreme în coincidenţe.

Rupse tăcerea care domnea de câteva clipe în biroul consulatului şi întrebă:

— Să presupunem că e vorba de Li Sha-Tin. Ce facem?

Observase că Simon Levine se frământa pe scaun, ca şi cum ar fi ars de nerăbdare să le împărtăşească o revelaţie importantă. Acesta profită de ocazie.

— Adineaori, zise el, am discutat pe linia telefonică protejată cu „Buzzy” Krongard. El e categoric. Trebuie neapărat să punem mâna pe Li Sha-Tin. Nu vom mai întâlni o ocazie atât de favorabilă. Nici Goangbu, nici canadienii nu ştiu unde se află, iar el nu dispune decât de două gărzi de corp.

— Şi cum crezi că ar fi bine să procedăm? întrebă politicos Malko, care detecta problemele cu viteza luminii.

Pentru a da greutate vorbelor sale, Simon Levine întorcea între degete bricheta Zippo ca un prestidigitator. Îi adresă lui Malko un surâs curtenitor şi ipocrit.

— N-ar trebui să fie prea greu, începu el. Este o operaţiune de comando clasică.

— Cum pătrundem în casă? întrebă Malko.

— Mai întâi, deschidem poarta, zise calm americanul, apoi, cu ajutorul unei mici încărcături de explozibil, aruncăm în aer uşa casei.

— Şi pe urmă?

Malko începea să simtă că i se ridică părul în cap. Era clar că Simon Levine nu avea niciun fel de experienţă practică legată de acest gen de operaţiuni.

— Pe urmă, punem mâna pe Li Sha-Tin.

— Şi gărzile lui de corp?

— Le neutralizăm. Grenade lacrimogene şi,

bineînţeles, noi vom fi înarmaţi.

— Care „noi”?

— Jesús şi Manuel Garcia. Jesús mi-a spus că, pe vremuri, în Honduras, a participat la misiuni similare.

— Nu suntem în Honduras, ci în Canada, remarcă Malko. Dar să presupunem că Li Sha-Tin ne cade în mâini. Ce facem cu el?

Simon Levine nu se tulbură.

— Îl trimiţi la heliport, unde eu îl aştept cu un elicopter. Zece minute mai târziu, Li Sha-Tin va fi în spaţiul aerian american. Adu-ţi aminte că am prevăzut asta atunci când am vrut să-l recuperăm la ieşirea din închisoare. De asemenea, mai avem şi un plan de rezervă. Îl trimiţi cu maşina până la frontieră. Nu există niciun fel de control canadian la ieşirea din ţară, iar noi îl vom aştepta acolo. Noaptea, nu prea e circulaţie, aşa că poţi ajunge cam în treizeci de minute. Cu toate astea, eu prefer elicopterul.

Tăcu. Lui Malko nu-i venea să-şi creadă urechilor.

— D.D.O. a conceput acest plan?

— Nu, îl corectă Simon Levine, eu l-am conceput şi i l-am împărtăşit lui „Buzzy” Krongard, care l-a aprobat cu entuziasm. De altfel, materialul e deja pe drum. A insistat ca toţi participanţii la operaţiune să poarte veste antiglonţ pentru a diminua riscurile…

— Frumos din partea lui, îl persiflă Malko. Apropo, care sunt rolurile noastre în schema asta delirantă?

Simon Levine răsucea nervos între degete bricheta Zippo, distrându-se cu deschiderea şi închiderea capacului.

— Eu o să fiu la heliport, gata de decolare. Tu

conduci Land Cruiser-ul, dar nu intri în casă. Doar Jesús şi Manuel sunt însărcinaţi cu măsurile „active”.

— Şi dacă „Black Ghost” Ming şi „Stupid Ricky” opun rezistenţă?

— Jesús mi-a garantat că n-or să aibă timp. Grenadele lacrimogene îi vor neutraliza fără să le facă vreun rău, iar în timpul acesta ei pun mâna pe Li Sha-Tin.

— Şi dacă acesta se apără?

— Au la îndemână un „mace”[43] cu concentraţie ridicată.

— Şi dacă, accidental, Li Sha-Tin este ucis?

Simon Levine tăcu câteva clipe, apoi desfiinţă obiecţia cu o propoziţie definitivă:

— Jesús şi Manuel nu-şi vor asuma *niciun* risc.

Hotărât lucru, avea răspuns la toate întrebările. Malko îl privi drept în ochi. Îşi riscase adesea viaţa pentru CIA, iar asta făcea parte din regula jocului. Dar aici era vorba de altceva.

— După părerea ta, cu cât se pedepseşte în Canada răpirea însoţită de violenţă? Douăzeci sau treizeci de ani?

— E vorba de o afacere politică, îşi pledă cauza americanul. Atunci când canadienii îşi vor da seama ce se întâmplă, noi vom fi deja în siguranţă. Oricum, nu rişti nimic, pentru că aştepţi afară, în Land Cruiser. Jesús şi Manuel sunt profesionişti. Şi îţi amintesc, încă o dată, că planul a fost aprobat de domnul Krongard.

Malko ar fi vrut să-i facă o listă cu toate planurile geniale „aprobate” de diverse state-majore, care sfârşiseră în mod catastrofal.

---

43 Gaz paralizant.

— De acord, zise el. Dar te previn că, la cea mai mică greşeală, eu plec, cu sau fără Li Sha-Tin.

N-avea chef să se trezească într-o închisoare canadiană, departe de castelul său din Liezen şi de Alexandra.

Uşurarea lui Simon Levine era aproape palpabilă.

— Bravo! spuse el. Nici nu mă aşteptam la altceva din partea ta.

— Şi când crezi că vom acţiona?

— Mâine noapte. Materialele trimise de la Seattle trebuie să ajungă aici pe la ora cinci. Nu ştim cât timp va mai sta în casa aceea Li Sha-Tin, aşa că trebuie să acţionăm rapid.

Americanul îi adresă lui Malko un zâmbet călduros.

— Vino, o să sărbătorim cu şampanie, împreună cu Isis.

*

— Brian vă aşteaptă la medicul lui la ora două, anunţă Isis, vizibil decepţionată că nu fusese şi ea convocată la această întâlnire.

Simon Levine păli.

— Sper să nu fie nicio problemă…

De-abia se atingea de mâncare, muindu-şi din când în când buzele în cupa de şampanie. Malko, spunându-şi că nu trebuie să refuzi niciodată un lucru bun, comandase o sticlă de Taittinger Blanc de Blanes 1995, pe care o împărţea cu Isis.

Ţigara condamnatului la moarte.

De-abia înghiţi şi ultima îmbucătură, că trebuiră să plece în direcţia 750 West Broadway. Americanul,

îngrijorat, nu-şi descleştă gura tot drumul. La cabinetul medical, Brian Murray îi aştepta deja, cu pălăria panama pe cap şi surâsul său angelic.

— Am ţinut să vă văd, spuse el, pentru că am confirmarea faptului că Li Sha-Tin se află încă în Vancouver. Acum două zile, s-a dus la un bordel de pe Richards Street împreună cu cele două gărzi de corp. Din nefericire, canadienii au aflat prea târziu şi n-au ştiut exact unde se află. Vancouver-ul este un oraş mare.

Malko schimbă o privire cu Simon Levine, căruia îi părea rău în mod vizibil că nu putea face caz de descoperirea ascunzătorii lui Li Sha-Tin.

— E interesant, zise el cu o voce neutră. Dar insuficient. Oricum, mulţumesc. N-o să uităm niciodată ce ai făcut pentru noi.

— Nu mi-am făcut decât datoria, îl asigură fostul poliţist canadian. Nu-mi place nedreptatea, mai ales că şi eu am avut de suferit de pe urma ei.

Simon Levine îşi privi demonstrativ ceasul.

— Trebuie să plecăm, avem multe de făcut în seara asta...

Mare minune că nu-l sărută pe Brian Murray pe gură, atât era de euforic. Întorşi la maşină, Malko se rugă în gând ca „materialele” să nu fi ajuns.

Nu-i plăcea deloc turnura pe care o luaseră lucrurile.

*

În afara păsărilor de noapte, nu se auzea niciun zgomot pe Strada 57. Nici lumini nu erau. La volanul Land Cruiser-ului, Malko urmărise „comandoul”

format din Jesús şi Manuel, care se aflau într-o Toyota parcată acum în faţa casei de la numărul 1238. Malko parcă şi el la cincizeci de metri distanţă, cu farurile stinse. Simon Levine aştepta la heliport, unde reţinuse un elicopter cu autorizaţie pentru zbor de noapte, pretextând că turnau un film. Planul de zbor prevedea capătul sudic al insulei Vancouver; în realitate, urmau să se îndrepte direct către spaţiul aerian american. Împreună cu Malko, Isis şi Li Sha-Tin. Simon Levine nu voia s-o lase din mână pe logodnica sa.

Materialele sosiseră la ora cinci, inclusiv un somnifer puternic pentru Li Sha-Tin, în cazul în care se dovedea necooperant. I se putea face o injecţie chiar şi prin haine. Pentru moment, Jesús şi Manuel nu trebuiau să părăsească ţara.

Malko lăsă în jos geamul, ascultând tăcerea nopţii. Deodată, auzi un declic metalic care i se păru asurzitor. Jesús îi venise de hac broaştei de la poarta de intrare. Dar de ce să trezească tot cartierul? Malko privi limbile luminoase ale ceasului Breitling. Operaţiunea începuse la ora două fix. La două şi trei minute, o explozie surdă tulbură liniştea. Jesús aruncase în aer uşa casei. Etapa următoare cuprindea grenadele lacrimogene.

Nu urmară niciun fel de sclipiri explozive, ci o scurtă rafală de pistol-mitralieră care-i trimise în artere o mică doză de adrenalină. Se ieşise din scenariu. Pentru orice eventualitate, îşi aşeză Browningul pe genunchi. Alte două rafale scurte, apoi o împuşcătură de pistol. Se trăgea cu cel puţin trei arme. Simţi că pulsul i se accelerează: împuşcăturile aveau să trezească tot cartierul!

Uitând de hotărârile luate, sări din maşină şi porni în fugă spre vilă. Poarta era larg deschisă. Auzi încă două împuşcături. Cu Browningul în mână, merse de-a lungul aleii de pe care tocmai ieşea o siluetă frântă de la mijloc. Manuel Garcia se ţinea de stomac cu amândouă mâinile, clătinându-se ca un beţiv. Malko îl prinse de braţ.

— Ce se-ntâmplă?

— Explozibilul n-a deschis uşa, era blindată, bolborosi rănitul. A trebuit să tragem. Asta i-a trezit pe cei dinăuntru. Au tras şi ei. Ticăloşii, o să mor…

— Şi Li Sha-Tin?

— E sus, închis în camera lui, şi nu mai avem explozibil. Te rog, du-mă la maşină.

Malko îl sprijini până la Toyota parcată la câţiva metri distanţă şi îl instală pe bancheta din spate. Ţinându-se în continuare cu mâinile de stomac, Manuel Garcia gemea de durere.

Malko se întoarse la vilă cu pistolul în mână. Era o adevărată nebunie. Trebuia să acţioneze cu orice preţ. Intră în casă. Pe culoar, zări un trup prăbuşit: „Stupid Ricky”, cu mai multe gloanţe primite direct în faţă.

Undeva, se auzi o împuşcătură. Probabil, „Black Ghost” Ming. Malko se năpusti pe scară, aproape ciocnindu-se de Li Sha-Tin, în ţinută sport, cu ochii daţi peste cap şi o seringă înfiptă în braţ, şi de Jesús Domingo, care ţinea pistolul Skorpio în mâna dreaptă. Îl recunoscu la timp pe Malko şi înjură:

— Nemernicul ăsta se închisese în cameră! Când am spart broasca, era la telefon. Sper că nu suna la poliţie.

— Să mergem, zise sobru Malko.

Când să ajungă la uşă, un glonţ sparse geamul din faţa lor. Ascuns în bucătărie, „Black Ghost” Ming păzea intrarea, împiedicându-i să iasă. Tacâmul era complet.

Deodată, Li Sha-Tin deveni mai greu. Malko îşi dădu seama că era pe cale să-şi piardă cunoştinţa. Somniferul! Asta le mai lipsea! Se ascunseră sub ultimele trepte ale scării, la adăpost de tirul lui „Black Ghost” Ming. Malko nu-şi mai simţea pulsul. Dacă nu ajungeau la ieşire, poliţia urma să pună mâna pe ei fără probleme.

— Unde e ticălosul ăla de Manuel? întrebă Jesús.

— E rănit, îi răspunse Malko. Nu e în stare să ne ajute. O să încerc să-l car pe Li Sha-Tin. Pune-l pe umărul meu şi deschide focul imediat după ce pornesc.

Cu chiu, cu vai, Jesús îl aşeză pe chinez pe umărul lui Malko. Cântărea cât un măgar mort. Malko îşi încordă toţi muşchii.

— Dă-i drumul!

Jesús înaintă cât putu demult şi deschise focul. Malko aşteptă sfârşitul primei rafale şi traversă holul ca o ghiulea, propulsat şi de greutatea lui Li Sha-Tin. În spatele lui, Jesús îşi goli încărcătorul. Îl ajunse din urmă pe Malko în grădină, acoperindu-şi fuga cu rafale scurte. Dintr-o clipă într-alta, Malko se aştepta să audă sirenele maşinilor de poliţie. În fine, ajunseră în stradă.

În acelaşi moment, un vehicul opri, cu scrâşnet de frâne, în faţa imobilului de la numărul 1238. Era Honda CRV neagră a lui Betty Tun!

Chinezoaica sări din maşină cu o puşcă de asalt Armalite în mâini. Incomodat de Li Sha-Tin, Malko nu

avu timp să reacţioneze. Ca într-un coşmar, văzu cum Betty Tun sprijină arma de umăr şi îi ţinteşte pieptul. Împuşcătura se confundă cu durerea violentă de la nivelul inimii.

Instantaneu, îşi pierdu cunoştinţa şi totul se întunecă în faţa ochilor.

Capitolul XII

Jesús Domingo ţâşni pe poartă şi văzu prăbuşindu-se pe şosea o masă fonnată din Malko şi Li Sha-Tin. Nu avu timp să se gândească, ciuruind-o pe Betty Tun cu pistolul Skorpio înainte ca aceasta să se întoarcă şi să îndrepte puşca spre el. Cu mai multe gloanţe în piept şi în abdomen, chinezoaica se prăbuşi, scăpând din mână arma care căzu cu un zgomot metalic pe asfalt. Murise înainte de a atinge pământul.

Se lăsă liniştea. Hondurianului îi ţiuiau urechile. Uitând de „Black Ghost” Ming, ascuns încă în vilă, se repezi la Malko şi începu să-l scuture.

— *Madre de Dios!* Hei, Malko!

Nicio reacţie. Îi desfăcu haina şi scoase un ţipăt de bucurie descoperind vesta antiglonţ din kevlar. Îşi strecură mâna dedesubt şi simţi imediat o asperitate: cămaşa glonţului care se înfipsese în vestă. Jesús i-o descheie, îi smulse cămaşa pârlită şi descoperi enorma arsură de pe pieptul lui Malko. Energia cinetică a glonţului se transformase în căldură. Hondurianul începu să-l scuture ca pe un pom.

— Malko! Malko! *Todo esta bien!*

De emoţie, uită să vorbească în engleză. Malko

întredeschise ochii şi gemu, trecându-şi mâna peste pieptul dureros. Ameţit, dar conştient. Leşinul nu durase decât câteva secunde. Jesús se uită în jur. Era un miracol că poliţia nu ajunsese încă. Cum să procedeze oare cu cei doi invalizi?

*

Malko avea impresia că pieptul îi fusese strâns într-o menghină. Îi trebuiră câteva clipe ca să-şi dea seama că era viu. Şocul glonţului fusese teribil, chiar dacă purta vesta antiglonţ, şi îl aruncase la pământ ca o lovitură puternică de pumn. Dar fără vestă, glonţul i-ar fi sfărâmat inima. Pieptul îi ardea groaznic. Auzea vag reproşurile lui Jesús, care stătea aplecat deasupra lui, dar nu reuşea să se mişte.

În fine, cu un efort extraordinar, reuşi să se ridice în şezut şi se uită în jur, zărind la câţiva metri cadavrul lui Betty Tun şi corpul imobil al lui Li Sha-Tin lângă el. Fu cuprins de un tremur convulsiv, o reacţie a organismului la şocul teribil al impactului.

Conştiinţa pericolului îi reveni rapid, eliberând forţele care-i mai rămăseseră. Văzându-i privirea ceva mai sigură, hondurianul îl prinse de subsuori şi îl ajută să se ridice. De-abia se ţinea pe picioare.

1 Să plecăm! Să plecăm! Poţi să mergi?

2 Să mergem la maşină!

— *Vamos! Vamos!* repetă Jesús, cuprins de panică. *Se puede caminar?*[44]

— Da, bolborosi Malko.

I se învârtea capul şi avea impresia că un fier de călcat îi trecuse peste piept. Zări Land Cruiser-ul la

44 Să plecăm! Să plecăm! Poţi să mergi?

câţiva metri de el şi i se păru la ani-lumină depărtare.

— *Vamos al coche!*[45] zise Jesús.

Cu pistolul Skorpio agăţat de umăr, se aplecă şi reuşi să-l ridice pe Li Sha-Tin şi să-l care în spate. În ciuda poverii, ajunse primul la Land Cruiser şi îl aruncă pe chinez pe bancheta din spate, seringa fiind înfiptă în continuare în braţul acestuia. Ajunse şi Malko, împleticindu-se. Se lăsă să cadă pe locul de lângă şofer. Jesús era deja la volan. Demară în trombă, fără să se uite în urmă, şi, după un sfert de oră, se deplasa cu viteză pe străzile liniştite ale acestui cartier rezidenţial. Ajunse la o benzinărie închisă şi opri.

Opri motorul, stinse farurile şi rămase câteva clipe cu mâinile pe volan, până când încetară să-i mai tremure. Apoi scoase o ţigară din pachet şi o aprinse cu bricheta Zippo pe care o avea încă din Honduras. Era inscripţionată cu sigla batalionului 316.

Se întoarse: Li Sha-Tin era în continuare inconştient. Realiză că suna un telefon mobil: era cel al lui Malko, care nu părea să-l audă. Jesús îşi făcu maşinal semnul crucii, întrebându-se cum vor scăpa din acea situaţie. Brusc, îşi dădu seama că-l uitase pe Manuel Garcia!

Primul impuls fu acela de a se întoarce pe Strada 57, apoi îşi dădu seama că era o nebunie. Poliţia ajunsese acolo, cu siguranţă, şi va avea grijă de Manuel. Cu ochii închişi, cu inima zbătându-i-se în piept, încercă să-şi recapete calmul. Nu mai auzea nici măcar mobilul care suna tară oprire.

45 Să mergem la maşină!

*

Malko deschise ochii şi se întrebă unde se află. După ce se târâse până la Land Cruiser, îşi pierduse din nou cunoştinţa. Nu fusese niciodată atât de aproape de moarte. Se întoarse şi văzu chipul crispat al lui Jesús, care striga ceva. O vreme, cuvintele nu ajunseră până la creierul lui.

— Mobilul! Mobilul!

Scotoci în buzunar şi deschise telefonul. Vocea isterică a lui Simon Levine îi sparse timpanul.

— *Damn it!* Unde sunteţi? Te sun de un sfert de oră!

În mod automat, Malko îşi plecă ochii asupra acelor luminoase ale ceasului Breitling Crosswind. Două şi patruzeci şi cinci de minute. Se scurseseră trei sferturi de oră de la începutul asaltului care ar fi trebuit să dureze cinci minute. Simon Levine continua să-i urle în ureche. Reuşi în sfârşit să articuleze câteva cuvinte.

— A mers prost. Manuel Garcia e rănit grav, iar eu am primit un glonţ în piept. Fără vestă, acum aş fi fost mort. Chinezoaica a intervenit cu o puşcă de asalt.

— Şi Li Sha-Tin?

— E aici, doarme.

Simon Levine scoase un fel de zgomot răguşit, care putea fi considerat un strigăt de bucurie, şi întrebă:

— Unde sunteţi?

Malko se întoarse spre Jesús.

— Unde suntem?

— Habar n-am, răspunse hondurianul. Pe undeva

prin Vancouver. În faţa unei benzinării închise.

— OK! OK! exclamă americanul. Încercaţi să ajungeţi la Granville Road şi îndreptaţi-vă spre sud. Poliţia e la heliport şi a interzis toate decolările. Recurgem la a doua opţiune. Înţelegi? Soluţia de schimb!

— Da, aprobă Malko, fără să înţeleagă cu adevărat.

Creierul i se punea în mişcare foarte lent. Îi transmise lui Jesús instrucţiunile lui Simon Levine şi se detaşă pe moment de situaţie.

*

De douăzeci de minute, Land Cruiser-ul rula pe Autostrada 99, îndreptându-se spre sud. Şoseaua pustie traversa păduri şi câmpuri. Malko îşi redobândise forţele, iar în spate, încă buimac, Li Sha-Tin contempla drumul fără să ştie bine ce căuta acolo. Mobilul lui Malko sună din nou.

— Unde sunteţi? întrebă Simon Levine.

— Ajungem la intersecţia cu Sunside Road, răspunse Malko.

Autostrada 99 se îndrepta direct spre sud, către graniţa cu Statele Unite de la White Rock.

— Perfect, aprobă americanul. Sunt chiar în spatele vostru. Imediat după ce vedeţi o benzinărie, vă opriţi şi mă anunţaţi.

Jesús mai merse trei kilometri înainte de a zări un indicator luminos pe care scria Sunoco. Benzinăria era închisă. Opri, iar Malko îl sună pe Simon Levine. După cinci minute, americanul sosi la volanul unui Ford închiriat. Sări din maşină şi se duse în grabă la

Malko.

— Bravo! *Well done!* Vii cu Li Sha-Tin în maşina mea, iar Jesús pleacă cu asta la Vancouver. E mai sigur aşa.

Zărindu-l pe Li Sha-Tin în spatele Land Cruiser-ului, Simon Levine îi adresă câteva cuvinte în chineză, dar nu primi niciun răspuns. Ori cantoneza lui era de vină, ori chinezul era încă ameţit.

Transportarea lui până la Ford nu ridică nicio problemă. Fără să fie deloc surprins, Malko o descoperi pe Isis pe locul de lângă şofer. Îl instală pe Li Sha-Tin în spate, lăsându-şi în Land Cruiser vesta antiglonţ, un suvenir totuşi interesant, dar păstrând Browningul. Oricum, poliţia nu putea reconstitui provenienţa acestuia. Câteva clipe mai târziu, cele două maşini se despărţiră. La volanul Land Cruiser-ului, Jesús traversă parapetul care separa cele două benzi ale autostrăzii, îndreptându-se spre Vancouver, în timp ce Simon Levine îşi continuă drumul spre frontiera aflată la douăzeci de kilometri depărtare. Încercă din nou să lege o conversaţie cu Li Sha-Tin, explicându-i în chineza lui de baltă că reprezenta guvernul american şi că voia să-i ofere azil politic, dar nu obţinu alt răspuns decât o privire tulbure.

Poate că era mai bine aşa.

Malko se întorcea mereu, scrutând autostrada pustie. La ora asta, poliţia canadiană ajunsese cu siguranţă la vilă şi găsise cadavrele lui „Stupid Ricky”, Betty Tun şi Manuel Garcia. Intervenţia canadienilor la heliport dovedea faptul că fuseseră la curent cu operaţiunea. Dar poate că nu ştiau tot, lucru care explica absenţa lor de pe Strada 57.

Acum, însă, alertaţi de vecini, precis că începeau să pună toate datele cap la cap.

Dacă Manuel Garcia supravieţuise rănilor, aveau să afle totul în scurt timp.

În orice caz, chiar dacă „Black Ghost” Ming reuşise să scape, cadavrul lui „Stupid Ricky” îi ajuta să facă legătura cu Li Sha-Tin.

Luând cunoştinţă de dispariţia chinezului, se vor gândi imediat la frontiera terestră cu Statele Unite. Prin urmare, era un miracol că Land Cruiser-ul nu fusese încă interceptat de poliţie.

Gândindu-se pesemne la acelaşi lucru, Simon Levine intră pe frecvenţele poliţiei. Nimic neliniştitor. Se întoarse spre Malko.

— Cred că am scăpat!

Isis se întoarse şi ea, cu o expresie neobişnuită. Arăta ca o fetiţă surprinsă în momentul în care încerca să fure un borcan cu dulceaţă.

— Ţi-a fost foarte frică? Simon mi-a spus că ai fost atins de un glonţ.

— Foarte! zise Malko ironic. Chiar am crezut că sunt mort.

Pieptul îl ardea în zona în care vesta se încinsese. Avea un hematom mare pe torace şi încă se simţea ciudat, revăzând în gând calmul cu care Betty Tun îl luase la ţintă. Nu fusese doar o cămătăreasă, ci şi o criminală. Simon Levine acceleră.

— În zece minute, ajungem la frontieră, îi anunţă el. Suntem aşteptaţi cu un elicopter. Vom putea dormi la Seattle.

Trecuse deja de ora trei dimineaţa…

— De ce a blocat poliţia heliportul? întrebă Malko.

Americanul se întunecă la faţă.

— Nu ştiu. Mai întâi, au sunat la turnul de control pentru a opri *toate* decolările. Apoi au venit două maşini de poliţie. M-am întâlnit cu ele.

— Înseamnă că ştiu, concluzionă Malko cu o voce egală neutră.

— Numai la asta mă gândesc! exclamă americanul. Am fost atent la telefon, n-am vorbit cu nimeni.

— Cu nimeni? insistă Malko.

O idee începea să prindă contur în mintea lui încă înceţoşată.

Simon Levine nu avu timp să răspundă. O voce întretăiată de suspine zise de lângă el:

— Eu am vorbit cu Brian!

Chipul lui Isis era inundat de lacrimi, bărbia îi tremura şi avea aerul unui copil prins asupra faptului. Simon Levine se întoarse spre Malko, aproape la fel de stingherit ca ea.

— I-am povestit lui Isis! mărturisi el. Eram atât de mândru de rezolvarea afacerii...

Malko nu răspunse. La ce bun? Confidenţele făcute în pat provocaseră mai multe catastrofe decât bomba atomică. Iar aici era vorba de *două* paturi. Uitându-se la faţa brăzdată de lacrimi a lui Isis, privirea i se opri pe geamul din spate şi simţi că pulsul i se accelerează vertiginos. Îi urmărea o maşină. Văzu girofarul de pe capotă şi recunoscu *cruiser-ul* poliţiei canadiene. Explicaţiile deveniseră inutile.

*

— Poliţia e în spatele nostru, îi anunţă el calm.

Simon Levine sări literalmente până în plafon, apoi verifică informaţia în oglinda retrovizoare.

Încetini, iar Malko îi văzu în oglindă privirea îngrozită. Americanul înjură cu jumătate de voce.

— *God damn i!* exclamă el. Ce-i asta?

Câteva minute, observă maşina de poliţie care se afla cam la o sută de metri în spatele lor, dar nu încerca să-i ajungă din urmă. Asta îl mai linişti.

— Nu-i nimic, afirmă el, o patrulă obişnuită care se întoarce la bază. Altfel, am fi fost deja încolţiţi.

Malko îi aruncă o privire lui Li Sha-Tin. Chinezul moţăia. Somniferul furnizat de CIA fusese de bună calitate. Se mai întoarse o dată: maşina de poliţie era tot acolo.

— Suntem departe de frontieră?

— Cel mult douăsprezece minute, răspunse americanul.

Să lăsă din nou tăcerea. Drumul era absolut drept, traversând un peisaj dezolant. Lui Malko îi venea greu să se destindă. Erau pe cale să răpească un cetăţean chinez pentru a-l trece frontiera. Era clar un delict, chiar şi în Canada. Ajunseră în vârful unui povârniş. Dincolo, se zărea un fel de vâlcea, iar autostrada se bifurca de o parte şi de alta a unei zone ierboase, plantată cu porni, care trecea pe sub un mare arc alb, numit Peace Arch, deasupra căruia fâlfâia un imens drapel american. În scobitura vâlcelei se găsea postul de control.

Simon Levine se înscrise pe banda din dreapta, cea rezervată posesorilor de permise de trecere.

— Am ajuns, zise el. Din partea canadienilor, nu există niciun fel de control. Urmează apoi postul *nostru* de imigrare.

— Maşina de poliţie este tot acolo, anunţă Malko, şi s-a apropiat. Şi ei se duc *tot* în Statele Unite?

Simon Levine nu avu timp să răspundă, fiind prea ocupat să frâneze. Cele trei benzi ale autostrăzii erau blocate de maşini de poliţie canadiene, dispuse sub forma unui baraj, cu girofarurile în funcţiune. În acelaşi moment, maşina care îi urmărise dădu drumul girofarului şi porni sirena! Malko simţi cum i se strânge stomacul. Era pur şi simplu o capcană. Simon Levine părea să ezite, neştiind ce atitudine să adopte. Malko se aplecă spre el.

— Simon, fără prostii! Opreşte-te!

Alb la faţă ca varul, americanul bâigui ceva, dar se supuse. La o sută de metri în faţa lor, se zăreau câţiva ofiţeri americani de la Imigrări. Pământul Făgăduinţei... inaccesibil. De-abia opriră, că mai mulţi poliţişti canadieni înconjurară maşina. Simon Levine coborî geamul, iar un agent îl salută respectuos.

— Controlul imigrărilor, *Sir.* Aveţi acte?

Americanul îi întinse paşaportul lui şi pe cel al lui Isis. La rândul său, Malko îi dădu paşaportul austriac, fără să stârnească vreun interes deosebit. Poliţistul întinse apoi braţul către Li Sha-Tin.

— Şi acest domn?

— Nu vorbeşte engleza, spuse Simon Levine. Nişte prieteni ne-au rugat să-l luăm cu noi.

— Nu are acte?

— Ba da, desigur.

Ca prin minune, apăru un poliţist de origine asiatică şi începu să-l chestioneze pe Li Sha-Tin, care rosti câteva cuvinte neclare. Malko nu-şi mai găsea locul. Dialogul fu scurt, iar poliţistul

concluzionă:

— Acest domn nu e autorizat să părăsească teritoriul canadian. Paşaportul i-a fost confiscat de Biroul de Imigrări. Sunt obligat să-l arestez.

Fără să se lase rugat, Li Sha-Tin coborî. Imediat, îi puseră cătuşele. Poliţistul salută politicos şi-i spuse lui Simon Levine:

— Vă puteţi continua drumul, sunteţi în regulă. S-a profitat de buna dumneavoastră credinţă. *Have a good day.*

Spumegând de furie, Simon Levine porni maşina, dar opri la o sută de metri depărtare, pe teritoriul american. Un mic grup de civili se afla lângă ofiţerii de la Imigrări. Americanul sări din Ford, înjurând ca un birjar! Unul dintre civili se apropie de el şi întrebă:

— Ce s-a întâmplat? L-au împiedicat să iasă?

— Evident, urlă Simon Levine, scos din minţi. Ne-au tras-o.

Malko se uită la maşinile de poliţie canadiene care plecau cu Li Sha-Tin.

— Ne-au aşteptat, spuse el. Cineva i-a prevenit. N-ar fi trebuit să plecăm imediat.

— Şi unde să ne ducem? lătră Sifnon Levine. La Sutton Place? Cu un chinez drogat şi fără acte?

Isis, mută, se smiorcăia discret.

Simon Levine îşi aprinsese o ţigară şi se plimba încoace şi-ncolo. Malko se gândi la operaţiunea de pe Strada 57, înţelegând acum de ce nu intervenise poliţia. Toată operaţiunea fusese supravegheată încă de la început, iar poliţia canadiană ştia de unde şi cum să-l recupereze pe Li Sha-Tin. La frontieră, nici măcar nu le perchiziţionaseră maşina. Se

apropie de Simon Levine.

— Calmează-te, zise el, ar fi putut fi *mult* mai rău.

Americanul îi aruncă o privire întunecată.

— A, da?

— Da, răspunse simplu Malko. Dacă nu aş fi purtat vesta antiglonţ, ai fi avut acum un mort în plus. Iar poliţia ar fi putut apărea în timpul răpirii. O poliţie care *nu* ar fi fost prevenită. Îţi imaginezi scena…

Asta îl mai linişti pe american.

— Prin urmare, Brian Murray e cel care ne-a dus de nas?

— Nu mă pot gândi decât la el, zise Malko. Pentru că Isis l-a pus la curent.

Simon Levine era copleşit.

— Dar de ce? Ne-a ajutat întotdeauna.

— Habar n-am, recunoscu Malko, e singurul care ştia. Faptele ne arată că, încă de aseară, poliţia canadiană era la curent cu operaţiunea. Din momentul în care au blocat heliportul, au bănuit că o să încerci să treci frontiera…

Americanul nu răspunse, vizibil tulburat. Isis se apropie şi spuse de-abia auzit:

— Simon, iartă-mă.

Ca şi cum s-ar fi declanşat un resort în fiinţa lui Simon Levine, acesta se scutură.

— Nu, e în regulă! E vina mea. N-ar fi trebuit să-ţi spun nimic. Hai să ne întoarcem la Vancouver.

Malko nu era prea entuziasmat de perspectivă.

— În oraş există cel puţin doi morţi, remarcă el. Poate chiar trei, dacă a rămas şi „Black Ghost” Ming… Fără să-l mai punem la socoteală pe Manuel… Nu ţi-e teamă că te arunci singur în gura lupului?

Simon Levine clătină din cap.

— Nu. Dacă voiau să ne salte, ar fi făcut-o imediat. N-a fost vorba de o afacere criminală *obişnuită,* sublinie el. N-au urmărit altceva decât să pună mâna pe Li Sha-Tin. Nu vor să se războiască cu noi. Probabil că le-au promis chinezilor că nu va părăsi teritoriul Canadei.

Nu le rămânea altceva de făcut decât să treacă înapoi frontiera. Malko îşi zise că, la urma urmei, nu omorâse pe nimeni.

*

Vancouver Sun prezenta în articolul de fond incidentul de pe Strada 57: alături de fotografia cadavrului lui Betty Tun, întins în mijlocul şoselei, era descris trecutul criminal al celor trei victime. Manuel Garcia, descoperit mort, era un imigrant clandestin, fost membru al escadronului morţii 316 din Honduras, căutat pentru crime de război. Betty Tun şi „Stupid Ricky” erau nişte delincvenţi înrăiţi, specializaţi în extorcări şi trafic. Poliţia înainta ipoteza unei reglări de conturi. Niciun cuvânt despre Li Sha-Tin şi „Black Ghost” Ming. Aparent, ultimul reuşise să fugă înainte de sosirea poliţiştilor. Casa de la numărul 1238 fusese percheziţionată, însă fără rezultat. Poliţia era de părere că servea ca ascunzătoare pentru diverşi criminali aflaţi pe fugă.

Ceea ce nu era departe de adevăr…

Malko împături ziarul. Era edificat. Cu ochii încercănaţi, Simon Levine părea exasperat.

— Ai vreo veste despre Li Sha-Tin? întrebă Malko.

— Niciuna! încerc de azi-dimineaţă să dau de

Brian Murray, dar degeaba. Mi se spune că numărul e nealocat.

Malko îşi reţinu un zâmbet amar. Era o manevră clasică în domeniul informaţiilor. După terminarea unei operaţiuni, omul se evapora. Fără nicio explicaţie, totul se schimba: telefon, adresă, obiceiuri. Nu-l vor mai vedea niciodată pe Brian Murray, care-şi semna astfel trădarea.

— El a fost, concluzionă Malko. Pentru un motiv care ne scapă.

— Nu-l mai pot folosi nici pe Jesús, zise americanul. Trebuie să-l scot degrabă din ţară. Face parte din înţelegere. El şi-a făcut treaba.

— Păcat, sublinie Malko. Dar ar fi bine pentru el să se afle de partea cealaltă a frontierei. Dacă-l prinde poliţia canadiană, o să vorbească sigur şi situaţia va deveni jenantă.

— Mă ocup de asta chiar azi, promise americanul.

— Eu mă duc la biroul lui Sonny Chai, spuse Malko. O să încerc să dau de urma lui Li Sha-Tin.

*

La numărul 1200 de pe West Pender, o secretară graţioasă îl întâmpină pe Malko cu un zâmbet seducător.

— Aţi venit la domnul Chai? Trebuie să sosească.

Cinci minute mai târziu, Malko se afla în biroul avocatului chinez.

— Aţi venit în legătură cu Li Sha-Tin? întrebă acesta înainte ca Malko să poată deschide gura.

Uimit, Malko recunoscu:

— Da, dar de unde ştiţi?

— De dimineaţă, Ministerul de Justiţie a dat un comunicat în care se precizează că a fost arestat din nou şi că mâine, la ora unu, va avea loc o audiere, pentru a i se hotărî soarta.

— Vă duceţi?

— Bineînţeles, sunt apărătorul Tui.

— Este închis?

— Da, dar o să cer o autorizaţie care să-i permită să se întoarcă în apartamentul din Bumaby.

Malko îşi reţinu un zâmbet de descurajare. Ajunseseră de unde plecaseră: Li Sha-Tin se afla în mâinile poliţiei canadiene, iar Goangbu ieşea din nou la vânătoare.

Capitolul XIII

Aşezat pe o banchetă în faţa avocatului său, Sonny Chai, şi asistat de un interpret, Li Sha-Tin vorbea cu voce joasă şi pe un ton încordat.

— Trebuie să iasă cu orice preţ, explica interpretul. Este foarte important.

Sonny Chai clătină din cap.

— O să fie foarte dificil, canadienii spun că a încercat să părăsească ţara în mod clandestin. Se tem că, dacă se află în libertate, nu se va prezenta la un ordin de expulzare.

Li Sha-Tin vorbi îndelung, pe un ton tăios: insista ca avocatul să facă imposibilul. Era gata să plătească o cauţiune ridicată. Sonny Chai îi promise că se va duce imediat la judecător, iar Li Sha-Tin se întoarse în celulă cu plicul adus de avocat. Acesta se întrebă ce anume putea conţine plicul depus la biroul lui de un necunoscut şi care îl determina pe Li

Sha-Tin să vrea să iasă cu orice preţ din închisoare.

*

Întors în celula sa, Li Sha-Tin deschise plicul şi examină documentele pe care le conţinea. Erau nişte fotografii luate recent în oraşul său, Xiamen. Cel pe care ar fi vrut să-l facă rivalul Beijing-ului… Din două imobile care ar fi trebuit poleite cu aur nu mai rămăsese decât scheletul de beton în mijlocul unui teren mocirlos. Pavilionul Roşu, unde îşi primea oaspeţii de vază şi îi trata regeşte – supă din aripioare de rechin şi târfe superbe – era închis. Un panou fixat pe poartă indica faptul că imobilul era proprietatea statului chinez. Însă ceea ce-l deprimă cel mai tare pe Li Sha-Tin fii starea Oraşului Interzis în miniatură pe care voise să-l construiască la o oarecare depărtare de vilă.

Pozele arătau sala Armoniei Supreme, leii de bronz şi râul Apelor de Aur. Totul era abandonat, purpuriul stâlpilor se coşcovise, scările se prăbuşeau şi nimeni nu se mai încumeta să vină în acest loc de-acum blestemat. Macheta aşezată la picioarele Porţii Păcii Celeste era făcută bucăţi. Aceasta reprezenta parcul de distracţii pe care Li Sha-Tin visase să-l instaleze în jurul Oraşului Interzis: piscine, tobogane şi *montagnes russes.*

Cu lacrimi în ochi, Li Sha-Tin puse fotografiile deoparte. În ciuda hăituielii feroce la care fusese supus şi a ameninţărilor cu moartea care planau asupra lui, nimicirea visurilor sale de copil sărac îl făcea să sufere şi mai mult. Dorise atât de mult să fie binefăcătorul oraşului său! Sigur, deturnase

sume colosale, dar o mare parte dintre ele servise la începerea acestor construcţii faraonice.

Din fericire, aceste fotografii care îl demoralizau conţineau totuşi şi o veste bună: pachetul pe care-l încredinţase cu câteva luni în urmă doamnei Lin, vechea sa complice şi amantă, ajunsese cu bine la Vancouver, după o călătorie complicată începută la Xiamen, *via* Hong Kong şi Toronto. Videocasetele. Douăzeci la număr. Nu de foarte bună calitate, însă de o valoare inestimabilă: filmele pe care Li Sha-Tin le făcuse în ultimii ani despre complicii săi de la diferite niveluri ale administraţiei. De când începuse să-i primească în Pavilionul Roşu, în compania unor call girls.

Unele nu aveau decât o valoare documentară, protagoniştii fiind *deja* împuşcaţi. Altele erau dinamită pură. Mijloace de şantaj unice privind membrii ierarhiei de partid şi din armată. Unii fuseseră suspectaţi, alţii nu. Li Sha-Tin ştia că americanii ar fi dat orice să aibă acces la aceste documente care puteau destabiliza o parte a aparatului guvernamental chinez. Însă nu era prost: un mijloc de şantaj o dată folosit nu mai valora nimic. Aşa că hotărâse să le utilizeze doar în ultimă instanţă. Trebuia să reflecteze după peripeţiile din ultimele zile.

Nu le purta pică americanilor pentru că încercaseră să-l răpească, dar, din cauza lor, se afla acum în ghearele canadienilor şi, pe deasupra, şi în închisoare! Or, nu putea recupera casetele decât dacă era liber. Era suficient să prevină o anumită persoană prin intermediul unui mesaj dinainte convenit. După ce casetele se vor afla în mâinile lui,

va încerca să negocieze cu guvernul chinez. Era ultima lui şansă. O dată înlăturată piedica venită din partea chinezilor, poate că va reuşi să plece din Canada. Faptul că i se interzisese accesul în cazinoul din Columbia Britanică îl rănise în orgoliu, mai ales că pretextul era fals: nu trişase niciodată, deoarece nu-şi juca banii ca să câştige, ci doar ca să-şi procure senzaţii tari.

Astăzi, se blestema în gând că nu mirosise schimbarea, tocmai el, care se lăudase întotdeauna cu flerul său. Numirea noului ministru al securităţii, un om integru, pusese capăt afacerii lui. Ştia că răzbunarea autorităţilor de la Beijing nu era fondată doar pe deturnarea banilor. Din cauza lui, îşi pierduseră prestigiul. De-acum, o lume întreagă îi cunoştea numele şi faptele. Asta nu putea Beijing-ul să suporte... Nu-şi făcea nicio iluzie: chinezii nu-l vor lăsa în pace *niciodată.* La fel ca în cazul Taiwan-ului. Erau răbdători, însă, într-o zi, Taiwan-ul va intra sub dominaţia Beijing-ului. Şi tot într-o zi, Li Sha-Tin va trebui să moară pentru a-şi ispăşi păcatul orgoliului...

Singura lui şansă era să se ţină la distanţă cu ajutorul unei viclenii, aşa cum îmblânzeşti o fiară sălbatică pentru un număr de circ. Însă la prima manifestare de slăbiciune putea fi devorat...

Trebuia să recupereze aceste documente cu orice preţ şi să le pună la loc sigur. Vila de pe strada 57 ieşea din discuţie, dar mai avea la îndemână şi alte mijloace.

*

Discuţia dintre Malko, Simon Levine şi „Buzzy”

Krongard avea loc la consulatul american prin intermediul unui telefon securizat. Un nou consiliu de război după catastrofa de pe Strada 57.

— Gata cu acţiunile directe, decise numărul trei de la CIA. Singura noastră şansă este să-l convingem pe Li Sha-Tin să ceară *oficial* azil politic în Statele Unite. Canadienilor le va fi greu să refuze să-i dea drumul. Mai aveţi vreo modalitate de a-l aborda?

— Da, zise Malko, prin intermediul biroului lui Sonny Chai. Însă Li Sha-Tin ştie deja ce vrem. Nu a manifestat deloc dorinţa de a emigra în Statele Unite. Nu ştiu cum l-am putea convinge. Ce să-i oferim în schimb?

— În primul rând, certitudinea obţinerii unui permis de rezidenţă permanentă, răspunse „Buzzy" Krongard. Apoi, în cazul în care cooperează, ajutorul agenţiei pentru a-şi reface viaţa sub o altă identitate, beneficiind de protecţia noastră.

— Pentru cât timp?

— Lăsaţi asta în ceaţă, îi sfătui numărul trei de la CIA. O să discutăm când ajunge aici.

— Mă tem că o să vrea să discutăm *acum,* sublime Malko. Nu e un imbecil.

— OK. Atunci, asiguraţi-vă că are materialele... Cuvântul lui nu e suficient pentru a compromite lumea. Ne trebuie documente şi precizări.

— De acord, concluzionă Simon Levine. O să încercăm.

Îşi întrerupseră conferinţa şi îşi turnară ceva de băut. În timpul pauzei, Sandra, secretara, aduse un fax. Un articol din *South China Morning Star* care anunţa că guvernul chinez blocase toate conturile bancare ale lui Li Sha-Tin.

— Crezi că e posibil? întrebă Malko.

— O să verific, răspunse Simon Levine. Avem lista conturilor lui *off shore.* Nu pot face mare lucru cu astea. Cel puţin, aşa sper. Audierea de mâine n-o să fie deloc tristă.

*

Mica sală de la etajul şaisprezece din Gouvemment Building era înţesată de lume. În faţă, judecătorul, la dreapta, ministerul public, iar la stânga, Li Sha-Tin, flancat de interpretul său, de Sonny Chai şi de doi poliţişti. Asistenţa era formată în întregime din ziarişti, majoritatea chinezi, însoţiţi de cameramani. Simon Levine se aplecă spre Malko şi îi şopti la ureche:

— Îl vezi pe tipul ăla masiv de pe ultimul rând, cu capul ras, în costum deschis la culoare şi cu ochelari fumurii?

— Da.

— Este reprezentantul Goangbu. Are o acoperire diplomatică de la consulat. Mă mir că se află aici. De obicei, nu vine...

Un cameraman de la Fairchild TV, reţeaua chineză, veni să-l filmeze de aproape pe Li Sha-Tin, chiar înainte de a intra judecătoarea, Daphné Shaw, însărcinată cu soluţionarea cererii de imigrare a chinezului.

Toată lumea se ridică şi, imediat după ce judecătoarea se aşează, Sonny Chai o interpelă:

— Am ajuns la un acord cu ministerul public, anunţă el. Acesta acceptă ca domnul Li Sha-Tin să fie pus în libertate cu condiţia să plătească el însuşi

gărzile care-l vor supraveghea zi şi noapte. Este vorba de firma Intercom Security, al cărei sediu se află pe West Pender, la numărul 1820. Domnul Li Sha-Tin a depus deja la Bank of Canada un cec în valoare de 20.000 de dolari reprezentând prestaţia aferentă unei săptămâni. Contul are numărul 10380 064715. Deci va fi pus în libertate la sfârşitul acestei audieri.

Avocatul îi înmânã judecătoarei copia cecului. Întrebat din priviri, reprezentantul ministerului public se ridică.

— Confirm acest acord, spuse el. Nu ne mai opunem ca acuzatul să reintre în posesia apartamentului său din Bumaby.

Douăzeci de mii de dolari pe săptămână, chiar şi canadieni, era destul de scump. Malko se întrebă care era motivaţia chinezului.

Adevărata şedinţă privind cererea de azil politic a lui Li Sha-Tin începu cu lectura plictisitoare a actelor deja citate şi a diferitelor probleme legale. Asta mai dură vreo douăzeci de minute. Toată lumea moţăia. Li Sha-Tin părea să fie cu mintea în altă parte. În sfârşit, cuvântul îi reveni din nou ministerului public. Reprezentantul său se ridică, ţinând în mână o foaie de hârtie, şi anunţă:

— Doamnă judecător, am aici un document de cea mai mare importanţă care ar trebui să determine respingerea definitivă a cererii de şedere în Canada a domnului Li Sha-Tin, deţinător al unui paşaport emis în Hong Kong cu numărul H90059154.

— Despre ce este vorba? întrebă Daphné Shaw.

— Domnul Li Sha-Tin este un criminal reclamat de ţara sa, Republica Populară Chineză, explică

reprezentantul ministerului public. Deoarece în Canada nu se aplică pedeapsa capitală, autorităţilor noastre le repugnă trimiterea lui la o moarte sigură. Acest obstacol este de-acum înlăturat. Am aici, comunicat de Ministerul Imigrării, un document oficial redactat de guvernul chinez. În cazul în care domnul Li Sha-Tin este repatriat, autorităţile de la Bejing se angajează în scris să nu fie condamnat decât la o pedeapsă cu închisoarea comparabilă cu cea pe care ar primi-o în Canada pentru comiterea unor fapte asemănătoare. În consecinţă, vă cer respingerea definitivă a cererii de imigrare a domnului Li Sha-Tin şi expulzarea sa în ţara de origine.

O tăcere de moarte se lăsă după această declaraţie, timp în care interpretul i-o traduse lui Li Sha-Tin. Daphné Shaw părea să fie luată prin surprindere. Brusc, Li Sha-Tin se ridică de parcă ar fi fost împins de un resort şi începu să vocifereze în chineză. Interpretul de-abia reuşea să ţină pasul cu el.

— Sunt nişte mincinoşi! urla Li Sha-Tin. Bineînţeles că nu mă vor omorî în mod oficial, dar un deţinut va fi plătit să mă asasineze în schimbul unei reduceri a pedepsei.

Se aşeză, scăldat în sudoare. Ziariştii scriau frenetic. Toate privirile se aţintiră asupra judecătoarei.

— Întrerupem şedinţa, anunţă ea, reluăm după o jumătate de oră.

Se dezlănţui vacarmul. Li Sha-Tin rămase pe locul lui, apatic. Malko îl urmărea pe reprezentantul Goangbu, care rămăsese impasibil. Deodată, un alt

chinez se adresă jurnaliştilor cu o voce ascuţită:

— Sunt consulul Republicii Populare Chineze, strigă el. Vreau să aduc la cunoştinţa presei un document. Este vorba de o instrucţiune a tribunalului din Hong Kong referitoare la blocarea averii domnului Li Sha-Tin, inclusiv a conturilor sale bancare. Acest lucru demonstrează vinovăţia lui.

Era articolul din *South China Morning Star...* Consulul distribui cu generozitate documentul, în timp ce Malko şi Simon Levine ieşiră pe hol.

— Pare destul de rău, concluzionă americanul. Ticăloşii ăia de la Beijing i-au găsit călcâiul lui Ahile. Această poveste cu pedeapsa cu moartea era cea care bloca guvernul canadian. Acum, nu mai e decât un criminal ordinar.

— Ce putem face? întrebă Malko.

După eşecul răpirii, chinezii nu prea mai aveau mult timp la dispoziţie pentru a reacţiona...

— Să vedem ce zice judecătoarea.

*

Daphné Shaw se aşează într-o tăcere apăsătoare. Li Sha-Tin îşi revenise, dar i se vedea crisparea după încleştarea fălcilor. Toate speranţele lui erau pe cale să se spulbere. Avocatul său şuşotea la urechea interpretului, care nu putea ţine pasul cu el. Judecătoarea îşi drese vocea.

— Decizia îi va fi comunicată domnului Li Sha-Tin peste opt zile, anunţă ea cu o voce inexpresivă. Următoarea audiere, luni, 27, la ora nouă.

Se ridică într-un vacarm indescriptibil. Reprezentantul Goangbu se îndrepta deja spre

ieşire, cu un aer satisfăcut. Ziariştii îl sâcâiau cu întrebări în chineză pe Li Sha-Tin, care răspundea monosilabic. Malko se duse la Sonny Chai.

— Ce credeţi?

Avocatul lui Li Sha-Tin era distrus.

— E o parodie de justiţie! exclamă el. Chinezii nu-şi vor ţine cuvântul, toată lumea ştie asta, dar onoarea Canadei va fi salvată. Domnul Li Sha-Tin va dispărea în gulagul chinez şi va fi ucis.

— Aveţi vreo soluţie legală?

— Nu, trebui să recunoască omul legii după o scurtă ezitare. Ne lovim de nişte raţiuni de stat. Totul se decide la Ottawa. Judecătoarea va face ceea ce i se va spune să facă. Dar o să mă duc la Curtea Supremă...

— Recursul este suspensiv?

— Din păcate, nu. Şi durează foarte mult. Or, un ordin de expulzare poate fi executat în câteva zile, chiar şi în circumstanţele actuale. O să văd ce pot face.

Malko şi Simon Levine coborâră, deloc veseli. Chinezii tocmai marcaseră un punct important. Nu se mai punea problema să-l convingă pe Li Sha-Tin să vină în Statele (Jnite: avea deja un domiciliu supravegheat şi aştepta rezultatul audierii. Se întoarseră la Sutton Place. Pe Simon Levine îl aştepta un vraf de documente. I le comentă lui Malko.

— Agenţia s-a informat în legătură cu conturile lui Li Sha-Tin. Toate au fost blocate, mai puţin un cont de la Hong Kong Bank, din insulele Cayman, cu aproximativ 1.500.000 de dolari, unul la Toronto, în Midiand, cu 500.000 de dolari, şi un al treilea la

Bank of Canada, care-i serveşte pentru cheltuieli curente şi conţine cam 300.000 de dolari. Evident, nu ştim dacă nu deţine şi bani în numerar, dar nu cred. Grosul averii sale se află în China, societăţi, terenuri, valori imobiliare.

— Sunt pe cale să-i vină de hac, concluzionă Malko, totul a fost foarte bine jucat. În timp ce aşteaptă să pună mâna pe el în mod oficial.

Acest om, care manipulase miliarde de dolari, care oferise două miliarde de yuani în schimbul libertăţii, era acum strâmtorat... Dar mai bine viu şi sărac la Vancouver decât mort în China. Li Sha-Tin îşi putea reface averea, era încă tânăr. Simon Levine scoase bricheta Zippo, care avea de data aceasta un cap de leu încrustat – făcea colecţie – şi îşi aprinse o ţigară, fără să-şi ascundă descurajarea.

— Cred că acesta este finalul, mărturisi el. De-acum, e o afacere de la guvern la guvern. Un triunghi China-Canada-Statele Unite. Casa Albă va decide dacă vrea într-adevăr să facă presiuni.

— Ştii bine că nu va face, concluzionă Malko. Diplomaţii au oroare de confruntări. Ei se bazează pe oameni ca noi pentru a rezolva problemele.

Americanul făcu un gest de descurajare.

— Eu nu mai am nicio idee. Tu?

— Cred că am una, zise Malko. Dar e departe de a fi jucată.

Capitolul XIV

Simon Levine îi aruncă lui Malko o privire uluită şi neliniştită.

— Crezi că există vreun mijloc de a determina

guvernul canadian să renunţe la ideea de a-l da pe Li Sha-Tin pe mâna chinezilor?

— Doar o singură posibilitate, îl corectă Malko. Cu mulţi „dacă”. Hai să urcăm în maşină.

Trotuarul de pe Hamilton Street începea să fie invadat de ziarişti. Ajunseră la Fordul lui Simon Levine. Urcară în maşină, iar Malko îşi continuă demonstraţia.

— Guvernul canadian *vrea* să-i facă pe plac Beijing-ului. Singura modalitate de a-i schimba hotărârea este aceea de a pune presiune asupra lui.

Neîncrezător, Simon Levine clătină din cap.

— Cum? Ameninţându-l cu bomba atomică?

— S-ar putea să avem un echivalent, replică Malko, fără să se tulbure: raportul „Sidewinder”.

— „Sidewinder”? se miră americanul. Nu l-am avut niciodată în mână.

— Exact, recunoscu Malko, dar cunoşti pe cineva care deţine un exemplar: Brian Murray.

— Ticălosul care ne-a trădat! bombăni Simon Levine. Şi crezi că o să ni-l dea! M-am gândit. Probabil că a trebuit să-şi răscumpere reintegrarea în REMP contra unei mici trădări. E bolnav din cauză că nu mai face parte din acel corp de elită!

— Totuşi, ne-a ajutat destul demult, îl temperă Malko. Fără el, nu l-am fi găsit *niciodată* pe Li Sha-Tin. Dar problema e alta: el are raportul „Sidewinder”. Dacă poţi pune mâna pe el, le propunem canadienilor un schimb: nu-l trimit pe Li Sha-Tin în China, iar noi nu publicăm raportul. După părerea mea, este o ofertă pe care o vor lua *serios* în considerare.

Simon Levine ridică din umeri.

— OK, dar există un mare impediment. În primul rând, Brian Murray s-a evaporat, iar în al doilea rând, lucrează de-acum *împotriva* noastră.

— E adevărat, recunoscu Malko. Însă noi deţinem o armă secretă.

— O armă secretă?

— Isis.

Simon Levine păru lovit de trăsnet, iar Malko înţelese că intrase pe un teritoriu minat.

— Da, explică el, ştii doar că Brian Murray e nebun după Isis, deşi ea nu-i acordă nicio atenţie. Este unul dintre motivele pentru care te-a ajutat în afacerea asta. Eu cred că va încerca s-o revadă, chiar şi după tot ce s-a întâmplat între timp, sau cel puţin să stabilească un contact cu ea.

Expresia încordată de pe chipul lui Simon Levine spunea că această posibilitate nu-l încânta deloc.

— Continuă, zise el oarecum sec.

— Planul meu se bazează pe un pariu, recunoscu Malko: şi anume acela că Brian Murray va încerca s-o revadă. Dacă lucrul acesta nu se întâmplă, nu ne mai rămâne decât să ne rugăm pentru sufletul lui Li Sha-Tin. Totuşi, este o şansă de care trebuie să profităm.

— Şi pe urmă? întrebă brusc americanul. Doar n-ai de gând să i-o vâri în pat pe Isis acestui ticălos pentru a pune mâna pe raportul „Sidewinder”?

— Bineînţeles că nu, zise Malko apăsat, dar, din momentul în care va intra pe mâna noastră, îl vom putea manipula. Există ceva ce trebuie să i se ierte.

Nu-i putea destăinui lui Simon Levine esenţa raţionamentului său: Brian Murray, fiind deja amantul lui Isis, va încerca în mod sigur s-o revadă.

Clocotind de furie, Simon Levine demară atât de brutal, încât puţin lipsi să nu tamponeze un camion.

— OK, OK, bombăni el. Vorbeşte cu Isis.

Malko zâmbi fără să răspundă. Planul lui era încâlcit şi greu de pus în practică: un dublu şantaj. El îl viza în primul rând pe Brian Murray, iar în al doilea rând, guvernul canadian, partea ultimă fiind mai uşoară. Asta pentru că nu găsise o altă modalitate de a-i „forţa mâna" poliţistului canadian. Nu avea decât un singur atu pervers şi dificil de manipulat: Isis. Ideea era să realizeze un schimb: raportul „Sidewinder" contra Isis. Dar nu putea să-i spună asta lui Simon Levine.

*

Cufundată în catalogul Romeo din revista de decoraţiuni, Isis era aşezată într-un fotoliu adânc, cu picioarele pe o măsuţă joasă, în faţa unui televizor. Văzându-l pe Malko, puse deoparte revista şi îi adresă un zâmbet încărcat de *glamour.* Părea să fi uitat complet de acţiunea ei nefastă...

— Poftim, o stafie! Unde e Simon?

— S-a dus să telefoneze de la consulat, răspunse Malko.

Se aşeză pe măsuţa joasă. Îmbrăcată cu un maiou alb mulat şi nişte pantaloni din latex, Isis îi dădea mâncărimi în vârful degetelor. Femeia se întinse, împingându-şi dinadins pieptul înainte.

— Vrei să facem dragoste? întrebă ea pe un ton languros şi provocator... Dacă s-a dus la consulat, avem timp. Stă acolo cu orele.

Ironică, îi întinse braţele. Malko se ridică, se duse

în spatele ei, se aplecă astfel încât ea să-l poată apuca şi îşi lipi faţa de chipul ei. În câteva secunde, erau lipiţi printr-un sărut furios. Isis se răsuci în fotoliu. Se desprinse de Malko, respirând greu.

— Vino! Am chef să facem dragoste.

Îşi puse maşinal mâna pe pântecul lui, într-un simulacru de mângâiere. Malko surâse satisfăcut. Abordarea lui dădea rezultatul scontat.

— Dar de ce să nu faci dragoste cu amantul tău obişnuit? întrebă el.

— Simon? zise ea cu o mutră mai curând dezgustată.

— Nu, Brian.

Isis se întunecă la faţă.

— Brian! Ticălosul ăla. După tot ce-a făcut, nu vreau să-l mai văd în faţa ochilor!

Malko o privi în ochi.

— Nu mai ai nicio veste de la el?

— Nu.

Privirea îi alunecă într-o parte, iar negarea ei nu fusese prea convingătoare.

— Minţi, zise simplu Malko. Brian e nebun după tine. Sigur ţi-a dat telefon.

— Da, e adevărat, admise Isis cu reticenţă. Dar i-am închis telefonul în nas.

— Nu ţi-a lăsat numărul?

— E un număr ascuns.

Brian Murray rămânea un profesionist, chiar şi în viaţa sa privată. Isis spunea adevărul.

— O să te sune din nou, spuse Malko, ca să-ţi dea întâlnire. Trebuie să accepţi.

Isis rămase tăcută câteva clipe. Era evident că nu avea niciun chef. Nici vorbă să fie îndrăgostită, dar

nu putea suporta ideea că Brian Murray îşi bătuse joc de ea.

— De ce?

— Ca să-ţi repari imprudenţa, spuse el.

— Dacă fac asta, obiectă Isis, Simon o să mă părăsească. Iar tară el, n-o să ajung niciodată la Hollywood.

— Simon n-o să ştie, îi promise Malko. Însă trebuie neapărat să vorbesc cu Brian Murray pentru a încerca să-l salvez pe Li Sha-Tin. Deci, după ce îţi dai întâlnire cu el, anunţă-mă.

Isis îi aruncă o privire ambiguă, apoi întinse braţele spre el.

— De acord, oftă ea, dar *acum* am nevoie de puţină afecţiune.

Îşi reluară sărutul de acolo de unde îl lăsaseră. Isis prinse mâna lui Malko şi i-o îndreptă către centura ei, vârându-i-o pe sub pantaloni. Nu era momentul s-o contrazică. Malko îşi strecură degetele de-a lungul pântecului ei, depărtând dantela chiloţilor şi atingându-i sexul. Când începu să i-l maseze, Isis se porni să geamă şi să se răsucească în toate direcţiile. Într-un timp record, fu scuturată de un orgasm violent şi căzu în fotoliu cu privirea tulbure.

*

Simon Levine avea o dispoziţie execrabilă. Vestea răzgândirii canadienilor produsese consternare la Langley. În timpul zilei, americanul îşi asumase anumite riscuri pentru a asigura repatrierea lui Jesús Domingo. Cadavrul lui Manuel Garcia fusese găsit, iar poliţia făcuse legătura, aşa că acum îl căuta pe

hondurian. Pentru mai multă siguranţă, Adventure Productions reclamase furtul Land Cruiser-ului.

Din fericire, Isis se îmbrăcase elegant, purtând o rochie roşie şi atât de scurtă, încât fiecare mişcare îi descoperea chiloţii asortaţi. Sala de mese de la Sutton Place fremăta de animaţie, însă masa lor avea un aer lugubru.

Profitând de faptul că Simon Levine se dusese la toaletă, Isis se aplecă spre Malko, excitată:

— Gata! Am întâlnire!

— Unde şi când?

— Un motel, Kingerest, 3212 Kingsway. Mâine, la douăsprezece şi jumătate.

— Cum procedezi cu Simon?

— Îi spun că mă duc la coafor, iar pe urmă la cumpărături. Ce trebuie să fac?

— Te duci acolo, zise Malko. Cu maşina *ta.*

Femeia îi aruncă o privire uimită.

— Vrei să mă culc cu el? Asta-i tot?

— Nu, răspunse Malko. După aia, vorbesc eu cu el.

Privirea lui Isis se aprinse.

— Ai de gând să-l omori?

Nu era atât de naivă precum părea.

— Nu, promise Malko, doar să vorbesc cu el.

Simon Levine se întoarse, iar cei doi tăcură.

*

Kingsway nu-şi prea merita numele, aflându-se în mijlocul unui cartier plin de praf şi fiind mărginită de magazine, garaje şi vile de lemn prost întreţinute. Malko încetini: la numărul 3212 se găsea un motel ieftin, a cărui tencuială roşcată era mâncată de

vreme şi unde preţul camerelor pornea de la 37 de dolari. Maşinile erau parcate în curtea interioară, în faţa camerelor. Malko opri maşina vizavi de motel şi făcu drumul până la el pe jos. Ceea ce avea de gând nu-i făcea deloc plăcere, dar era singura modalitate de a-i salva viaţa lui Li Sha-Tin.

Aruncă un ochi în curtea interioară şi reperă imediat Mustang-ul alb decapotabil al lui Isis. Se afla în faţa camerei 24.

*

Ameţit, cu inima bătându-i nebuneşte, Brian Murray o contempla pe Isis care tocmai intrase în camera jerpelită. Era şi mai frumoasă decât în amintirea lui. Nu s-a putut abţine să n-o sune, chiar dacă tăiase orice legături cu CIA. Gândul la ea era suficient ca pântecul să-i ia foc. Nu crezuse niciun moment că femeia va accepta să se întâlnească cu el.

Ea îl privea pe furiş, cochetă, îmbrăcată cu un maiou alb, fără sutien, şi o fustă scurtă, crăpată într-o parte. Îi adresă un zâmbet carnal şi lacom.

— E o nebunie că am acceptat să vin, mieună ea. De ce ai vrut să mă vezi?

Brian Murray avea impresia că sexul îi va sfâşia pantalonii, atât de tare o dorea. Se apropie de ea, îşi petrecu braţul în jurul taliei, lipind-o de el şi impregnându-se de parfumul ei. Suspină:

— Niciodată n-am dorit atât de mult o femeie!

Isis îşi presă pubisul de el. Îşi spuse că, în cele din urmă, avea şi el un oarecare farmec, cu ochii săi albaştri, mustaţa bine tăiată şi zâmbetul un pic cam

neghiob. Un tip destul de frumos.

— Atunci, ce mai aştepţi?

Lacom, Brian Murray începu s-o sărute, s-o mângâie pe sub haine, ridicându-i fusta pentru a putea ajunge la chiloţii de mătase, deja umezi. Rezemată de perete, Isis se lăsă în voia lui, strecurându-şi mâna între ei pentru a se asigura de realitatea dorinţei lui.

Brian Murray de depărtă de ea câteva secunde.

— Îţi dai seama de riscurile pe care mi le asum ca să te revăd? o întrebă el. Sunt sigur că vor să mă omoare. Dar mi-era dor de tine. Ai spus cuiva că ne întâlnim?

— Nimănui, se jură Isis. Fă dragoste cu mine.

Brian Murray îşi scoase febril hainele, tremurând de excitare. Cu o lentoare calculată, Isis se debarasă de maiou şi de fustă, apoi de chiloţi, păstrând doar pantofii. Pe urmă, se aruncă pe pat, cu picioarele desfăcute.

— Suntem într-un motel, zise ea, aşa că trage-mi-o ca unei târfe!

Încremenit de iubire, Brian Murray o privea, uitând de erecţia lui triumfătoare. Ar fi vrut s-o îmbrăţişeze, s-o acopere de sărutări, nicidecum s-o trateze ca pe o curvă.

— Vino! îi ceru Isis nerăbdătoare.

Bărbatul se hotărî, se lungi cu precauţie lângă ea şi începu să-i sărute pântecul, coborând apoi către sex. Isis îl prinse de păr şi-l trase spre ea.

— Bagă-mi-o!

Din poziţia în care se găsea, nu trebui decât să împingă uşor pentru a o pătrunde. Era deja udă. De-abia începuse să facă dragoste cu ea, că Isis se şi

dezlănţui. Picioarele ei lungi se mişcau în toate părţile, iar tocurile ascuţite îi zgâriau spatele. Cu ochii daţi peste cap, se afla în pragul orgasmului. Unghiile femeii zgâriau ceafa lui Brian Murray, care, excitat de această dezlănţuire şi icnind ca un tăietor de lemne, începu s-o penetreze de parcă ar fi vrut s-o despice în două.

Isis delira de plăcere, bazinul fiindu-i zguduit de spasme. Brian ejaculă cu un ţipăt sălbatic şi se prăbuşi peste ea. De-abia revenită pe pământ, Isis îl împinse şi se ridică în picioare.

— Trebuie să plec, altfel Simon o să mă caute peste tot.

Intră în baie, în timp ce Brian Murray gusta moleşeala de după orgasm. Nu-şi mai revenea după toată acea frenezie sexuală. La urma urmei, poate că Isis era îndrăgostită de el. Femeia se întoarse în cameră, cu machiajul refăcut, strălucitoare, cu ochelarii de soare înfipţi în părul lung şi împletit, iar lui îi reveni dorinţa. Sări din pat, o lipi de el şi îi strecură mâna între coapse.

— Nu pleca!

Isis se eliberă.

— Ne mai vedem.

Deschisese deja uşa. Brian Murray vru s-o urmeze, însă se opri pe loc, ca trăsnit, văzându-l pe Malko în cadrul uşii. Isis profită şi se strecură afară, îndreptându-se spre maşină. Gol, debusolat, poliţistul canadian simţi un junghi în inimă. Mai întâi, îl copleşi tristeţea provocată de trădarea lui Isis. Apoi, sub privirea rece a lui Malko, se chirci.

— Cred că avem să ne spunem anumite lucruri, zise Malko.

În acel moment, canadianul observă pistolul şi îşi spuse că, la urma urmei, Isis nu era decât o stricată. Un lucru atroce: nu mai reuşi nici măcar s-o dorească.

*

— Îmbracă-te, îi porunci Malko cu o voce neutră.

Grăbit, Brian Murray se îmbrăcă, întrebându-se ce anume avea să se întâmple în continuare. După ce-şi corectă ţinuta, se întoarse spre Malko.

— De ce ai venit aici?

— Ca să reglăm conturile, zise cu răceală Malko. Din cauza ta, au murit trei persoane, Li Sha-Tin a căzut din nou în mâinile canadienilor, iar eu era să fiu ucis.

— Din cauza mea?

— Indirect, recunoscu Malko. Tu ai prevenit REMP în legătură cu planurile noastre.

Pentru că Brian Murray rămase tăcut, insistă:

— De ce?

Canadianul căzu pe pat şi îşi prinse capul în mâini.

— Mi s-a promis că o să fiu reprimit în serviciu, mărturisi el, şi că o să fiu avansat. Surghiunul a fost oribil, să fii departe de toate…

Malko îl privi uşor dezgustat.

— Raportul „Sidewinder” este exact sau nu?

Poliţistul tresări.

— Bineînţeles că e exact.

— Atunci, ai acceptat să lucrezi pentru nişte oameni despre care ştiai că sunt corupţi până-n măduva oaselor, cumpăraţi de crima organizată chinezească.

Canadianul lăsă capul în jos, fără să răspundă. Malko puse punctul pe i.

— Eşti destul de bine plasat ca să ştii că guvernul canadian vrea să le facă pe plac chinezilor, sacrificând viaţa lui Li Sha-Tin. Dacă pune piciorul în China, e un om mort. Asta însă nu te-a oprit. Deocamdată, chinezii au promis că nu-l execută. Este un vicleşug, dar cred că e suficient pentru ca guvernul de la Ottawa să „justifice" această extrădare.

— Nu ştiam, protestă Brian Murray cu voce slabă.

Părea total descumpănit, iar lui Malko îi veni o idee. El avusese intenţia să-l ameninţe pe poliţistul canadian, forţându-l să-i dea raportul „Sidewinder". Brusc, întrevăzu o altă posibilitate.

— Credeam că deteşti nedreptatea, spuse el aspru.

— Da, e adevărat.

— Nu ţi se pare că „livrarea" lui Li Sha-Tin în mâinile chinezilor reprezintă o astfel de nedreptate?

— Ba da, bineînţeles. Dar ce pot face?

— O poţi opri.

Ochii albaştri ai lui Brian Murray îl priveau plini de uimire.

— Dar cum?

Sosise momentul adevărului.

— Dându-mi raportul „Sidewinder", răspunse Malko. O să-l pun la dispoziţia guvernului canadian în schimbul vieţii lui Li Sha-Tin. Şi, în acelaşi timp, salvez imaginea Canadei.

Brian Murray nu răspunse, ca şi cum n-ar fi auzit. Malko îi simţea starea de slăbiciune psihologică intensă. Împinse lucrurile şi mai departe.

— Acesta este singurul mijloc prin care poţi recâştiga stima lui Isis. Acum te dispreţuieşte pentru că ne-ai trădat.

Brian Murray ridică privirea.

— Crezi?

— Absolut.

Canadianul reflectă câteva clipe.

— O să fiu arestat, urmărit.

— Nimeni n-o să ştie că ai fost tu. Mai există şi alte copii ale raportului?

— Da, încă două.

— Deci?

— Crezi că Isis o să mă ierte?

— Sunt sigur, promise Malko.

Brian Murray rămase tăcut câteva secunde interminabile, apoi spuse cu o voce gâtuită:

— Bine, ţi-l dau.

Evident, dragostea pentru Isis cântărise mai mult decât perspectiva salvării lui Li Sha-Tin.

— Unde se află?

— Într-un seif, la banca surorii mele, unde am o procură.

— Să mergem acolo.

Fără să răspundă, Brian Murray se ridică şi se îndreptă spre uşă. Malko îl însoţi până la maşina parcată pe Kingsway. Mâinile lui Brian Murray tremurau pe volan. Pălăria albă îi dădea un vag aer de aventurier demn de milă. Se îndreptară spre centru, fără să schimbe un cuvânt, şi se opriră în cele din urmă în faţa unei mici agenţii a Băncii Canadiene de pe Cardero Street. Intrară împreună şi coborâră în sala seifurilor alături de un angajat al băncii.

Malko, simţind un nod în stomac, observă toate manevrele de deschidere a seifului, rugându-se în gând să nu apară nimic neprevăzut.

Brian Murray scoase un plic maro şi i-l întinse lui Malko.

— Poftim.

— Mulţumesc, zise Malko. Faci un lucru bun. Acum suntem chit.

Brian Murray oftă, oarecum dezamăgit.

— Cred că o să plătesc scump.

Se despărţiră la ieşirea din bancă, iar Malko luă un taxi. Poliţistul canadian risca într-adevăr să plătească scump dragostea pentru Isis. Dar era război. Trebuia salvat Li Sha-Tin. Mai rămânea doar ca previziunile lui Malko să fie exacte, iar canadienii să cedeze la şantaj.

Capitolul XV

Atmosfera era grea. Cei patru bărbaţi erau aşezaţi de o parte şi de alta a unei mese imense, la etajul întâi din sediul Poliţiei, divizia „Intelligence”, de pe Heather Street. Întâlnirea fusese pregătită de mai multe reuniuni oficiale între Simon Levine şi omologii săi canadieni. Inutil să mai spunem că situaţia era tensionată. Canadienii începuseră prin a lua de sus oferta transmisă de CIA prin intermediul lui Simon Levine şefului de la REMP, care fusese obligat să anunţe la Ottawa. Mai întâi, REMP pretinsese că raportul „Sidewinder” era doar o urzeală de minciuni şi de inexactităţi. Simon Levine

prevăzuse o astfel de reacţie şi îşi activase reţelele. A doua zi, *The Province* publicase un extras din „Sidewinder”, promiţându-le cititorilor şi urmarea... Reacţia canadienilor a fost imediată: o cerere de întâlnire la cel mai înalt nivel. Acceptată. D.D.O. Se deplasase pentru a finaliza un acord simplu: agenţia federală americană se angaja să nu publice *niciodată* acest raport sau vreun extras din el, cu condiţia ca guvernul canadian să nu-l trimită pe Li Sha-Tin în China. Chiar dacă făcea obiectul unei măsuri de expulzare.

Dezbaterea a ajuns până la Ottawa, care nu a dat curs propunerii timp de patruzeci şi opt de ore.

Un al doilea articol din *The Province* a deblocat procesul. Întâlnirea finală avea ca scop „netezirea” lucrurilor între americani şi canadieni.

Bougon, reprezentantul REMP, împinse spre Simon Levine comunicatul guvernului canadian pregătit de ministrul imigrării.

— Va fi distribuit agenţiilor de presă la sfârşitul zilei, adăugă el, după ce-i va fi trimis oficial ambasadorului Chinei.

Simon Levine i-l pasă lui Malko. Era clar şi explicit: „Având în vedere ameninţarea potenţială care planează asupra unui cetăţean chinez, domnul Li Sha-Tin, în condiţiile în care s-ar întoarce în ţara sa, Guvernul Canadei a hotărât irevocabil ca această persoană, în cazul în care îi este refuzat statutul de imigrant şi face obiectul unei măsuri de expulzare de pe teritoriul canadian, să aibă libertatea de a alege ţara în care doreşte să fie primit.”

Nicio aluzie la angajamentul guvernului chinez privind comutarea pedepsei lui Li Sha-Tin. Nu

trebuia supărată nicio parte, dar, cu toate acestea, chinezii vor turba de furie. Simon Levine strecură documentul în servietă şi adresă persoanei de vizavi un zâmbet inocent.

— Ţineţi ca domnul Li Sha-Tin să locuiască pe teritoriul canadian?

Interlocutorul tresări.

— Evident că nu! E un criminal! Dar, deocamdată, nu se poate trece la o expulzare atâta timp cât procedura cererii de azil politic nu a ajuns la termen. Asta poate dura luni de zile, dacă nu ani.

— Dar dacă domnul Li Sha-Tin decide de bunăvoie să părăsească ţara, dumneavoastră nu vă veţi opune, nu? insistă Simon Levine.

— În principiu, nu.

Americanul se ridică, urmat de Malko.

— Vă mulţumesc.

Părăsiră sala într-o tăcere de gheaţă. Canadienii nu erau încă pregătiţi să uite modul în care li se forţase mâna.

— Nu ne mai rămâne decât să-l convingem pe Li Sha-Tin, concluzionă Malko după ce ieşiră afară. Mă ocup eu de asta. Mâine dimineaţă mă întâlnesc cu Sonny Chai. Trebuie să acţionăm rapid. Bejing-ul va reacţiona cu siguranţă, iar noi nu mai avem pe nimeni care să-l apere. Ar fi o prostie să se lase răpus tocmai *acum.*

*

Tsang Ming-na, reprezentantul Goangbu la Vancouver, codifica mesajul pe care trebuia să-l trimită la Centrală. Tocmai apăruse comunicatul

guvernului canadian. Ca din întâmplare, nu reuşise să vorbească cu nimeni la Ottawa. Toată lumea îl evita. Nu-şi făcea nicio iluzie: îşi băgaseră americanii nasul, iar furia Beijing-ului nu putea schimba nimic. China nu avea la îndemână decât nişte mijloace limitate de contraatac pentru a ieşi în întâmpinarea Canadei.

Prin urmare, trebuia ca Beijing-ul să-i dea instrucţiuni pentru o nouă acţiune ce nu putea fi decât clandestină... La Vancouver, dispunea de oameni siguri – cei care se ocupaseră de Victor Chang, însă era nevoie de un plan de bătaie. Era greu să-i atace direct pe agenţii de pază de la Intercom Security, care vegheau asupra lui Li Sha-Tin. Trebuia ceva mai sofisticat. La început, Goangbu avusese în vedere o otrăvire, dar planul eşuase. Ideea merita în continuare atenţie.

După ce-şi termină treaba, Tsang Ming-na se duse în mica sală a codurilor din vila care adăpostea consulatul de pe Granville Road. Din cauza decalajului orar, va primi răspunsul abia a doua zi, deşi timpul îl presa.

*

Isis radia după ce jucase un rol vital în deblocarea situaţiei, deşi provocase mai întâi o catastrofa. Malko aşteptase ca totul să fie în regulă pentru a o autoriza să-l revadă pe Brian Murray. La intrarea lui Malko în biroul lui Simon Levine, plecat la consulat, se repezi la el.

— Mă întâlnesc cu Brian, îl anunţă ea. L-am lăsat un mesaj.

— Unde? La motelul Kingerest?

— Nu, la el acasă. Pentru o cină romantică.

— Îndrăgostită? o întrebă Malko amuzat.

— E pentru prima dată când un bărbat îşi riscă viaţa ca să facă dragoste cu mine, zise Isis. E flatant, nu? Mă duc să mă fac frumoasă.

Trădarea lui Brian Murray fusese uitată. Isis trecea prin viaţă ca gâscă prin apă.

*

Simon Levine părea să fi înghiţit o cupă de acid sulfuric. Era la al treilea Defender, dar nicio urmă de destindere. Cunoscând situaţia, Malko nu îndrăznea să-l chestioneze prea mult. Americanul fu cel care rupse tăcerea, întrebând cu o voce aparent indiferentă:

— Crezi că ar fi trebuit s-o împiedic să se ducă la întâlnirea asta?

Isis nu avusese de ales şi fusese nevoită să-i mărturisească faptul că urma să ia cina în compania lui Brian Murray. Malko îşi reţinu un zâmbet: mai curând ar fi putut împiedica o erupţie vulcanică.

— Nu, sigur că nu, spuse el. Brian merita o mică recompensă.

Americanul se sufocă:

— Vrei să spui că…

Malko se grăbi să corecteze formularea nefericită.

— E doar o cină, nu-i nimic grav în asta, zise el pe un ton de îmbărbătare.

— Ţi-a spus unde se duc?

— Cred că la un restaurant…

— Mie n-a vrut să-mi spună nimic, zise sumbru

americanul.

— Brian Murray şi-a ispăşit vina, pledă Malko.

— Ticălosul ăla…

Mai comandă un Defender: existau nume ce nu trebuiau rostite. Malko se rugă în gând ca Isis să nu doarmă prin străini.

*

Mustang-ul lui Isis înainta cu viteza melcului, în timp ce femeia încerca să descifreze numerele clădirilor de pe Marine Drive, o stradă situată în North Vancouver. Peste tot, clădiri modeme şi vilişoare pe marginea apei. Amatorii de jogging alergau pe peluze, iar copiii se jucau cu mingea. O scenă extrem de bucolică. În fine, zări Volkswagen-ul verde al poliţistului canadian. Ajunsese.

Parcă în spatele „broscuţei" şi pătrunse în mica grădină înconjurată de copaci. Casa, cu obloane vopsite şi acoperişul de ţigle lustruite, semăna cu o jucărie. Înăuntru, era aprinsă o lumină. Sună la uşă, dar nu răspunse nimeni. Îşi dădu însă seama că uşa era întredeschisă. Zâmbi: era stilul lui Brian, probabil că o aştepta îmbrăcat într-un halat de casă. Îşi ridică puţin fusta şi verifică dacă ciorapii erau bine întinşi. Se costumase pentru el într-o vampă din anii '50, purtând un taior cu un decolteu adânc, machiaj de cocotă şi ciorapi negri.

Visul imposibil al canadianului din clasa de mijloc…

— Brian?

Niciun răspuns. Zâmbind în sinea ei, împinse uşa, care nu se deschise în întregime, întâlnind un

obstacol. Isis trebui să se strecoare prin deschiză tură pentru a intra. Camera era luminată de câteva lumânări aprinse, aşezate pe masă, şi de o lampă. Îi trebuiră câteva secunde pentru a-şi da seama de ce nu se deschidea uşa.

Un trup era întins pe podea: un bărbat îmbrăcat cu pantaloni negri şi o cămaşă albă ce devenise roşie din cauza sângelui cu care era îmbibată. Isis nu avea experienţa morţii, dar simţi imediat că era vorba de un cadavru. Nu îndrăzni să se uite la mort, culcat pe burtă, dar nu putea fi decât Brian. Timp de câteva secunde, rămase paralizată de groază. Picioarele refuzau să i se mişte.

Speriată, se uită în jur, întrebându-se dacă nu cumva asasinul mai era încă acolo. Reuşind să-şi mişte picioarele, întoarse cadavrul cu faţa în sus. Greaţa o făcu să se ducă la bucătărie şi să vomite lângă un platou cu stridii şi o farfurie de foie gras. Brian Murray se pregătise cum trebuie. Ceva mai calmă, se întoarse în living-room şi se prăbuşi pe canapea. Cu mâinile tremurânde, de-abia reuşi să formeze un număr de telefon.

*

— Malko?

Malko simţi cum adrenalina îi invadează arterele. Vocea lui Isis nu era cea obişnuită, gata oricând să glumească. Era răguşită, tremurândă, gâtuită.

— Da, zise el. Ce s-a întâmplat?

— E… e mort, îngăimă ea.

— Mort? Cum?

— Lovituri de cuţit, aşa cred. E sânge peste tot, nu

ştiu ce să fac. Vino, vino repede!

— Adresa?

— 176 Marine Drive, North Vancouver. Vii?

— Da, promise Malko. Nu atinge nimic şi nu te mişca de acolo.

Luă cu el Browningul şi ceru maşina la recepţia hotelului Hyatt. Din fericire, Simon Levine preferase să rămână singur cu amarul lui. Trebuia să traverseze Stanley Park pentru a ajunge în North Vancouver. Dacă Lion's Bridge nu era închis, drumul dura un sfert de oră... timp în care se întrebă ce anume se întâmplase.

Douăzeci de minute mai târziu, opri în faţa numărului 176 de pe Marine Drive, chiar în spatele Mustang-ului lui Isis. După ce trase piedica pistolului, traversă grădina şi împinse uşa, strigând:

— Eu sunt, Isis!

Îl izbi mirosul fad de sânge. Femeia se afla în faţa lui, prăbuşită pe canapea, cu o expresie rătăcită. Stătea chiar lângă cadavrul lui Brian Murray. Se ridică şi se aruncă în braţele lui Malko, tremurând ca o frunză.

— E oribil, oribil, bolborosi ea. Cine a putut face aşa ceva?

— Habar n-am, răspunse Malko. Linişteşte-te.

Isis se aşează şi scoase o ţigară pe care el i-o aprinse cu bricheta Zippo. Malko examină apoi cadavrul, fără să-l atingă. Fusese ucis cu lovituri de cuţit. Pe spate, distinse cam douăsprezece împunsături. Niciun fel de urme de luptă. Probabil că Brian Murray îi deschisese uşa asasinului, crezând că era vorba de Isis.

Asasinatul nu părea să fi fost executat de

canadieni. Era mai curând răspunsul chinezilor la comunicatul transmis de Ottawa. Asta însemna că exista *cineva,* un canadian, care le explicase chinezilor rolul jucat de Brian Murray în schimbarea atitudinii guvernului canadian. Probabil că nu-şi dăduse seama că, astfel, îl condamna la moarte.

Se întoarse la canapea şi o luă de mână pe Isis.

— Vino.

— Nu chemăm poliţia?

— E mort. Nu are rost să ne amestecăm. Poliţia nu va găsi nimic. Dumnezeu să-l odihnească.

La ieşire, femeia se aruncă brusc în braţele lui Malko, şoptind cu o voce de fetiţă:

— Doamne, ce frică mi-e! Am crezut că o să mor.

Malko simţi că se înmoaie în braţele lui şi crezu că o să leşine. Însă trupul lui Isis începu să se onduleze într-un mod care n-avea nimic de-a face cu frica. Îi trebuiră câteva secunde ca să realizeze că Isis se freca pur şi simplu de el. Privirile li se încrucişară, cea a femeii având o expresie ciudată, îndepărtată, tulbure.

— M-am făcut aşa de frumoasă! murmură ea.

— Încă mai eşti frumoasă, o asigură Malko. Vino, nu e bine să mai rămânem aici.

Isis rămase lipită de el. Apropiindu-şi buzele de gura lui, îi şopti:

— Vreau să faci dragoste cu mine. Aici, acum. N-o să mai fiu niciodată într-o asemenea situaţie.

Cu ochii lipiţi de cadavrul fostului ei amant, Isis se freca încet de Malko, ondulându-se melancolic, plină de senzualitate. Acesta nu mai simţea mirosul de sânge. Se înflăcără şi el, iar Isis, cu perversitatea-i obişnuită, remarcă imediat:

— Şi pe tine te excită?

Ar fi durat prea mult să-i explice că nu cadavrul, ci contactul dintre corpurile lor avea acest efect. O răsuci, ca să nu aibă în faţa ochilor cadavrul lui Brian Murray, sprijinind-o de masa pregătită pentru cina romantică. Isis începu imediat să-l sărate, cu bazinul scuturat de mici ondulări. Malko îşi strecură mâna pe sub fusta taiorului, urcă de-a lungul coapsei şi-i găsi sexul descoperit. Ca pentru a se scuza, Isis murmură:

— Am vrut să-i fac o surpriză, nu mi-am pus nimic...

Ochii i se închiseră, iar Malko o înşfacă cu o brutalitate voită. Asta o conduse rapid la un orgasm care o cutremură ca o descărcare electrică.

— Aşteaptă! zise ea gemând. Aşteaptă!

Ca un înecat care se agaţă de colacul de salvare, începu să-l dezbrace până când ajunse la ceea ce căuta, lăsându-se totodată să cadă pe covorul gros de lână albastră. Câteva minute, îl supse cu furie, apoi ridică ochii.

— Vreau aici, pe jos, lângă el.

Se întinsese deja pe spate, cu fusta ridicată peste pântec, cu picioarele îmbrăcate în ciorapi negri, larg desfăcute. Malko se înfipse în ea dintr-o singură opintire, ţintuind-o pe covor. Isis gemu, agăţându-se de el. Malko îi simţea bazinul agitându-se sub el şi crezu că urma să aibă orgasm. Însă Isis îl împinse, având întipărită pe chip o expresie imploratoare.

— Aşteaptă, întinde-te!

Malko se răsturnă pe spate. Imediat, Isis îl încălecă, se înfipse în el şi-i aşeză mâinile pe şoldurile ei.

Cu bustul drept şi părul învălmăşindu-se în jurul feţei, începu să se frece de el ca o nebună, în timp ce Malko o ţinea bine cu mâinile. Cu gura deschisă şi privirea rătăcită, ajunse rapid la un orgasm care-i smulse un ţipăt sălbatic. Apoi căzu peste Malko, privind fix cadavrul aflat la câţiva centimetri de ei.

— Nu m-am simţit niciodată aşa de bine, zise ea.

Situaţia începea să devină delicată. Ar fi putut veni cineva. Malko o dădu deoparte, încă ameţit. Şi pentru el era prima dată când făcea dragoste lângă un mort. O ajută pe Isis să se ridice, iar aceasta se îndreptă spre uşă, oprindu-se în grădină şi uitându-se la stelele rare de pe cer.

— Îmi tremură picioarele! suspină ea, sprijinită de Malko. Simon n-ar fi făcut aşa ceva în ruptul capului. Când te-am văzut, mi-a venit imediat ideea. Nu mi-a mai fost frică şi asta mi-a adus aminte de ce venisem.

— Poţi să conduci? întrebă Malko.

— Da, aşa cred.

— Atunci, ne despărţim aici. Cred că e mai bine să nu-i spunem nimic lui Simon. O să afle vestea din ziare…

Isis îl privi fix:

— Te dezgust?

Malko zâmbi ambiguu.

— Din păcate, nu de tot.

În ochii lui Isis se aprinse un fulger de mânie, îşi apropie faţa de el şi zise:

— Mai devreme, când te-ai înfipt în păsărică mea, ţi-a plăcut… Asta nu te-a dezgustat! Erai tare ca o coadă de lopată, te-am simţit până-n fundul pântecului…

Se întoarse brusc şi se depărtă cu paşi mari. Malko o urmări cum se urcă în maşină. Simon Levine nu-şi încheiase încă suferinţa.

Chinezii reacţionaseră rapid. Chiar foarte rapid. Asta promitea. Dacă nu aranja plecarea lui Li Sha-Tin în următoarele câteva zile, chinezul avea să sfârşească precum Brian Murray. Nu trebuia să piardă nicio secundă, altfel, oamenii Beijing-ului aveau timp să le întindă o ultimă şi mortală capcană.

Capitolul XVI

Articolul de fond din *Vancouver Sun* ocupa opt coloane, fiind însoţit de o fotografie color a lui Brian Murray, acoperit cu un pled verde şi lungit pe jos în livingul său, precum şi de un portret în medalion.

„RCMP superintendent stabbed to death”[46] titra cotidianul. Crima fusese descoperită către miezul nopţii de o patrulă a poliţiei intrigată de faptul că uşa casei era deschisă. Victima primise peste cincisprezece lovituri de cuţit. Primele constatări indicau faptul că existaseră doi asasini. Nimeni nu auzise nimic, urmând apoi tot felul de presupuneri legate de motivele acestui asasinat sălbatic. Bineînţeles că se amintea de afacerea „Sidewinder” şi de îndepărtarea lui Brian Murray. Pe de altă parte, un comunicat primit de la Ottawa preciza că afacerea „Sidewinder” fusese îngropată de multă vreme şi că Brian Murray fusese reintegrat recent.

Simon Levine puse ziarul deoparte şi se strâmbă.

— Canadienilor nu prea le convine... Chinezoii nu

46 „Un comisar de poliţie înjunghiat.”

au fost singurii care au ghicit rolul jucat de Brian în afacerea noastră.

— Asasinatul acesta dovedeşte că nu ne forţează mâna, în ciuda ultimelor reacţii. Noi avem interesul să facem imposibilul pentru a-l scoate rapid din Canada pe Li Sha-Tin.

Simon Levine scoase din servietă un vraf de documente şi i-l întinse lui Malko.

— Iată acordul oficial al Departamentului de Stat pentru imigrarea lui Li Sha-Tin în Statele Unite. E mai mult o invitaţie! Este însoţit de o scrisoare oficială care precizează că, în secunda în care trece graniţa, noi îi asigurăm protecţia, indiferent ce se întâmplă. De asemenea, nimeni nu-i va pune întrebări legate de originea fondurilor, astfel încât să şi le poată recupera din diferite paradisuri fiscale.

Raţiunile de stat erau întotdeauna eficiente. Malko luă documentele şi remarcă:

— Dar n-ai spus nimic despre ceea ce se aşteaptă de la *el!*

Simon Levine zâmbi viclean.

— Mai întâi, trebuie să-l avem în mână. Apoi, după ce se va afla la adăpost, e treaba analiştilor să-l chestioneze. Când te întâlneşti cu avocatul lui?

— Iau prânzul cu el, răspunse Malko, la Vancouver Hotel. Apropo, ce s-a întâmplat cu Jesús Domingo? Scoaterea lui din ţară a decurs bine?

— Se află la Los Angeles, în *stand-by.* Încerc să-i obţin un *green cârd.* Vrea să cumpere o fermă în Oregon.

Crima, bine executată, îţi poate aduce anumite avantaje.

*

În sala de mese cu plafon de catedrală din cel mai şic hotel al Vancouver-ului, ambianţa era de-a dreptul sumbră. Sonny Chai şi Malko ocupau o masă în cel mai întunecat şi mai depărtat colţ faţă de bar. Totul te îndemna să şopteşti, nu să vorbeşti cu glas tare. La trei mese de ei, un client solitar citea *New York Times,* mâncând distrat.

Malko îşi pusese Browningul, cu un glonţ pe ţeavă, pe scaunul alăturat, ascuns sub un exemplar din *Vancouver Sun,* fiind cu ochii în patru. În principiu, chinezii n-aveau niciun motiv să-l ucidă, doar dacă, evident, nu voiau cumva să se răzbune... Sonny Chai puse deoparte vraful de documente ştampilate „State Department", tăie o bucată din antricotul său de vită şi remarcă cu un zâmbet inocent:

— Oferta mi se pare extrem de generoasă, urmând tradiţia unei mari democraţii, cum este cea din Statele Unite.

— Categoric, confirmă Malko, întrebându-se unde voia să ajungă.

— Totuşi, continuă chinezul, canadienii îl consideră pe domnul Li Sha-Tin un criminal periculos, la fel ca autorităţile de la Beijing. Primindu-l pe clientul meu, nu riscaţi cumva un scandal politic?

Malko nu se putu abţine să nu zâmbească.

— Relaţiile dintre China şi Statele Unite sunt foarte diferite de cele dintre Canada şi China. Nici Congresul, nici presa nu vor interveni în această afacere pur administrativă. Domnul Li Sha-Tin va obţine imediat statutul de refugiat politic, ceea ce-l

pune la adăpost de acţiunile de recuperare ale ţării sale de origine. Documentele pe care vi le dau dovedesc acest lucru. Este un proces ireversibil.

Sonny Chai începu să mestece foarte încet, de parcă n-ar fi avut dinţi, şi aşteptă să le fie adusă cafeaua pentru a rosti cu o voce impasibilă:

— Am văzut că, în schimbul acestei primiri, nu-i cereţi nimic domnului Sha-Tin.

Malko păru ofuscat.

— Ce schimb? E vorba de o acţiune *umanitară,* de un ajutor acordat unui om persecutat de un regim comunist dictatorial… Vreţi un coniac?

Cunoscând preferinţa chinezilor pentru coniacul franţuzesc, comandă un Otard XO pentru avocat. Acesta avea să faciliteze finalul discuţiei.

— Înainte de a lua în considerare oferta dumneavoastră, clientul meu ar dori să se angajeze public că nu va acţiona în niciun fel care i-ar putea prejudicia patria. Oare asta ar fi o problemă?

— Câtuşi de puţin, afirmă Malko, imperturbabil.

Satisfăcut, Sonny Chai sorbi din paharul de Otard XO. Pentru a câştiga Oscarul mincinoşilor, întrecerea era dură… Amândoi ştiau perfect la ce să se aştepte, dar trebuiau să salveze aparenţele. Mai pălăvrăgiră puţin, timp în care chinezul îşi termină coniacul, apoi Sonny Chai puse documentele în servietă.

— O să-i transmit totul clientului meu, anunţă el. Şi mă însărcinez cu stabilirea unei întâlniri.

— Cu cât mai curând, cu atât mai bine, preciză Malko.

— O să chemăm un interpret, propuse avocatul, ca să nu existe nicio neînţelegere.

*

Isis dorise să se ducă la înmormântarea lui Brian Murray, la care, în afară de mama lui, participaseră doar nişte poliţişti. Bineînţeles că ancheta nu avansase deloc. Asasinarea lui Brian Murray rămânea un mister, ca şi dispariţia lui Victor Chang. Mai puţin pentru iniţiaţi. Se scurseseră două zile de la întâlnirea cu Sonny Chai, iar Simon stătea ca pe jar, hărţuit de mesajele primite de la Washington. Relaţiile cu canadienii fuseseră rupte. Li Sha-Tin, eliberat conform înţelegerii, se întorsese în apartamentul din Bumaby. Ca prin miracol, „Black Ghost" Ming reapăruse şi nu se mai despărţea de el. Aparent, canadienii nu-i detectaseră prezenţa la locul împuşcăturilor de pe Strada 57.

Cele două gorile de la Intercom Security însărcinate cu paza lui îşi făceau datoria, iar Li Sha-Tin se afla la adăpost de orice tentativă de eliminare organizată de Goangbu.

Isis, care îşi luase foarte în serios rolul de văduvă, îmbrăcându-se toată în negru, căscă şi îl întrebă pe Simon Levine:

— Mai rămânem mult la Vancouver, dragul meu? Trebuie să mă duc la o audiţie la Hollywood, cu un producător care crede în mine.

— O să plecăm curând, o asigură americanul, dar asta nu depinde de noi.

Malko nu ştia ce poveste îi îndrugase Isis lui Simon Levine după seara petrecută la Brian Murray, dar erau din nou în luna de miere...

Mobilul lui Malko începu să sune. Recunoscu

vocea onctuoasă a lui Sonny Chai.

— Clientul meu e de acord să vă primească astăzi, la ora cinci, îl anunţă avocatul chinez. Ne întâlnim la intrarea în Crystal Court.

*

După ce Sonny Chai opri maşina în faţă la Crystal Court, o imensă uşurare îl cuprinse pe Malko. Împreună cu Simon Levine, aştepta deja de un sfert de oră. Avocatul era însoţit de un interpret bătrân. Malko ridică privirea spre faţada clădirii hidoase. Jaluzelele verzi o făceau să semene cu o piscină.

Interpretul vorbi ceva la interfon, apoi luară liftul până la etajul şaptesprezece. Deasupra uşii lui Li Sha-Tin, o cameră filma vizitatorii. Sonny Chai sună, iar uşa se deschise, dând la iveală un „dur” îmbrăcat cu un maiou negru, cu un Uzi în mână, care-i amintea lui Malko de Chris Jones, datorită lungimii antebraţelor. Intrarea era minusculă, aşa că se treziră imediat într-un salon mic şi prost luminat.

Li Sha-Tin era aşezat la birou, zâmbitor, îmbrăcat cu un tricou şi pantaloni. Se ridică şi strânse îndelung mâinile vizitatorilor, rostind câteva cuvinte în chineză.

— Vă doreşte bun venit, traduse interpretul.

În orice caz, Li Sha-Tin nu era un ranchiunos.

Ultima dată când îl văzuse pe Malko fusese atunci când CIA încercase să-l răpească. Malko îl revăzu în gând cu seringa înfiptă în braţ. Aparent, incidentul fusese dat uitării.

Se aşezară în faţa biroului, iar avocatul începu să citească un document emis de Departamentul de

Stat, tradus treptat de interpret. „Durul”, cu tot cu pistolul său mitralieră, se retrăsese la intrare. Malko îşi spuse că erau aproape de reuşită. Lectura şi traducerea durară cam o oră. Apoi, Li Sha-Tin luă cuvântul.

— Spune că nu vrea să-şi prejudicieze ţara, traduse interpretul, că are încă multe interese acolo, ca şi la Hong Kong, şi că nu va face niciun fel de declaraţie publică antichineză.

— N-o să-i cerem niciodată aşa ceva, afirmă cu convingere Simon Levine, aproape cu mâna pe inimă.

Li Sha-Tin semăna cu o pisică mare pe jumătate adormită. După citirea documentului, urmă o pauză. Apoi, o lungă conversaţie în chineză între el şi interpret, care traduse:

— Domnul Li Sha-Tin întreabă dacă, în viitor, vor putea veni în Statele Unite şi membrii familiei sale.

O întrebare pe care n-o prevăzuse nimeni. Simon Levine încercă să facă o piruetă.

— Este o chestiune care va trebui studiată mai târziu, spuse el. Evident, cu toată bunăvoinţa.

Un nou dialog incomprehensibil. Li Sha-Tin arbora în continuare acelaşi zâmbet. Interpretul anunţă:

— Domnul Sha-Tin doreşte ca întrebarea şi răspunsul dumneavoastră pozitiv să fie anexate la protocol.

Malko crezu că Simon Levine o să sară la beregata chinezului. Americanul reuşi să schiţeze un zâmbet şi să întrebe calm:

— La cine se gândeşte domnul Sha-Tin? La soţie, la copii?

Interpretul avea răspunsul pregătit:

— Da, desigur. Dar domnul Sha-Tin are mai mulţi fraţi şi o persoană foarte apropiată: o femeie care l-a ajutat mult în afaceri.

O amantă! Lui Simon Levine îi venea să-şi ia lumea-n cap. China având un miliard de locuitori, toţi fiind mai mult sau mai puţin uniţi prin legături de familie, lucrurile puteau merge cam departe. Dar n-avea cum să dea înapoi.

— Trebuie să mă consult cu guvernul, spuse el. Dar putem lăsa problema în suspensie şi să semnăm astăzi.

Li Sha-Tin râse sec, foarte simpatic. Părea încântat.

— Domnul Sha-Tin doreşte ca *totul* să fie pus la punct în acelaşi timp, anunţă interpretul.

Era un blocaj. Cu o strângere de inimă, Simon Levine trebui să-şi recunoască înfrângerea.

— O să ridic această problemă, zise el. Ne putem revedea mâine, la aceeaşi oră? Până atunci, o să am un răspuns definitiv.

Un dialog anglo-chinez. Li Sha-Tin era de acord. Toată lumea se ridică, urmară plecăciunile de rigoare şi se îndreptară spre ieşire, sub ochiul vigilent al „durului”, care zăvorî uşa după ei. Simon Levine spumega de furie. Îl apostrofa pe avocat:

— Clientul dumneavoastră nu-şi dă seama de favoarea pe care i-o face guvernul american! Nu era cazul să împingă lucrurile atât de departe.

Sonny Chai râse foarte chinezeşte, foarte politicos şi foarte aspru.

— Cred că guvernul american va avea de câştigat, spuse cu vocea lui subţire. Pentru Beijing, înseamnă o pierdere a prestigiului. Şi pe urmă, în toate ţările

se practică reîntregirea familiei. E un lucru umanitar...

— Apropo, interveni Malko, cunoaşteţi motivul pentru care domnul Sha-Tin n-a cerut niciodată azil politic în Statele Unite? Era totuşi în interesul lui.

— Asta chiar nu ştiu, afirmă avocatul. Doar Victor Chang ar fi putut cunoaşte motivul. Cred că dorea pur şi simplu să se stabilească în Canada. Vorbea la un moment dat de o crescătorie de pui. Dorea să redevină fermier.

Era extraordinar, dar reuşise să rostească această enormitate cu un aer serios... Se despărţiră la ieşirea din Crystal Court, dându-şi întâlnire pentru a doua zi.

În maşină, Malko îl întrebă pe Simon Levine:

— Până unde poţi merge?

— Nu ştiu, mărturisi americanul, dar nu prea departe. Copiii lui, asta e OK, nevasta la fel, dar pe urmă... Poate aduce pe te miri cine, pretinzând că sunt fraţii lui. Eu cred că blufează. E un negociator redutabil. Nu le-a cerut aşa ceva canadienilor. Dar simte că acum îi merge şi forţează nota.

— Să sperăm că mâine va fi ultima rundă! oftă Malko.

De-abia aştepta să scape de Vancouver, de ploaie şi de chinezi. Singurul punct de interes din oraş era Isis, dar urma să plece şi ea. Concluzionă:

— Sunt de aceeaşi părere cu tine. Nu trebuie să cedăm în faţa acestui şantaj. Li Sha-Tin e încolţit:

el ştie că, aici, chinezii vor pune mâna pe el, mai curând sau mai târziu, şi că nu va mai avea o ocazie ca asta.

— Să te audă Dumnezeu! zise Simon Levine. M-

am gândit să sărbătorim victoria la restaurantul Top of Vancouver. Să ne ducem totuşi acolo. O să-i facă plăcere lui Isis.

*

Perspectiva asupra Vancouver-ului îţi tăia răsuflarea, iar bucătăria – pofta de mâncare. Restaurantul Top of Vancouver se afla în vârful unui turn de la intersecţia dintre Hastings şi Richards Street, reprezentând una dintre atracţiile turistice ale oraşului. De zece minute, Isis se chinuia cu friptura de bizon, pe care ar fi trebuit s-o taie cu fierăstrăul. Renunţă şi-i comandă chelnerului îngrozit o omletă: friptura de bizon era specialitatea casei. Purtând o rochie roşie cu decolteu pătrat şi părul împletit în două cozi, despărţite de o parte şi de alta a capului, era o adevărată Lolita care manifesta o pasiune cam exagerată pentru Simon Levine. Acesta mânca pe dibuite hrana improbabilă, servită cu o solemnitate comică. Din când în când, Isis îi trimitea câte o ocheadă incendiară lui Malko, asta ca să nu-şi iasă din mână. Trânta de lângă cadavrul lui Brian Murray rămânea un moment cu totul ieşit din comun. Bine strunită, Isis ar fi putut deveni o „iscoadă” extrem de eficace pentru CIA. Era foarte originală şi uşor de dirijat, dând dovadă de multă imaginaţie şi perversitate. Două calităţi care nu se întâlnesc la tot pasul.

— Dansăm? sugeră ea la desert.

— Să dansăm!

Simon Levine era deja descompus. Dacă Isis pleca la vânătoare, te puteai aştepta la ce era mai rău. Malko se grăbi să dezamorseze bomba.

— Mai întâi, să sărbătorim victoria, propuse el. Cu şampanie.

Chemă chelnerul şi îi comandă o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne Blanc de Blanes 1995, care fu adusă practic cu o gardă de onoare. Normal, având în vedere preţul de pe nota de plată. După ce văzu spuma din cupă, Isis uită de planurile ei dansante. Excitată de şampanie, se aplecă spre Simon Levine, îi vârî limba în gură până la amigdale şi îi ceru iertare pentru toate grozăviile comise în trecut, ca şi pentru cele care vor urma.

În acelaşi timp, pe sub faţa de masă, îl mângâia pe Malko la prohab cu vârful piciorului desculţ.

Era incorigibilă.

Şampania rece îl făcu pe Malko euforic. După atâta moarte şi plictiseală, simţea acum că prinde viaţă. Începu să se întrebe cum să-l trimită pe Simon Levine la culcare pentru a profita de dispoziţia de ştrengăriţă pusă pe şotii a cărnoasei Isis. Din păcate, mai curând ai fi reuşit să scoţi un rac din carapacea lui. Încurajat de limba îndrăzneaţă a tinerei sale amante, Simon Levine era mânat de o singură idee: să plonjeze din nou în infern… După ce goliră sticla de Taittinger, se ridică şi o luă de mână. Dacă s-ar fi putut descotorosi pe loc de Malko, ar fi făcut-o.

Se despărţiră în holul de la Sutton Place. De data aceasta, o ţinea de talie, ca să nu-i scape. Malko îşi spuse că dacă *ea* ar fi cerut reîntregirea familiei lui Sha-Tin, acesta ar fi avut dreptul la verii de gradul şaisprezece, poate chiar mai mult.

Revenind pe jos la Hyatt, se întrebă dacă liniştea din ultimele zile nu ascundea vreo manevră vicleană

pusă la cale de Goangbu. Ori chinezii abandonaseră partida, ori pregăteau o lovitură josnică. Se întoarse în urmă de mai multe ori, verificând maşinal prezenţa Browningului vârât la centură. Mai avea de aşteptat câteva zile angoasante.

*

— Am obţinut doi copii şi o soţie *legitimă*, îl anunţă Simon Levine pe Malko atunci când se întâlniră în *lobby*-ul de la Sutton Place. Nimic în plus, nici măcar un fetus.

Afişa un aer atât de vesel, încât Malko deduse că Isis avusese un acces de bunătate. Asta nu însemna decât că putea să-l facă praf mai târziu, însă era ca un drog. După o „partidă”, se simţea în al nouălea cer. Fără îndoială că negocierea cu Li Sha-Tin avea să beneficieze de pe urma acestei stări. Se întâlniră la intrarea în Crystal Court, iar Simon Levine zise imediat:

— Am obţinut câteva concesii importante din partea guvernului american, dar trebuie să declar „dosar închis”, pentru că nu pot merge mai departe. Ori acceptă, ori nu.

— O să fac tot ce pot ca să-l conving pe clientul meu, afirmă avocatul cu vocea lui subţirică.

Fură primiţi de un alt „dur”, şi mai primitiv, dar la fel de înarmat. Ca un mic portavion. Se aşezară, iar avocatul reîncepu plictisitoarea lectură. Li Sha-Tin torcea ca o pisică. În timp ce interpretul preciză noile concesii făcute de CIA, pe faţa lui nu se putea citi nimic. Schimbară câteva cuvinte în chineză, apoi Sonny Chai se întoarse spre Simon Levine.

— Domnul Li Sha-Tin vă mulţumeşte pentru eforturile făcute. Este gata să vă accepte oferta.

Toată lumea se destinse. Li Sha-Tin dădu mâna cu Malko şi cu Simon Levine, apoi rosti câteva cuvinte în chineză.

— Vrea să toasteze în cinstea noii noastre prietenii! anunţă avocatul.

— Excelentă idee! aprobă Simon Levine, care-şi spuse că o fericire nu vine niciodată singură.

Li Sha-Tin sună şi un nou-venit apăru ca din pământ. Cunoştinţă veche: „Black Ghost" Ming, la fel de tatuat, care aruncă o privire indiferentă invitaţilor, ca şi cum nu i-ar mai fi văzut niciodată! Dispăru şi reveni cu o tavă pe care se aflau pahare şi o sticlă abia începută de coniac Otard XO. Chinezii adorau coniacul, fabricând chiar şi o imitaţie numită Brandy. Li Sha-Tin destupă grav sticla şi umplu paharele, ridicându-l apoi pe al său.

— Bea pentru prietenia de neclintit dintre el şi Statele Unite, traduse avocatul.

Nu avură însă timp să savureze coniacul. Ca un ţăran, Li Sha-Tin goli paharul dintr-o înghiţitură. Forţat să termine, Simon Levine îl imită. Ar fi înghiţit şi paharul dacă trebuia.

Îşi puseră semnăturile pe document, iar Simon Levine întrebă fără ezitare:

— Când va fi gata de plecare?

— Dar chiar *acum,* anunţă Sonny Chai râzând piţigăiat. Şi-a făcut şi bagajele.

Lui Simon Levine nu-i venea să-şi creadă urechilor. Bolborosi:

— Perfect! E perfect. Nu mai luăm elicopterul. Îi anunţ pe canadieni, ca să nu fie nicio problemă la

frontieră.

Transpira de fericire. Urmară câteva şuşoteli între interpret şi Li Sha-Tin, care se terminară printr-o cerere a avocatului, făcută cu o voce timidă.

— Domnul Li Sha-Tin ar dori să ia cu el garda sa de corp, cel puţin în primele zile. Omul are un paşaport canadian. Este un imigrant „legal”.

În acest stadiu, Simon Levine era atât de euforic, încât nici măcar nu mai discută.

— O să-i acordăm o viză turistică de trei luni, spuse el generos. Mergem?

— Mergem, traduse avocatul.

Într-o tăcere religioasă, „Black Ghost” Ming luă cele două valize şi se îndreptă spre ieşire. Li Sha-Tin îşi îmbrăcă haina. Nu părea deloc nefericit că-şi părăsea apartamentul. Se afla deja în hol atunci când sună telefonul. După ce ezită câteva secunde, se întoarse din drum şi ridică receptorul. Ascultă o vreme fără să spună nimic, apoi replică prin câteva onomatopee scurte. După tensiunea care i se citea pe faţă, Malko îşi spuse că era vorba de o conversaţie importantă.

Care se prelungea…

Simon Levine, care stătea ca pe jar, îi suflă avocatului:

— Spuneţi-i s-o scurteze…

După un conciliabul cu interpretul, Sonny Chai preciză:

— E greu. I s-a telefonat din China…

Malko simţi un fior dezagreabil pe şira spinării. Nu-i plăcea deloc. Conversaţia se eterniza. Toată lumea încremenise. Li Sha-Tin părea din ce în ce mai tensionat. Malko se uită la interpret. Se încruntase şi

avea un aer îngrijorat. El înţelegea ce spunea Li Sha-Tin... Numai „durul” aşezat la intrare, calm, răsfoia cu degetul umezit în gură paginile revistei *Hustler...* Atmosfera devenise densă de puteai s-o tai cu cuţitul. În fine, Li Sha-Tin puse receptorul în furcă.

— Hai să mergem! exclamă Simon Levine, gata să facă o criză de nervi.

Li Sha-Tin spuse câteva cuvinte în chineză, iar „Black Ghost” Ming luă valizele şi se întoarse cu ele în living-room.

*

Malko crezu că Simon Levine era în pragul unui infarct.

— Ce se-ntâmplă? mugi americanul.

Li Sha-Tin rosti o frază lungă şi sacadată, tradusă imediat de interpret cu o voce nesigură:

— Domnul Li Sha-Tin a decis să nu plece deocamdată din Canada.

Capitolul XVII

Simon Levine se făcu vânăt la faţă. Nasul lui, deja impozant, părea că-şi dublase volumul.

— Ce zice? scrâşni el. Nu mai vrea să plece? Acum, când *totul* este aranjat? Dar ce doreşte? Luna de pe cer?

Făcea spume. Avocatul încercă să-l calmeze cu vocea lui subţirică.

— Nu, domnul Li Sha-Tin nu vrea luna de pe cer. E pur şi simplu o amânare. Unul dintre fraţii săi, Sui Quiang Lai, a obţinut aprobarea autorităţilor chineze

de a veni să-l viziteze la Vancouver. Trebuie să sosească poimâine. Li Sha-Tin ţine cu tot dinadinsul să-l vadă.

— Şi pe urmă?

— Pe urmă, afirmă Sonny Chai, domnul ShaTin o să plece în Statele Unite, aşa cum am convenit. E vorba doar de o mică amânare.

„Mica amânare va deveni mare”, îşi spuse Malko, neîncrezător… Afundat în fotoliu, Li ShaTin părea cu mintea în altă parte. Simon Levine mai voia să creadă într-un miracol.

— Dar de ce nu vine fratele ăsta în Statele Unite? întrebă el. Ar fi mai simplu.

Aparent, lucrurile nu stăteau deloc aşa, deoarece, după traducere, avocatul îl anunţă simplu că era imposibil.

— Şi care e motivul acestei vizite? insistă americanul.

Un nou dialog de neînţeles, după care interpretul explică:

— Este o afacere de familie. Totul se va rezolva foarte repede, iar domnul Sha-Tin va pleca apoi cu dumneavoastră.

Nu le mai rămânea decât să se încline în faţa hotărârii luate de chinez. Malko puse ultima întrebare:

— Când anume soseşte fratele domnului Li Sha-Tin?

— Poimâine, cu un avion de la Hong Kong, răspunse avocatul. Acum ar fi bine să-l lăsăm pe clientul meu, trebuie să-şi sune fratele pentru a afla detaliile acestei vizite. Eu voi păstra legătura cu dumneavoastră. Vom putea pleca peste trei zile,

adăugă el încrezător.

Nu le rămânea altceva de făcut decât să bată în retragere. „Durul” aproape că terminase de studiat revista *Hustler,* indiferent la drama care se jucase lângă el. „Black Ghost” Ming duse valizele în cameră, iar Li Sha-Tin le spuse distrat „la revedere”. Era evident că telefonul neaşteptat îl tulburase. În lift, Simon Levine explodă de-a binelea.

— E un ticălos! Ne trage pe sfoară! Ar fi trebuit să-l luăm cu forţa!

— Am încercat asta o dată, sublinie Malko, şi n-a dus la nimic bun. L-am observat pe Li Sha-Tin în timpul conversaţiei telefonice. N-a jucat teatru, chiar era bulversat. Mă întreb însă ce ascunde acest „gest” al autorităţilor de la Beijing. O dată sosit la Vancouver, fratele poate şi el să ceară azil politic. E sigur o manevră pusă la cale de Goangbu. Dar în ce constă ea? Mai întâi, trebuie să ştim când soseşte şi să-l luăm în colimator. E mai sigur aşa decât să ne încredem în Sonny Chai.

— Iau eu legătura cu staţia din Hong Kong, promise Simon Levine. Măcar avem numele lui. Ne întâlnim mai târziu la Sutton Place.

*

În mod excepţional, soarele strălucea deasupra Vancouver-ului, iar Malko era într-o dispoziţie excelentă. Ideea de a pleca în Statele Unite în compania lui Isis nu era deloc dezagreabilă.

Intrând în sala de mese de la Sutton Place, îl reperă pe Simon Levine la o masă de lângă bufet. Nu prea părea în apele lui. Americanul îi adresă un

zâmbet jalnic.

— Isis n-a putut să vină, spuse el. A plecat la Los Angeles să se întâlnească cu producătorul, îl anunţă el pe un ton sumbru.

Malko, uşurat, îşi reţinu un surâs. Nu era decât o altă suferinţă din dragoste a şefului misiunii CIA.

— E normal să se gândească la cariera ei, remarcă el. O să vă întâlniţi acolo…

Simon Levine îi aruncă o privire întunecată.

— Îl cunosc eu pe producătorul ăsta. Data trecută când s-a dus la el, a încercat să i-o tragă pe birou. Bineînţeles că întâlnirile au loc la el *acasă.*

— Isis nu mai e la vârsta când poate fi violată, remarcă Malko. N-ai de ce să te temi.

La urma urmei, poate că se întinsese de bunăvoie pe birou. Simon îşi îneca o parte din necaz într-un pahar de Defender „Cinci ani vechime”. Continuă, pe un ton şi mai lugubru:

— Ai avut dreptate în privinţa chinezului! Staţia din Hong Kong a lucrat bine. Fratele lui Li Sha-Tin soseşte poimâine, la ora unsprezece patruzeci şi cinci, cursa Cathay Airlines 654. Doar că nu vine singur…

— Adică?

— Doi oameni din Goangbu călătoresc şi ei cu aceeaşi cursă… Nu poate fi o coincidenţă. Având paşapoarte eliberate în Hong Kong şi o acoperire comercială, pot intra în Canada fără nicio problemă.

— Trebuie să-i întâmpinăm la sosire şi să nu-i scăpăm din ochi, fu de părere Malko. Dar cum îl recunoaştem în cazul în care Li Sha-Tin nu-l aşteaptă la aeroport?

— O să găsim noi o şmecherie, promise

americanul. Nu vreau să le atragem atenţia canadienilor asupra existenţei acestor agenţi Goangbu, pe care sunt sigur că ei nu-i cunosc. Să rămână în familie.

— E normal să-l supravegheze, remarcă Malko. Ca să fie siguri că se întoarce.

Americanul clătină din cap.

— Au alte mijloace, nu-i vorba de asta. Şi pe urmă, indivizii ăştia doi ocupă poziţii înalte în ierarhia serviciilor secrete chineze. Nu sunt nişte simpli executanţi. Unul dintre ei este numărul doi în provincie, iar celălalt reprezintă cureaua de transmisie a Beijing-ului. Grangurii ăştia nu traversează Pacificul ca să bea un ceai. Mă întreb ce fel de manevră pun la cale.

— O să vedem destul de repede, oftă Malko.

*

Avionul companiei Cathay Airlines ateriză şi se opri la poarta C 27. Aproape la timp, în ciuda celor cincisprezece ore de zbor. După vreo douăzeci de minute, pasagerii începură să iasă. Simon Levine şi Malko se postaseră la ieşirea bagajelor, lângă ghişeul rezervărilor la hotel. Malko îi explicase unei recepţionere că aşteptau o persoană pe care n-o cunoşteau, iar femeia fu de acord să facă un anunţ în difuzoare. Brusc, Malko tresări văzând un chip cunoscut în mulţime.

„Black Ghost” Ming, uşor de recunoscut din pricina tatuajelor, citea un ziar la douăzeci de metri de ei. Aparent, nu-i văzuse. Probabil că avea un mijloc de recunoaştere a fratelui lui Li Sha-Tin, căci părea să

nu-şi facă niciun fel de griji. Simon Levine şi Malko bătură în retragere, renunţând la apelul prin difuzoare. O jumătate de oră mai târziu, începură să iasă şi pasagerii zborului de la Hong Kong. Aproape numai chinezi. „Black Ghost” Ming împături ziarul. Îl văzură apoi îndreptându-se spre un chinez mai curând tânăr, cu părul tuns perie, îmbrăcat într-un costum închis la culoare. Cei doi schimbară câteva cuvinte şi se traseră puţin mai la o parte. Călătorul nu avea decât o valiză mică, ceea ce corespundea unui sejur de scurtă durată. Cel puţin din acest punct de vedere, Li Sha-Tin spusese adevărul…

Aşteptară, fără să se mişte din acel loc. După câteva minute, li se alăturară doi chinezi foarte slabi, cam la cincizeci de ani, cu ochelari şi un aer sever. Nici ei nu aveau multe bagaje.

— Iată-i pe tipii de la Goangbu, zise Simon Levine.

Urmă o scurtă discuţie. „Black Ghost” Ming îşi luă rămas-bun de la ei. Cei doi agenţi şi fratele lui Li Sha-Tin se îndreptară spre taxiuri. Simon Levine alerga deja să-şi recupereze maşina din parcare. Din fericire, era coadă la taxiuri. Malko rămase în spatele chinezilor. Aceştia nu schimbară niciun cuvânt între ei şi nimeni nu le acordă nicio atenţie. Aparent, serviciile canadiene nu-i reperaseră. Urcară într-un taxi, iar Simon Levine se ţinu după ei. Cele două vehicule se angajară pe o autostradă care duce la aeroport, legată apoi de autostrada 99. Ajuns la nodul rutier care permite ieşirea din Sea Island, unde se află aeroportul, taxiul se îndreptă către Moray Bridge, spre sud, în loc să urce spre nord: destinaţia nu era Vancouver.

Pe autostradă, urmărirea era uşoară. Nu rămaseră

mult timp pe această şosea, taxiul cotind la dreapta. Cinci minute mai târziu, maşina cu cei trei chinezi opri în faţa unui hotel construit în mijlocul naturii, Delta Hotel. Malko îi urmă în *lobby* şi îi văzu îndreptându-se spre recepţie. Făcuseră cu siguranţă rezervări, pentru că, aproape imediat, se duseră la lift. Asumându-şi un risc limitat, Malko urcă în acelaşi ascensor cu ei.

După trei minute, aflase ce voia să ştie. Fratele lui Li Sha-Tin stătea la 808, iar cei doi chinezi la 806 şi 810. Era bine păzit. Edificat, coborî şi-l întâlni pe Simon Levine, care trepida de neastâmpăr.

— Cred că ar trebui să iau o cameră aici, sugeră Malko, aşa ar fi mai uşor. Stai aici, eu mă duc să iau o valiză de la Hyatt şi mă întorc. Nu trebuie să ne scape întâlnirile...

Luă un taxi, lăsându-i maşina americanului, şi se întoarse după patruzeci de minute, timp în care făcu şi rezervarea. Ceru o cameră la etajul opt şi o obţinu pe cea cu numărul 829. Era perfect. Nu le mai rămânea altceva de făcut decât să aştepte. Deciseră să supravegheze cu rândul holul.

*

Către ora cinci, îşi tăcu apariţia fratele lui Li Sha-Tin, flancat de cei doi agenţi trimişi de Goangbu. Era pentru prima dată după sosire când scoteau nasul în lume. Se putea spune că zborul de cincisprezece ore la clasa „economic” îi zguduise un pic. Se aşezară într-un salon şi comandară ceai.

Malko şi Simon Levine supravegheau împrejurimile într-o manieră discretă. Era rândul

americanului să stea în parcare. Văzu sosind o limuzină neagră din care ieşiră Li Sha-Tin şi „Black Ghost” Ming, garda de corp de care nu se despărţea niciodată. Cei doi bărbaţi se duseră direct la chinezii instalaţi în salon. Prin urmare, vorbiseră înainte. Simon Levine îl regăsi pe Malko în hol. De departe, cei cinci bărbaţi păreau antrenaţi într-o conversaţie importantă. Chiar dacă ar fi putut să se apropie, asta nu le-ar fi fost de niciun ajutor: vorbeau în chineză. O oră mai târziu, situaţia era aceeaşi. Li Sha-Tin părea încordat şi nervos, trecându-şi mereu mâna prin părul tuns scurt.

La un moment dat, din locul în care se afla, Malko văzu că unul dintre agenţi scoate din servietă o foaie de hârtie şi i-o întinde chinezului. Celălalt se ridică pentru a vorbi la telefonul mobil.

În mod ciudat, fratele lui Li Sha-Tin părea complet absent, stând tăcut la locul lui. Oare era vorba de oboseală sau de altceva?

Malko traversă holul pentru a se duce la toaletă. Privirea îi căzu asupra unei femei care tocmai împingea uşa turnantă. O chinezoaică zveltă, cu părul scurt, ochelari negri, îmbrăcată cu haină şi pantaloni de piele cu centură groasă.

Malko o urmări cu privirea, aşa cum ar fi făcut cu orice femeie frumoasă, dar avu un şoc şi se opri pe loc, împietrit. Era Ling Sima, fermecătoarea chinezoaică membră a Goangbu, pe care o întâlnise cu un an în urmă la Hong Kong! Ea îl ajutase să-l recupereze pe Jeffrey Cox, ostaticul american din Jolo. Avusese cu ea o aventură trecătoare.

Oare ce făcea aici?

Femeia îl recunoscuse şi ea. Foarte natural, se

apropie de el şi îi întinse mâna prelungă şi fină.

— Mă bucur să te revăd, zise ea, de parcă s-ar fi despărţit în ajun.

Malko îi reţinu mâna ceva mai mult decât ar fi trebuit. Căzuse pradă unor sentimente diferite. Mai întâi, plăcerea de a regăsi o femeie atât de minunată la pat, dar cu care trăise şi momente periculoase. Cunoştea rolul important pe care Ling Sima îl juca în cadrul operaţiunilor clandestine întreprinse de Goangbu. Dacă se afla la Vancouver, asta nu se datora unei întâmplări.

— Nu te aşteptai să mă vezi, zâmbi ea.

— Nu, într-adevăr, recunoscu Malko. De când eşti în Vancouver?

— Doar de câteva ore. M-am odihnit puţin după drumul lung pe care l-am făcut de la Bangkok.

— Ai venit cu zborul Cathay? nu se putu abţine să nu întrebe.

— Nu. American Airlines, ieri seară. Ştiam însă că o să te găsesc aici.

Ochii îi străluciră de răutate. Malko îşi spuse că era la fel de excitantă, în ciuda vocii metalice. Într-un colţ, Simon Levine asista împietrit la această întâlnire neaşteptată. Malko îşi recăpătă cumpătul.

— Bănuiesc că acum ai treabă, spuse el zâmbind. Dar ai timp să luăm cina împreună?

Ling Sima nu ezită nicio clipă.

— Cu cea mai mare plăcere. Unde?

— La nouă, Sutton Place, barul Gerard, pe Burrard Street?

— Cu plăcere, pe curând.

Malko o urmări cu privirea în timp ce femeia se duse în salonul în care o aşteptau cei cinci chinezi.

Aceştia se ridicară la unison, iar agenţii Goangbu se rupseră practic în două în faţa ei. Malko nu putu vedea mai mult. Simon Levine se repezise ca nebunul spre el.

— O cunoşti pe chinezoaica asta? întrebă el uimit. Cine e?

Malko îşi permise un zâmbet sarcastic.

— Unul dintre cele mai bune elemente din Goangbu... A venit direct de la Bangkok. Probabil, pentru a trata afacerea Li Sha-Tin. Ceilalţi doi nu sunt decât subalternii ei. Ea vorbeşte direct cu Beijing-ul. Dar vreau să ştiu mai multe, aşa că o să iau.

Nu avea niciun rost să-şi dezvăluie viaţa privată. Văzu în ochii lui Simon Levine că acesta era pe cale să se îndoiască de existenţa lui Dumnezeu.

— Iei cina cu ea! repetă americanul ca un papagal. Ştie că te ocupi de Li Sha-Tin?

— Ştia înainte să ajungă aici, preciză Malko. Radioul funcţionează *şi* la chinezi.

— *Damn it!* bolborosi americanul. Şi *eu* ce fac?

— O suni pe Isis, îl sfătui Malko. Ei o să-i facă plăcere, iar tu te vei linişti. Atâta timp cât vorbeşte cu tine, n-o să facă nimic rău.

— Crezi! zise ironic Simon Levine, care părea să nu-şi mai facă nicio iluzie...

Malko aruncă o privire în direcţia salonului. Cu picioarele încrucişate, Ling Sima vorbea tară întrerupere cu vocea ei metalică. Fratele lui Li ShaTin se ghemuise pe locul lui, iar Li Sha-Tin însuşi îşi retrăsese capul între umeri ca un boxer care se pregăteşte să primească o lovitură. Conversaţia nu era deloc uşoară.

— Să mergem! îi spuse el lui Simon Levine, să nu ne facem de râs. O să ştiu mai multe peste două ore.

Cina cu ea.

Se întreba însă ce anume avea să-i dezvăluie Ling Sima. Era o femeie de temut şi în niciun caz nu lua cina cu el ca să-i facă o plăcere.

Capitolul XVIII

Ling Sima se strecura prin mulţimea adunată în jurul barului Gerard cu siguranţa superioară a unei prinţese. Malko se ridică s-o întâmpine. Cu tenul palid, gura roşie semănând cu un fruct, părul lucios ca o cască, maioul mulat pe pieptul mic şi pantalonii de mătase neagră care o făceau să pară extrem de înaltă, răspândea în jur un miros parfumat. Malko îl simţi atunci când îi sărută mâna.

— Şampanie? întrebă el.

— Excelentă idee! aprobă Ling Sima. La Bangkok e prea cald ca să bei, dar aici pare o atmosferă perfectă.

Malko îi ceru barmanului o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne Rosé 1995, apoi ridicară cupele.

— În cinstea revederii noastre! exclamă chinezoaica. Aş fi preferat în alte condiţii, dar, în fine...

— De ce? întrebă Malko, prefăcându-se surprins. Pentru că de data aceasta nu ne aflăm de aceeaşi parte a baricadei?...

Ling Sima anulă ipoteza cu un gest nepăsător.

— Nu, asta n-are nicio importanţă. E un joc, nu-i

aşa? Doar că mie nu-mi place să pierd. Mai ales din cauza unui bărbat care nu-mi displace.

Ochii ei se cufundară în ai lui, iar Malko revăzu în minte cum o sodomizase în micul salon al magazinului de bijuterii din Bangkok. În ciuda vocii metalice, femeia degaja în jur un erotism intens. Sorbiră din şampanie. Oare ce voia să spună?

— Unde mâncăm? întrebă ea.

— E un restaurant franţuzesc excelent pe partea cealaltă a străzii, la Vancouver Hotel, răspunse foarte calm Malko.

— Bun, atunci să mergem, spuse ea, aici e prea mult zgomot.

Când se ridică, toţi bărbaţii o urmăriră cu privirea. Picioarele ei lungi se terminau cu nişte fese înalte şi rotunde. La restaurant, scoase o ţigară şi o brichetă Zippo „Slim” decorată cu o inimă. Malko i-o luă din mână şi îi aprinse ţigara. Dădură comanda şi se priviră câteva clipe. Malko trecu primul la atac.

— Nu m-am gândit că te ocupi de afacerea Li Sha-Tin, remarcă el, e destul de departe de Bangkok.

Ling Sima zâmbi.

— E o poveste importantă pentru noi. Partidul mi-a cerut să intervin. Afacerea asta a fost începută prost.

— Cum aşa?

Femeia trase din ţigară.

— Li Sha-Tin e un bandit. A câştigat o grămadă de bani graţie oficialilor corupţi… în loc să fie împins să fugă în străinătate, ar fi trebuit să se ajungă la un acord cu el: să-şi denunţe public complicii, să înapoieze o parte din banii furaţi şi totul ar fi fost în ordine. Însă noul ministru de interne a vrut să facă

exces de zel pentru a-l impresiona pe Jiang Zemin. Iar acum, adăugă ea cu un zâmbet marcat de amărăciune, Li Sha-Tin cade în mâna CIA-ului…

Malko îşi băgă nasul în farfurie. Era prea frumos. Cu Ling Sima, vicleniile nu-şi aveau rostul.

— Nu te afli la Vancouver, remarcă el, doar pentru a lua act de trădarea lui.

— Nu, zise chinezoaica tăind carnea. Am venit cu o misiune precisă: să-l aduc pe Li Sha-Tin la sentimente mai bune, să-i dovedesc că noi nu suntem animaţi de intenţii rele în ceea ce-l priveşte. După ce a fost arestat, fratele lui e din nou în libertate. Chiar şi Li Sha-Tin ar putea reveni în ţară, recunoscându-şi greşeala. Doar că am ajuns prea târziu…

— Adică?

— Tocmai am avut o lungă discuţie cu Li Sha-Tin. I-am explicat că am venit la Vancouver cu *cinci* obiective: să-l văd, să-i spun ce aşteaptă de la el guvernul nostru, să-l sfătuiesc să se întoarcă în China, dându-ne informaţii despre un anumit număr de oficiali ai partidului compromişi din cauza unor operaţiuni de contrabandă, astfel încât să-i putem scoate pe tuşă, şi, în fine, să-i fac o propunere generoasă.

— Care anume?

— Sunt autorizată de Beijing să-i asigur păstrarea unei părţi din bunuri, asta în cazul în care se întoarce în China. De asemenea, va dispune, împreună cu toată familia, de paşapoarte care să le permită să părăsească ţara oricând doresc.

Malko o privea cu gura căscată.

— E într-adevăr o propunere *foarte* interesantă. Şi

nu a acceptat-o?

Ling Sima îl lovi cu piciorul pe sub masă. Mai în glumă, mai în serios.

— Eu am ajuns după propunerea *voastră.* Mi-a explicat că nu mai are încredere în noi. Imbecilii de la Beijing au încercat să-l asasineze, apoi să-l răpească şi, în sfârşit, să-l trimită guvernului nostru prin intermediul canadienilor. Evident că e temător! Şi cum voi aţi reuşit să-l convingeţi... Nu mai pune preţ decât pe Statele Unite. *Eu* însă ştiu ce vreţi voi. Nici el nu se îndoieşte de asta. Sper doar că n-o să vă jucaţi toate cărţile.

Malko clătină din cap.

— Ştii bine că nu pot să-ţi promit asta. De altfel, nici nu depinde de mine.

Femeia păru să reflecteze, apoi dădu din cap.

— Este adevărat? De data aceasta, nu ne mai aflăm în aceeaşi tabără. Eşti de-a dreptul ingrat.

— Asta nu te împiedică să fii la fel de seducătoare ca întotdeauna, se grăbi Malko să spună.

Ling Sima îi adresă un zâmbet feroce.

— Şi cu toate astea, vrei să mă faci să-mi pierd prestigiul...

— Sunt dezolat, protestă Malko. *Chiar* n-ai obţinut nimic de la el?

Femeia se strâmbă.

— Ba da. A acceptat să-mi dea câteva nume. În schimbul unei părţi din bunurile lui şi al asigurării că familia nu îi va fi urmărită... Dar a refuzat oferta principală. Dacă am înţeles eu bine, îl duceţi poimâine în Statele Unite?

Malko simţi cum adrenalina i se descarcă în artere. Prin urmase, câştigase. Adversarul lui îi

confirma asta...

— Asta s-a convenit *înainte* de sosirea ta, spuse el prudent.

— Sosirea mea nu a schimbat nimic, zise sec Ling Sima. O călătorie lungă şi obositoare pentru nimic. Cei doi imbecili care l-au însoţit pe fratele lui ar fi putut obţine aceleaşi informaţii. Li Sha-Tin nu e prost şi nu are niciun fel de morală. A dat în schimbul banilor numele câtorva complici. Dar eu sperasem să-l iau cu mine la Hong Kong. Acesta este motivul pentru care mă aflu aici.

Se întrerupse, ca şi cum ar fi fost furioasă că dăduse cărţile pe faţă. Sentimentele lui Malko oscilau între gustul succesului şi supărarea produsă de faptul că o dezamăgise pe Ling Sima, care-l ajutase cu un an în urmă. Femeia se scutură şi spuse, înăbuşindu-şi un căscat:

— Bine, sunt puţin cam obosită. Poţi să mă conduci? Cred că ştii unde e consulatul. Acolo stau.

— Bineînţeles, spuse Malko zâmbind.

Aşteptă să urce în maşină, apoi îi propuse:

— Ai timp să mai bem un pahar?

Ling Sima se întoarse spre el, privindu-l drept în ochi.

— Am timp, zise ea, dar nu vreau.

— De ce?

— Pentru că n-am chef s-o luăm de la capăt, ca la Bangkok. Adică, să mă abandonezi.

— Am păstrat şi înrămat gravura ta, sublinie perfid Malko, punând o mână posesivă pe coapsa ei acoperită de mătase neagră.

Ling Sima nu se clinti, dar îi îndepărtă mâna.

— Nu, zise ea, nu fac dragoste cu tine în seara

asta. În primul rând, pentru că n-o să am orgasm...

— De ce?

— Din cauza ta, a trebuit să îndur o umilinţă profesională teribilă. O să-mi pierd prestigiul în faţa celor de la Beijing.

— Atunci, pentru ce pantalonii ăştia care-i stârneşte omului dorinţa de a te viola?

Femeia îi aruncă o privire feroce.

— Ca să-ţi aduc aminte ce pierzi.

Rămaseră tăcuţi câteva clipe. Era o tentativă abilă de destabilizare. Malko îşi spuse că, din moment ce o femeie ca Ling Sima trebuia să se ofere la schimb pentru o tranzacţie, chinezii pierduseră cu adevărat. Chinezoaica spuse cu o voce mai puţin metalică:

— Acum, condu-mă.

Malko se supuse. La ce bun să umble cu şiretlicuri: ar fi putut să mintă, dar asta n-ar fi rezolvat situaţia. Opri pe Granville Road, în faţa aleii care ducea la consulat, iar Ling Sima se aplecă spre el şi îi atinse buzele.

— Noapte bună, spuse cu vocea ei răguşită de „colonel”. Mă bucur că te-am revăzut.

Sări din maşină şi traversă repede, dispărând pe alee, fără să se întoarcă.

*

Simon Levine îşi devora pur şi simplu micul dejun, întinzând un strat sănătos de sirop de arţar peste clătitele de grosimea unui deget. Era într-o dispoziţie excelentă.

— M-a sunat Sonny Chai, spuse el. Li Sha-Tin şi-a ţinut promisiunea. Plecăm în seara asta.

— Ştiam, zise Malko. Ling Sima mi-a mărturisit înfrângerea ei.

— Există o singură modificare, continuă euforic americanul. Înainte de a ne pune la dispoziţie informaţiile, Li Sha-Tin vrea să petreacă câteva zile în Las Vegas.

— În Las Vegas! Dumnezeule, pentru ce?

— Jocurile, spuse sobru americanul. A visat toată viaţa la asta. Este un jucător *înrăit.* Aşa că, după ce m-am consultat cu cei de la Langley, am acceptat. A mai cerut şi ca gorila lui să-l însoţească. Ştii tu, tatuatul. Pe de altă parte, eu l-am convocat pe Jesús, care se plictiseşte în Los Angeles. O să facă pe „baby-sitterul” timp de o săptămână. Apoi, direcţia „Ferma”[47].

— Dar asta-i formidabil! concluzionă Malko. Ai fost foarte convingător, deoarece chinezii îi oferă iertarea lui Li Sha-Tin. Asta a venit să-i spună fratele lui. Poţi să verifici dacă într-adevăr a plecat?

— Categoric, îl asigură americanul, pleacă toţi trei în noaptea asta, la unu şi jumătate, direcţia Hong Kong.

— Şi Ling Sima?

— Cine?

— Ah, aşa e, nu-i cunoşti numele! Poţi să verifici unde pleacă?

Îi dădu datele chinezoaicei, apoi se despărţiră. Nu avea nimic de făcut până seara. Malko ar fi avut chef să sune la consulatul Chinei. În cele din urmă, nu rezistă tentaţiei. O voce îi răspunse într-o engleză stricată:

— Ce doriţi?

47 Un loc din Maryland unde are loc interogarea spionilor.

— Miss Ling Sima.

— Nu cunosc. Lucrează aici?

— Nu, precizã Malko, a *dormit* la consulat, este prietenă cu consulul.

— Aşteptaţi!

Ordinul căzu ca un foc de armă. Malko auzi pocnetul receptorului pus deoparte. După două minute, aceeaşi voce exclamă înainte de a închide:

— Nu cunoaştem pe nimeni cu numele ăsta.

*Exi*i frumoasa Ling Sima. Lui Malko nu-i mai rămânea decât să-şi facă bagajele.

*

Interminabilul Lincoln negru, de şapte metri lungime, frână în faţa aeroportului din Vancouver, urmat de alte două maşini. Un Chevrolet gri, purtând însemnul CD, cu patru puşcaşi marini împrumutaţi de la consulatul american, şi Ford-ul lui Simon Levine, în care se afla şi Malko. Li Sha-Tin şi „Black Ghost" Ming coborâră din limuzină în compania lui Sonny Chai. Chinezul purta o haină peste tricou şi părea cam posomorât. Avocatul se apropie de Simon Levine cu un aer îngrijorat.

— Sunteţi sigur că n-o să avem probleme cu canadienii?

— Foarte sigur, afirmă americanul. De altfel, la ieşirea din Canada nu există niciun fel de control.

Cele două grupuri se întâlniră, traversară holul şi se îndreptară spre Alaska Airlines, singurul zbor direct către Las Vegas. Simon Levine ocupase tot compartimentul de clasa întâi. Cât ai clipi, primiră biletele. Cei patru puşcaşi marini rămăseseră în

holul aerogării. Deşi fuseseră preveniţi, nu se vedea nici picior de canadian. Probabil că se simţeau mult prea umiliţi pentru a-şi arăta feţele. Micul grup parcurse în tăcere itinerarul complicat care ducea la birourile de imigrare americane. Lui Simon Levine îi revenise culoarea în obraji. Când văzu drapelul înstelat şi pe civilii care aşteptau de partea cealaltă a „frontierei”, grăbi pasul.

Doi oameni se desprinseră din grupul acestora şi veniră să-i întâmpine. Se făcură prezentările, iar unul dintre ei i se adresă direct lui Li Sha-Tin.

— Bun venit în Statele Unite, domnule Sha-Tin.

Sonny Chai radia. Totul era pregătit. Fără niciun fel de control, se întâlniră în sala de îmbarcare, amestecaţi printre ceilalţi pasageri: din punct de vedere tehnic, se aflau pe teritoriul Statelor Unite. Sonny Chai îi făcu un semn cu mâna clientului său, apoi se depărtă. Radios, Simon Levine se aplecă spre Malko şi spuse cu voce joasă:

— *We made it!*[48]

— Formidabil! aprobă Malko, cu o undă de amărăciune, gândindu-se la Ling Sima.

Li Sha-Tin părea cu gândul în altă parte, lipsit de griji. Lângă el, „Black Ghost” Ming nu era nici el mai expresiv. Zborul întârziase. Decolară după o oră. O dată instalaţi pe locurile lor, Simon Levine îi spuse lui Malko:

— Agenţia a rezervat un apartament la Mirage, etajul A, plus trei camere. Jesús e deja acolo. Ne aşteaptă la aeroport, apoi ne ducem să ne culcăm.

În timpul celor trei ore de zbor, Malko aţipi: tensiunea nervoasă. Încă o dată, scăpase ca prin

48 Am reuşit!

urechile acului. Revăzu în minte trupul lui Brian Murray prăbuşit în living-room, iar zona unde îl arsese vesta antiglonţ era încă dureroasă. Soarta nu voise ca el să moară la Vancouver.

Ceva mai târziu, deşertul de culoarea cernelii fu invadat treptat de lumini, din ce în ce mai numeroase: ajungeau în Las Vegas. Târguşorul modest fondat cu patruzeci de ani în urmă de gangsterul Bugsy Siegel devenise un oraş tentacular, cu un milion opt sute de mii de locuitori, care ocupase deşertul până la lacul Mead. Un oraş unic în lume, un Disneyland pentru adulţi, cu multe hoteluri. Capacitatea hotelieră a oraşului ajunsese la o sută douăzeci de mii de camere! De trei ori mai multe decât la Paris! Şi numărul lor sporea întruna. Văzut din avion, „Strip”, adică bulevardul Las Vegas, pe care se aliniau cele mai renumite cazinouri, semăna cu un şarpe luminos. Oraşul nu se odihnea niciodată, în cazinouri nu existau ceasuri şi se putea juca douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

Fasciculul luminos vertical al hotelului Louksor, asemănător unei trâmbe de lumină dintr-un film SF, urca spre stele ca un proiector. Li Sha-Tin se trezise şi, cu faţa lipită de hublou, îşi privea oraşul visurilor.

Ieşind de pe pasarelă, zări şirurile de aparate pentru jocuri mecanice din sala de îmbarcare şi îl apostrofa în glumă pe „Black Ghost” Ming. Părea să-şi fi regăsit energia. Aeroportul nu era altceva decât un imens cazinou! Chiar şi în sala pentru bagaje... Chinezul nu-şi mai găsea locul în timp ce-şi aşteptau valizele. Apăru şi Jesús Domingo, cu ochelari negri şi vestă de camuflaj, care-i asigură că totul era în ordine. Simon Levine îl luă deoparte.

— Treaba ta, spuse el, este să nu-l scapi din ochi cât timp stăm aici.

— Dar celălalt *gook*[49]*?* El ce face? întrebă hondurianul.

— La fel ca tine. Numai că el i se supune lui Li Sha-Tin.

Tot timpul drumului până la hotel, Li Sha-Tin privea în jur cu ochii mari de uimire, ca un copil în faţa unui magazin gigantic cu jucării. Un enorm acvariu înţesat de peşti tropicali, printre care şi câţiva rechini pitici, trona în spatele recepţiei de la hotelul Mirage. Jesús aranjase totul şi fură conduşi la etajul A. Pentru a ajunge la lifturile păzite de nişte cerberi cumpliţi, cărora, începând de la ora nouă seara, trebuia să le arăţi cheia, traversară mai întâi o grădină tropicală artificială, apoi imensa sală de jocuri.

Lui Li Sha-Tin i se duseseră ochii în fundul capului! Clinchetele zgomotoase ale aparatelor de jocuri mecanice nu puteau fi acoperite de fondul muzical sau de vacarmul stârnit de jucători. Parcă erai în sala de aşteptare a unei gări într-o zi în care lumea pleca în vacanţă...

La etajul A, îl lăsară mai întâi pe Li Sha-Tin la apartamentul său, aranjat somptuos cu mobilă sculptată în motive Versace, creată de Claude Dalie, apoi se despărţiră. Malko şi Jesús aveau camerele din faţa apartamentului lui Li Sha-Tin, în aripa de sud. Camera lui Simon Levine se afla în aripa de est. El îi avea în subordine pe cei şase agenţi CIA sosiţi de la Washington pentru a-l proteja pe chinez. Rolul lor era să formeze înjurai lui un fel de cordon de

49 Gălbejit.

siguranţă destinat contracarării unui atac ipotetic din partea organizaţiei Goangbu. Cineva bătu la uşa lui Malko. Acesta tocmai despacheta. Era „Black Ghost” Ming. Impasibil, chinezul îl anunţă:

— *Mr. Sha-Tin wants to gamble. Where is the baccara?*[50]

Engleza lui stâlcită era destul de inteligibilă. Avea un aer neliniştitor din cauza tatuajelor, a frunţii înguste, a capului ras şi a înfăţişării sale brutale. Malko se uită la ceasul Breitling: două şi jumătate dimineaţa.

— *Now*?

— *Now.*

— *OK, I will take you there.*[51]

Îi ceru apoi lui Jesús să vină şi el la baccara. Li Sha-Tin era deja pe culoar, ducând în mână o borsetă de piele burduşită. Coborâră, iar Malko îi conduse în încăperea cu mesele de baccara. Două dintre cele patra mese erau active. Li Sha-Tin se aşeză pe un scaun şi scoase din borsetă un teanc enorm de bancnote de o sută de dolari. Crapieral, flegmatic, le numără: o sută douăzeci de mii de dolari!

— Ce fel de jetoane? întrebă el.

— *Five thousand*[52]*,* răspunse „Black Ghost” Ming în locul stăpânului său.

Acesta era transfigurat, iar ochii îi străluceau. Cu un gest sigur, puse un teanc de jetoane de cinci mii de dolari în bancă şi trase două cărţi, filându-le

50 Dl Sha-Tin vrea să joace. Unde este bacarra?
51 — Acum?
— Acum.
— OK, o să vă însoţesc.
52 Cinci mii.

încet. După aceea, le întoarse cu un mormăit încântat. Un patra şi un cinci.

Nouă. Maxim.

Crapieral trase şi el, doi decari. Adică nimic, apoi un doi şi un patra.

Pierdere.

Li Sha-Tin încasă optzeci de mii de dolari. Îşi împărţi jetoanele cam peste tot. Jesús Domingo făcu ochii mari. Malko se gândi că putea repara acoperişul castelului cu suma asta. Li Sha-Tin era de nerecunoscut: cu privirea vie, vibra din toate fibrele fiinţei sale. Îşi trăia visul. După ce căscă discret, Malko se aplecă spre Jesús:

— Mă duc să mă culc.

Chinezul era capabil să joace până-n zori... Malko se uită din camera sa la strălucirea de pe Strip. Îşi zise că Ling Sima îşi acceptase destul de uşor înfrângerea. În zadar îşi muncea mintea, de acum, nu avea ce să se mai întâmple. Se aflau pe teritoriul Statelor Unite, într-un mediu securizat, într-unul dintre cele mai sigure oraşe din lume.

Înainte de a adormi, îşi spuse că se va duce într-o zi la Bangkok, ca să-i ceară iertare frumoasei chinezoaice.

Capitolul XIX

Li Sha-Tin, care juca împotriva băncii, îşi primi cele două cărţi. După ce le filă încet, le întoarse: un patru şi un trei. Regula jocului îi impunea să nu tragă. Banca aşteptă un pic. Avea doi de doi. Chinezul pusese treizeci de mii de dolari pe „Tie”, care plătea de nouă ori miza. Doar că, pentru a câştiga, trebuia

ca el şi banca să aibă acelaşi număr de puncte.

Banca, reprezentată de o crupieră chinezoaică cu faţa obosită şi machiată excesiv, trase o carte din pachet.

Un cinci.

Crispându-se, Li Sha-Tin lovi cu pumnul în postavul verde. Pierduse, şi nu mai avea în faţa lui decât un jeton.

— Ai zice că vrea să se ruineze singur, murmură Simon Levine la urechea lui Malko.

Cei doi stăteau în picioare în spatele chinezului şi al lui „Black Ghost” Ming. Acesta din urmă, aşezat lângă Li Sha-Tin, juca şi el, dar mult mai modest, cu jetoane de o sută de dolari, câştigând câte puţin. De şase zile, de când se aflau în Las Vegas, Li Sha-Tin nu se dezlipise de masa de baccara! Câteodată, juca şi şaisprezece ore la rând, fără să mănânce, luând distrat paharul adus de o „pit girl” căreia îi dădea un jeton de cinci mii de dolari. Trebuie spus că afară era o căldură insuportabilă, iar rafalele de vânt firebinte îţi dădeau senzaţia că te afli în spatele unui avion cu reacţie.

CIA urmărea evoluţia pierderilor financiare prin intermediul viramentelor făcute la Mirage. Până în acea dimineaţă, se strânseseră două milioane şase sute cincizeci şi patru de mii de dolari! Asta în ciuda zilelor în care chinezul câştigase sume mari. În ziua următoare sosirii, virase un milion de dolari în contul cazinoului, care-i înmânase un cârd de plastic negru ce-i permitea să scoată bani direct de la masa de joc. Aceşti bani proveneau din trei conturi diferite. Exista o singură hibă: CIA nu cunoştea sumele iniţiale…

După câteva clipe de dezamăgire, Li Sha-Tin se aşează din nou la masă, agitând cârdul negru. Imediat, veni în fugă un şef de sală, iar chinezul îi şopti câteva cuvinte la ureche.

— Cinci sute de mii, repetă şeful de sală.

Scoase din smoking un fel de carnet de cecuri, scrise cecul la ordin al cazinoului şi i-l întinse lui Li Sha-Tin să-l semneze. Se depărtă un pic de masă pentru a întreba contabilitatea înainte de a-i da jetoanele. Li Sha-Tin aştepta, cu mâinile aşezate pe masă. Din respect, „Black Ghost” Ming se oprise şi el din jucat. Conversaţia dură ceva mai mult ca de obicei. Trăsăturile chinezului se încordară treptat. Întorcând capul, îl urmări pe angajatul cazinoului, care vorbea la telefon. Acesta închise, în sfârşit, şi reveni la Li Sha-Tin, vizibil contrariat. Cu voce joasă, îi spuse câteva cuvinte la ureche, apoi plecă.

Se scurseră vreo douăzeci de secunde. Li ShaTin se ridică brusc de pe scaun, fără să rostească un cuvânt, şi se depărtă. „Black Ghost” Ming înhăţă imediat jetoanele şi îl urmă. Jesús Domingo, care păzea intrarea în sală, porni pe urmele lor, în direcţia lifturilor. Simon Levine se apropie de Malko, uşurat şi nedumerit deopotrivă.

— Asta e, zise el, şi-a epuizat creditul! Nu cred că e departe de trei milioane de dolari. O să verific la cazinou. A făcut praf două conturi din insulele Cayman şi unul de la Toronto... Sper că nu se aşteaptă de la noi să-l întreţinem...

— Cu siguranţă că are şi alte conturi, îl linişti Malko.

Şi el urmărise coborârea în infern a lui Li ShaTin. De la sosire, acesta nu ieşise din Mirage. Mânca în

cameră, comandând la *room service*, indiferent de oră. Nici măcar nu se uitase la biletele pentru „shows” pe care le primea de la cazinou. Ieşea din apartamentul lui, aflat la etajul treizeci, unde, cum spunea Simon Levine, *„Only God is above us*[53]”, se ducea în sala cu mesele de baccara, şi asta era tot.

Se părea că atmosfera din Las Vegas îl scosese din minţi... Sau era doar un mare jucător care-şi satisfăcea capriciul înainte de a-şi schimba viaţa. Malko îşi consultă Breitlingul: douăsprezece şi jumătate noaptea. Mai bine s-ar fi dus să se culce. Cu siguranţă că vor pleca a doua zi spre Washington. CIA nu avea de gând să finanţeze cazinoul Mirage.

— Mă duc să mă culc, îi spuse el lui Simon Levine.

— Eu o să dau pe gât un Defender „Success” ca să sărbătoresc sfârşitul coşmarului, zise americanul. Rezerv un avion pentru mâine, apoi mă culc şi eu. Numai să nu se spânzure în camera lui. De-abia aştept să ajung la Los Angeles. Oraşul ăsta e dement.

Este adevărat că zgomotul permanent al aparatelor, anunţurile câştigurilor, rumoarea mulţimii, fondul muzical şi tot acest univers atemporal sfârşeau prin a crea o atmosferă opresivă. CIA urma să-şi încaseze în sfârşit dividendele răbdării şi obstinaţiei sale. Malko îşi spuse că va fi în curând la Liezen, în Austria. Urcă în camera sa. Semnalul „voice mail box” clipea. Ascultă mesajele: dacă se ducea la West Hollywood, vocea mieroasă a lui Isis îi promitea nenumărate clipe de fericire. Fără detalii, însă tonul vocii era

53 Numai Dumnezeu este deasupra noastră.

suficient.

Se uită câteva secunde la strălucirea de pe Strip, apoi se duse la culcare. Dacă o suna pe Isis, avea să petreacă cel puţin o oră la telefon. Uneori, era un lucru excitant. O dată, chiar îi auzise orgasmul. Doar să nu fi fost cumva simulat.

*

Jesús Domingo îi urmări maşinal pe cei doi chinezi până la apartamentul lor. După şase zile, chiar se împrieteniseră. Juca şi el, iar „Black Ghost" Ming descoperise încă un frate în ale ticăloşiilor. Evident, conversaţiile lor rămâneau sumare, dar locuiau practic împreună.

Li Sha-Tin se lăsă să cadă în fotoliu. Îşi chemă în chineză garda de corp. Cei doi vorbiră o vreme, apoi „Balck Ghost" Ming formă un număr de telefon. Spunându-şi că ziua se terminase, Jesús Domingo se ridică. „Black Ghost" Ming îl întrebă:

— *You want a drink?*[54]

— Scotch, răspunse hondurianul.

Chinezul luă din bar o sticlă de Defender „Cinci ani vechime" şi îi turnă o porţie generoasă. Afundat în canapeaua din faţa lui Jesús, Li Sha-Tin părea adormit. Hondurianul se întrebă cum reuşise să piardă atâţia bani fără să se arunce pe fereastră. Dar la Mirage era un lucru imposibil: pentru a evita astfel de reacţii nefaste, ferestrele erau sigilate. Deschiderea lor determina sosirea imediată a pompierilor.

Jesús luă o înghiţitură de scotch şi lăsă alcoolul să-

54 Vrei ceva de băut?

i lunece pe gâtlej. Voia să-l întrebe pe „Black Ghost” Ming dacă nu avea chef să coboare ca să mai joace. În acel moment, ceva rece se înfăşură în jurul gâtului său. Tras spre spate, scăpă paharul care se vărsă pe covor.

„Black Ghost” Ming îi vârî capul într-o cagulă de plastic asemănătoare cu cele pe care le folosise el însuşi, cu un an în urmă, pentru a-şi sufoca victimele din Honduras. Jesús se încordă, încercând cu disperare să-şi strecoare degetele între gât şi firul de oţel pentru a mai câştiga câteva secunde. Creierul lui era concentrat asupra unei singure idei: să trăiască.

Poate că ar fi reuşit dacă Li Sha-Tin nu s-ar fi năpustit asupra lui. Cu o forţă incredibilă, îi smulse mâinile de pe gât şi i le lipi de burtă. Hondurianul îi vedea faţa crispată de efort, dar total indiferentă, care se afla la câţiva centimetri de a lui. Încercă în zadar să-l împingă cu lovituri de picior, însă Li Sha-Tin era culcat peste el. Plămânii erau pe punctul să-i explodeze şi se luptă până când totul deveni negru în faţa ochilor lui.

Muri fără ca măcar să înţeleagă de ce îl ucideau.

Întins pe pat, în faţa marii oglinzi care era practic singurul element decorativ din cameră, Malko nu reuşea să adoarmă. Îl chinuia o întrebare perfidă. De ce se străduise atât de tare Li Sha-Tin să se ruineze? Nu era un expert în baccara, însă, de-a lungul ultimelor zile, avusese adesea impresia că jucase la întâmplare...

Acum, după ce pierduse tot, părea aproape uşurat.

Sună telefonul şi nu riscă să nu răspundă. Era Isis.

— De ce nu m-ai sunat? îi reproşă ea. Mă plictisesc la Los Angeles.

— Nu trebuia să te duci…

— Nu-l mai suportam pe Simon. Când vii?

— Nu ştiu, îi mărturisi Malko. Nici măcar nu sunt sigur dacă o să trec pe-acolo.

— Vino! îi porunci Isis, iar el şi-o închipui bătând din picior. Vreau să fac dragoste cu tine. Sunt îndrăgostită.

Era o veste mare…

— O să încerc, îi promise Malko.

— Mai eşti cu chinezul ăla?

— Da.

— Atunci, sună-mă mâine. Mă duc la Victoria's Secret. O să-ţi spun ce am cumpărat…

*

Li Sha-Tin şi „Black Ghost" Ming ieşiră din lift şi se amestecară în mulţimea de jucători, trecând prin faţa discotecii în care o cântăreaţă îmbrăcată în negru zbiera tot felul de nerozii. Ajunseră la ieşirea care ducea în parcare, depăşind recepţia pustie.

O pasarelă aflată la nivelul etajului şapte lega hotelul de clădirea parcării gratuite. Apoi luară liftul până la etajul unsprezece, destinat maşinilor închiriate. Pe unul dintre locurile reţinute de Hertz aştepta o maşină albă, fără număr de înmatriculare, cu doi chinezi la bord. Schimbară câteva cuvinte, iar unul dintre ei coborî, oferindu-i politicos locul lui Li Sha-Tin. Acesta părea dus pe gânduri. Începând din acel moment, nu-l mai interesa nimic. Nici măcar nu ştia *exact* unde se duce. Doar destinaţia finală nu

reprezenta deloc o surpriză: China.

Dodge-ul Intrepid ieşi pe Strip, viră la stânga, apoi din nou la stânga, pentru a ajunge pe autostrada 15, care mergea paralel cu Las Vegas Boulevard. Porniră spre sud, către California. Distrat, chinezul privea hotelurile care defilau pe lângă maşină, unul mai baroc decât altul. De la castelul de poveste din Excalibur până la piramida din Luxor, trecând pe la Turnul Eiffel sau cuibul de piraţi din Treasure Island. Mirage, cu vulcanul de la intrare, care erupea la fiecare sfert de oră, era unul dintre cele mai frumoase...

Oricum, puţin îi păsa...

Rulară în tăcere vreo douăzeci de minute, apoi şoferul părăsi autostrada pe rampa care ducea la drumul 160. O şosea mică de-a lungul frontierei cu Statul California, traversând deşertul. Foarte rapid, luminile şi construcţiile deveniră mai rare. Necunoscând Nevada, Li Sha-Tin habar nu avea pe unde mergeau. Nici măcar nu mai avu ocazia să-şi pună întrebarea.

În timp ce treceau printr-un orăşel deja adormit, Mountain Spring, simţi cum ceva rece i se înfăşoară în jurul gâtului, ca un şarpe de oţel.

Aşezat în spatele lui, „Black Ghost” Ming îi petrecu în jurul gâtului un fir subţire de oţel, care începu să-i taie răsuflarea. Deşi nu mai avea o dorinţă fierbinte de a trăi, instinctul de conservare îl făcu să se zbată, sprijinindu-şi picioarele de bordul maşinii pentru a-şi împinge scaunul. Asta aştepta şi asasinul. Ţinând firul cu mâna stângă, „Black Ghost” Ming începu să străpungă spatele scaunului din faţa lui cu o daltă de spart gheaţa. Tija lungă de oţel pătrunse prin

scaun şi se înfipse în spatele lui Li Sha-Tin.

Şoferul nu se abătu niciun pic de la drum, în ciuda mişcărilor dezordonate ale chinezului, mergând în continuare pe partea dreaptă a şoselei pustii.

Li Sha-Tin horcăia, plămânii fiindu-i străpunşi de arma improvizată. O spumă roz îi apăruse pe buze. Strangulat, înjunghiat, încă mai lupta, din reflex. Un spasm violent, o dată cu ultima suflare, apoi încetă să se mai zbată. Dalta de spart gheaţa îi atinsese în sfârşit inima.

Înainte de a se opri, „Black Ghost” Ming îl mai lovi de vreo şase ori. Spătarul scaunului era îmbibat de sânge. Capul lăsat pe spate al lui Li Sha-Tin privea stelele fără să le vadă. Şoferul încetini şi coti la stânga, spre un panou pe care scria „Potosi Cañon”.

Asfaltul se terminase. Urma o pistă îngustă ce şerpuia printre două coline golaşe şi pustii. Un *burrito* – un măgar sălbatic – aproape se rostogoli sub roţile Dodge-ului. Mai merseră vreo cinci kilometri, apoi se opriră pe un câmp. Cei trei chinezi coborâră din maşină, deschiseră portbagajul şi scoaseră lopeţi, cazmale şi o pătură în care înveliră cadavrul lui Li Sha-Tin. Urmă o conversaţie scurtă. Şoferul trebuia să plece, ca să nu atragă atenţia vreunei patrule de poliţie. Îşi dădură întâlnire peste două ore. Asta le lăsa suficient timp pentru a săpa groapa, apoi pentru a o astupa. Între timp, şoferul se ducea până la Pahrump, după care se întorcea.

„Black Ghost” Ming şi chinezii din Las Vegas porniră pe poteca pietroasă ce ducea spre un canion mic, aflat în partea opusă şoselei. În vremurile bune ale lui Bugsy Siegel, aici erau îngropaţi jucătorii prea norocoşi care plecaseră din cazinou cu buzunarele

pline.

Probabil că era pentru prima dată când un perdant avea aceeaşi soartă...

*

Şoferul Dodge-ului Intrepid semnaliză cu farurile la ieşirea din viraj, zărind cele două siluete de pe marginea drumului. Misiunea fusese îndeplinită. Frână, încărcară uneltele, cei doi bărbaţi urcară în maşină, apoi porniră spre Las Vegas. Şoferul se uită la ceas.

— Ai timp, frate, îi zise el lui „Black Ghost" Ming. Avionul tău pleacă peste două ore.

La cinci şi zece, era un zbor direct spre Vancouver. Nimeni nu mai scoase un cuvânt până la Mecarran Airport. Dodge-ul opri, iar cei doi chinezi îşi strânseră îndelung mâinile. Gung Ho, cel din Las Vegas, făcea parte, ca şi „Black Ghost" Ming, din triada Big Circle Boys. Acest lucru facilitase în mare măsură întoarcerea lui „Black Ghost" Ming. În China, erai fidel *mai întâi* triadei. Chinezul îl trădase pe Li Sha-Tin, venindu-i de hac de parcă ar fi strivit un ţânţar. Nu vorbeau acelaşi dialect şi proveneau din provincii diferite.

Sări din Dodge şi intră în aeroport cu o pungă neagră în mână. În ea erau două sute de mii de dolari în bancnote de o sută. Cum avea timp de pierdut, se instală în faţa unui aparat de jocuri mecanice. Avea ce face până la plecare.

*

Gung Ho şi tovarăşul lui plecară spre est, în direcţia lacului Mead. Merseră cam o oră pe drumurile tot mai înguste din acea zonă deşertică – doar aşa ceva exista în jurul Las Vegas-ului, până la un panou pe care scria „Gypsum Cave”. Odinioară, acolo se extrăgea ghips, însă mina era de multă vreme abandonată. Semnalizară cu farurile şi primiră imediat răspuns. Îi aştepta o maşină cu doi chinezi.

Coborâră din Dodge, iar unul dintre cei doi chinezi se apropie cu o canistră de benzină. Stropi din belşug interiorul maşinii, motorul şi portbagajul, terminând cu o dâră pe solul pietros. Urcară cu toţii în celălalt vehicul şi, înainte de a pleca, Gung Ho scoase o brichetă Zippo şi o apropie de pământul impregnat cu benzină. După câteva scântei albăstrui, focul ajunse rapid la Dodge, care fu imediat învăluit de flăcări. Când intrară pe şosea, maşina ardea ca un foc de artificii. Erau la peste cincizeci de kilometri de locul unde înmormântaseră trupul lui Li Sha-Tin, deposedat de orice fel de documente şi gol puşcă. Asta în cazul destul de improbabil în care ar fi fost descoperit. În orice caz, nu avea cum să fie identificat: cadavrele risipite prin deşert nu erau *niciodată* găsite.

Ajungând în Downtown, în apropiere de Freemont Street, Gung Ho le propuse tovarăşilor săi:

— Mergem să mâncăm ceva?

Munciseră serios şi nu le era somn. Marea triadă Big Circle Boys putea fi mândră de „Capitolul” din Las Vegas. Ataşamentul faţă de patrie nu era o vorbă-n vânt.

*

Malko se trezi din cauza soneriei insistente a telefonului. Vocea neliniştită a lui Simon Levine îl smulse definitiv din somn.

— Jesús nu răspunde în cameră! îl anunţă americanul.

Malko îşi spuse că nu era chiar sfârşitul lumii. Poate că hondurianul se dusese să joace sau să facă rost de vreo târfa. Breitlingul Crosswind arăta opt şi zece.

— N-am ce să fac, spuse el. Nu e treaba mea să-l păzesc.

— Du-te şi bate la uşă, insistă americanul, care se afla în aripa de est.

Resemnat, Malko se înfăşură într-un prosop – la Mirage nu existau halate de casă – şi ieşi pe culoar. Bătu la uşa lui Jesús Domingo, fără să obţină niciun răspuns. Pe cartonul atârnat de clanţa apartamentului lui Li Sha-Tin scria „Nu deranjaţi”. Se întoarse în camera lui.

— Nu răspunde, zise el. Probabil că e beat mort sau a ieşit.

— Asta mă îngrijorează, spuse americanul. Nu e dimineaţă, şi nici Li Sha-Tin nu răspunde. De obicei, „Black Ghost” Ming răspunde la primul apel. Eu anunţ paza. Ne întâlnim peste cinci minute.

Deodată, Malko se întrebă dacă nu cumva Li Sha-Tin se sinucisese. Părea o nebunie, dar era o explicaţie pentru frenezia smintită cu care jucase în ultimele zile. Urma să cunoască adevărul destul de repede.

Capitolul XX

Simon Levine contempla împietrit cadavrul lui Jesús Domingo, prăbuşit în fotoliul din faţa televizorului încă aprins, cu o pungă de plastic înfăşurată în jurul gâtului. Trăsăturile i se transformaseră într-un edem hidos, iar pielea avea o tentă negricioasă. Responsabilul cu securitatea hotelului sună la direcţiune: nici vorbă ca această crimă sălbatică să fie adusă la cunoştinţa clienţilor hotelului Mirage. Malko şi Simon Levine cercetară rapid apartamentul. Era evident, Li Sha-Tin şi „Black Ghosf ’ Ming dispăruseră. Cu toate acestea, lucrurile lor erau acolo. Uitându-se în şifonier, Malko zări un seif mic în perete, deschis, dar gol. Pentru orice eventualitate, vârî mâna în interior. Spre marea sa surpriză, simţi conturul unui obiect şi îl scoase afară: un pachet de grosimea unei cărămizi, învelit într-un plastic negru. Se gândi imediat la droguri. Îl luă şi se întoarse în „sitting room”.

— Supravegheaţi toate aeroporturile, îi recomandă Simon Levine unui interlocutor invizibil. Şi şoselele. Anunţaţi-i pe şerifii locali. Difuzaţi semnalmentele celor doi chinezi. Unul dintre ei nu are acte.

Se pregătea să ceară ajutorul FBI-ului. În Statele Unite, CIA nu avea puterea poliţiei. Livid, neras, cu trăsăturile căzute, înjurând întruna, era imaginea înfrângerii. „Reţeaua de protecţie” a agenţilor CIA care trebuia să supravegheze cazinoul în permanenţă nu funcţionase. Avea să descopere curând şi de ce: după ce Li Sha-Tin reuşise să se ruineze la baccara şi urcase în apartamentul lui,

agenţii îşi încetaseră supravegherea, crezând că nu va mai coborî. Aşa cum se întâmplase în celelalte zile... Americanul se apropie de Malko.

— A plecat după ora două, spuse el. O să-i interogăm pe responsabilii cu paza şi o să le cerem să păstreze casetele filmate de camerele de supraveghere. Ce ticălos!

În cazinou, erau peste tot camere ascunse. Una dintre el înregistrase cu siguranţă plecarea celor doi chinezi. Malko clătină din cap.

— În orice caz, asta n-o să schimbe mare lucru. Li Sha-Tin şi-a pregătit fuga. Iată de ce s-a înverşunat să piardă.

Simon Levine îl privi uluit.

— Şi atunci, unde e?

— Departe, oftă Malko. Şi în Las Vegas există chinezi. Nu l-am supravegheat tot timpul pe „Black Ghost" Ming, aşa că a avut timp să stabilească nişte contacte. După părerea mea, Li Sha-Tin s-a refugiat într-o altă ţară. Probabil că e deja în Mexic.

Ţara favorită a fugarilor. Tijuana, oraşul de frontieră, se afla doar la vreo cinci sau şase ore de Las Vegas. Dacă cei doi chinezi plecaseră pe la două, de-acum erau în Mexic. Apartamentul se umplu de poliţişti şi de oamenii de pază ai cazinoului. Direcţiunea îşi făcu şi ea apariţia. Nu mai era nimic de făcut. Simon Levine remarcă în sfârşit pachetul din mâna lui Malko.

— Ce-i asta?

— Habar n-am. Era în seif. Ar trebui să vedem împreună, sugeră Malko.

*

Simon Levine şi Malko erau lipiţi de ecranul televizorului. Se uitau la al treilea film. Pachetul abandonat în seif şi găsit de Malko conţinea cincisprezece filme. Fiecare era învelit într-un text lung în limba chineză. Cu siguranţă că era vorba de numele personajelor, pentru că decorul era aproape acelaşi. Camere somptuos decorate, echipate cu oglinzi, şi târfe, numai chinezoaice, care-şi îndeplineau îndatoririle.

În filmul pe care tocmai îl vizionau, o fată, aplecată peste un soi de şevalet din lemn sculptat, era sodomizată de un bărbat corpolent cu un rictus blazat, în timp ce îl sugea pe un altul, căruia o a doua fată, îngenuncheată în spatele lui, îi aplica aceleaşi mângâieri bucale. Din când în când, camera panorama, fixându-se apoi asupra a două uniforme de general al Armatei Populare Chineze, având alături şi şepcile aferente. Acestea aparţineau desigur fericiţilor beneficiari ai acestei serate vesele.

În filmul precedent, Simon Levine pretinsese că-l recunoscuse pe nepotul lui Jiang Zemin, mâna de fier a regimului de la Beijing... lucru perfect posibil având în vedere relaţiile lui Li Sha-Tin. Presupusul nepot se ocupa de o fată foarte tânără, culcată pe o masă, profitând alternativ de gura, de sexul şi de dosul ei. Imaginea se albi. Niciun film nu dura mai mult de o jumătate de oră. Simon Levine saliva de fericire, aproape uitând de dispariţia lui Li Sha-Tin.

— E aur curat! exclamă el. După ce vom avea numele, îţi imaginezi ce importante sunt aceste documente. Chiar şi *fără* Li Sha-Tin.

— Şi încă n-ai tradus dialogurile, remarcă ironic

Malko. Iată un motiv pentru ca inteligheņţia Beijing-ului să se pună pe cântat. Plus armata. Asta căutai, nu-i aşa?

— Ar fi fost mai bine să avem şi explicaţiile, şi mărturia lui Li Sha-Tin, recunoscu americanul, însă sunt nişte documente nepreţuite. Noi n-am fi putut obţine niciodată aşa ceva, remarcă el, pradă unei modestii de moment.

Se puseră pe treabă. Până la ora patru, terminaseră de văzut toate filmele. Cam treizeci de oficiali chinezi fuseseră filmaţi fără ştirea lor! Întotdeauna alături de fete, uneori drogându-se. Camerele, vreo şase la număr, erau asemănătoare, fără ferestre, mobilate cu strictul necesar: pat, masă, un fel de capră de lemn care permitea „prezentarea" fetelor într-o manieră extrem de sexy. Niciuna nu era frumoasă, însă se vedea că sunt profesioniste. „Prietenii" lui Li Sha-Tin nu aveau de ce regreta că se lăsaseră corupţi. Într-o ţară atât de puritană precum China comunistă, probabil că acest gen de desfrâu nu era prea des întâlnit.

— O să trimit totul la Langley printr-un curier special, anunţă americanul. Am vorbit cu „Buzzy" şi salivează în avans.

Îl întrerupse telefonul. Ascultă câteva secunde, apoi sări în picioare.

— Au descoperit urma lui Li Sha-Tin! Vino!

*

Camera semăna cu un turn de control, zeci de ecrane înregistrând în timp real toate mişcările din cazinou. Majoritatea arătau sălile de joc – aşa erau

reperaţi trişorii –, dar şi culoarele şi restaurantul.

Simon Levine şi Malko se aşezară în fotoliile din faţa unui ecran mare. O secvenţă putea fi „montată” cu ajutorul mai multor camere. Începu şedinţa. O cameră plasată în faţa mai multor lifturi îl arăta pe Li Sha-Tin ieşind dintr-o cabină şi urmându-l pe „Black Ghost” Ming. Cei doi duceau în mână câte un bagaj şi păreau foarte calmi. Sus, în dreapta imaginii, era înregistrată ora filmării: două şi zece. După o jumătate de oră, părăsiră sala de baccara.

Camerele îi urmăriră cum traversează sala de joc, cum trec prin faţa recepţiei şi se îndreaptă către ieşirea care duce la parcare.

— Deja îl omorâseră pe Jesús! oftă Simon Levine.

Asta însemna premeditare: n-ai unde să găseşti un sac de plastic prevăzut cu un fir de oţel la ora două dimineaţa. Nici măcar în Las Vegas.

Cerură să vadă de trei ori la rând filmul cu fuga celor doi chinezi. Puteau fi oriunde... Părăsiră sala de proiecţie şi se întoarseră în apartamentul chinezului.

Malko era perplex.

— Li Sha-Tin şi-a pregătit fuga, remarcă el. Avea la el un bagaj. Dar de ce a lăsat în urma lui pachetul cu filme, care valorează enorm? Nu e genul de persoană distrată.

Simon Levine reflectă îndelung, apoi spuse:

— Nu ştiu. Dar bine că s-a întâmplat aşa... Părem şi noi mai puţin ridicoli.

Malko insistă:

— Asta e cheia dispariţiei lui. Dacă putem explica această anomalie, vom şti de ce şi *unde* s-a dus...

Americanul ridică din umeri.

— În Mexic, cu siguranţă. Sau a rămas în zonă, ascuns de vreo comunitate chineză. Dar, ai dreptate, nu înţeleg de ce. Mai ales că era admis oficial în ţara asta.

Conversaţia se opri în acel punct: sună telefonul. Ancheta întreprinsă de FBI înainta. Agenţia federală aflase de trecerea lui „Black Ghost” Ming pe la aeroport şi de faptul că, la cinci şi zece, luase un avion Air Alaska spre Vancouver. Aparent, fără să se ascundă. Era deja de multă vreme în Canada.

— O să le cer omologilor noştri canadieni să-l interogheze, spuse imediat Simon Levine. El trebuie să ştie ce s-a întâmplat. Probabil că tot el l-a omorât pe Jesús Domingo.

Sugestiile lui erau însă lipsite de convingere. Puţin îi păsa de soarta hondurianului. Un ucigaş profesionist care e asasinat nu prea înduioşează pe nimeni.

— Bine, zise Malko, mă duc să-mi fac bagajele.

*

La Mirage, viaţa continua ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Lumea nu citea ziarele şi nu se uita la televizor, aşa că nu era la curent cu drama petrecută. Doar autohtonii luaseră cunoştinţă de ea, dar puţin le păsa. Pentru a-şi omorî timpul, Malko rătăcise mai întâi prin galeria comercială Bellagio, unde se aflau toate magazinele de lux, de la Vuitton la Claude Dalie, trecând prin Hermes sau Dolce&Gabbana. Apoi vizită „The Secret Gardens of Siegfried and Roy”, o mini-grădină zoologică în care zburdau tigri albi şi lei pe care cei doi magicieni îi

făceau să dispară de pe scenă în fiecare seară. Continua să se întrebe de ce îi făcuse Li Sha-Tin CIA-ului acest cadou extraordinar.

Sună telefonul mobil. Se aştepta să audă vocea lui Simon Levine, dar era o femeie.

— Malko!

Într-o fracţiune de secundă, identifică tonul uşor metalic al lui Ling Sima. Creierul lui intră rapid în alertă. În momentul acela, la Bangkok era ora unsprezece dimineaţa, dar cu o zi în plus. Întrebă maşinal:

— Unde eşti?

Chinezoaica izbucni în râsul ei metalic.

— Ca şi tine, în Las Vegas!

Îi fugi pământul de sub picioare. Ling Sima în Las Vegas, asta era explicaţia dispariţiei lui Li Sha-Tin. Ce-şi mai bătuse joc de ei! Ca în vis, auzi propunerea chinezoaicei:

— Te invit la cină, dacă eşti liber. Eu mă întorc mâine la Bangkok. Mi-ar plăcea să te văd. Eşti de acord?

— Bineînţeles! spuse Malko. Încă nu-şi revenise din surpriză.

— Atunci, vino la mine pe la opt. La Bellagio, camera 2107. Pe curând.

De-abia închise, că telefonul sună din nou. De data aceasta, era Simon Levine.

— Am găsit o maşină furată şi incendiată în deşert noaptea trecută, îl anunţă el foarte agitat. Cu siguranţă că are legătură cu dispariţia lui Li Sha-Tin.

— E posibil, recunoscu Malko. Dar şi eu am o pistă.

— Care anume?

— Îţi spun mai târziu. Nu vreau să mă reped cu concluziile. Linişteşte-te însă, nu plec din Vegas.

Se întoarse înmărmurit la cazinou. Oare cum reuşise chinezoaica să-l convingă pe Li Sha-Tin să se întoarcă în China? Aceasta era cheia dispariţiei lui. Pentru Goangbu, nu era mare lucru să-i organizeze fuga. Probabil că Ling Sima îşi savura acum victoria.

*

Sunând la uşa camerei 2107, lui Malko începu să-i bată inima mai repede. Uşa se deschise şi în pragul ei zări o apariţie care-ţi tăia răsuflarea.

Ling Sima dedicase o groază de timp machiajului! Părul lucios tuns cască, ochii subliniaţi de o nuanţă de albastru, gura de un roşu-închis, care te îmbia să muşti din ea, şi, mai ales, o ţinută incredibilă pentru o persoană atât de discretă: un combinezon de mătase neagră, mulat pe corp de la gât până la glezne, ca o mănuşă, dublat în locurile strategice, dar purtat în mod vizibil fără nimic pe dedesubt. Îi putea admira conturul sânilor mici şi, atunci când se întoarse cu spatele, pe cel al feselor magnifice de care profitase odinioară.

— Îţi place? întrebă cu vocea ei răguşită. Am cumpărat asta de la galerie. Se găsesc acolo nişte lucruri extraordinare. Evident însă că numai în Las Vegas poţi purta aşa ceva.

— Eşti încântătoare, zise Malko cu o sinceritate totală.

Libidoul său se trezise dintr-odată. Era animat de o singură idee: să se arunce imediat asupra ei. Privirile li se încrucişară, iar Ling Sima zâmbi

complice.

— *Mai întâi,* hai să mâncăm. Mor de foame.

Se apropie de el şi îl atinse în treacăt cu tot corpul, precizând cu o voce ceva mai suavă:

— În seara asta, mă simt mai în largul meu decât la Vancouver. Am chef să mă destind... Am rezervat o masă la Prime, pe terasă. Acolo o să fie linişte.

Mergea în faţa lui şi, din nou, Malko trebui să se abţină să nu se repeadă la ea. Dar mai ardea de nerăbdare să ştie şi adevărul. Luă iniţiativa la restaurant şi comandă imediat o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne Blanc de Blanes. Somelierul îi oferi posibilitatea să aleagă între mai multe recolte, iar el optă pentru 1988. În Las Vegas exista cam tot ce-ţi trecea prin minte. Ciocniră, iar Ling Sima gustă mai întâi din supa de homar cu gesturi de felină. Malko stătea cape jar. În sfârşit, femeia făcu o pauză şi scoase o ţigară pe care Malko i-o aprinse cu bricheta Zippo cu blazon. Degetele li se atinseră, iar ea îi adresă un zâmbet ironic.

— Eşti curios să afli, nu-i aşa?

N-avu curaj să mintă, ar fi fost ridicol.

— Da, răspunse el. Li Sha-Tin era protejat de CIA. Avea numai de câştigat rămânând în Statele Unite. Cum l-aţi convins să fugă?

Ling Sima trase lung din ţigară şi răspunse calm:

— După întâlnirea noastră de la hotelul Delta, totul era aranjat la Vancouver. Dar i-am făcut o favoare: să vină să se distreze în Las Vegas şi să cheltuiască cât vrea. Acesta era visul lui şi nu mă deranja în niciun fel...

Măcar o parte de adevăr. Malko insistă:

— Deci, atunci când am cinat împreună, ai jucat

teatru?

Ling Sima aproape că pufni în râs, lucru care nu-i stătea în fire.

— Bineînţeles! Trebuia să vă adoarmă suspiciunea, a ta şi a prietenilor tăi. Astfel încât totul să se petreacă aşa cum prevăzusem de la bun început. A fost unul dintre cele mai grele momente din viaţa mea! Exultam de bucurie interioară, muream să fac dragoste cu tine şi eram obligată să joc rolul de femei frigidă.

— Eşti o actriţă excelentă, remarcă Malko cu o urmă de amărăciune.

— Mulţumesc. Nu mă mai vrei?

— Nu, zise Malko. Doar dacă-mi spui *cum* l-ai convins pe Li Sha-Tin.

— Bineînţeles.

Femeia scoase din geantă o hârtie făcută sul şi o desfăcu. La început, nu văzu decât caractere chinezeşti, apoi îşi dădu seama că lângă fiecare rând exista şi o traducere în engleză. Era o listă cu nume: Sui Quing Li, Chang To Li, Chang Biao Li, Lian Zhi Li, Yue Bing Nan, Ming Tie Tsang, Ming Tsu Tsang, Su Lan Tsang, Guang You Tsang, Qiu Ju Li, Hao Li, Xiao Hui Liu.

Malko ridică privirea, intrigat.

— Cine sunt oamenii aceştia?

— Membrii cei mai apropiaţi ai familiei lui Li Sha-Tin, explică Ling Sima. Nu i-am pus la socoteală pe copii, dar sunt cam doisprezece. Lista asta mi-a fost comunicată de grupul 4-20, comisia însărcinată cu clarificarea cazului Li Sha-Tin. Mai sunt, bineînţeles, şi fraţii, surorile şi familia soţiei, adică cumnaţii şi cumnatele. În China, avem familii numeroase,

adăugă ea fără să râdă. După ce am ajuns la hotelul Delta, i-am prezentat lista lui Li Sha-Tin şi i-am dat cuvântul fratelui său. Acesta mi-a confirmat că paisprezece complici şi prieteni fuseseră deja executaţi în urma unor procese secrete. El însuşi, fiind deţinut, fusese autorizat să asiste la câteva dintre aceste execuţii.

— E cumplit, zise Malko, căruia îi dispăruse pofta de mâncare.

— Nu, îl corectă Ling Sima, e o măsură indispensabilă pentru a-l face credibil în anturajul fratelui său, Li Sha-Tin. După ce şi-a terminat „mărturia”, i-am prezentat lui Li Sha-Tin termenii alternativei cu care se confrunta. N-aveam niciun mijloc de a-l trimite în China cu forţa, iar guvernul canadian îşi încălcase angajamentul luat faţă de noi. Atunci, i-am făcut următoarea propunere. Fie pleca în Statele Unite, şi atunci toţi membrii familiei lui, începând cu fratele venit din China, urmau să fie executaţi în scurt timp. Hotărârile judecătoreşti erau deja redactate. Fie accepta să revină în China de bunăvoie, pentru a i se aplica o pedeapsă justă, iar familia lui era cruţată şi putea chiar să păstreze o parte din avere.

Îngheţat de groază, Malko îşi lăsă friptura să se răcească. Avea impresia că se găseşte în faţa unui umanoid lipsit de orice fel de sensibilitate. Femeia vorbea despre oameni ca şi cum ar fi fost nişte insecte. Potrivit normelor comuniste, individul nu însemna nimic.

— Şi te-a crezut? exclamă el neîncrezător.

Ling Sima puse furculiţa deoparte, jignită.

— Bineînţeles! Nu era o capcană. La noi, la

chinezi, dacă am încheiat un târg, ne ţinem de cuvânt. Ştiam că, deşi e un bandit, Li Sha-Tin, ca mai toţi chinezii, este *foarte* ataşat de familia lui. Atunci când fratele său, Sui Quiang Lai, i-a spus că o să fie împuşcat la întoarcere, a cedat. Restul a fost uşor: trebuiau organizate modalităţile practice. Am acceptat faza cu Las Vegas-ul pentru că un om care-şi sacrifică viaţa de *bunăvoie* în numele unei cauze nobile are dreptul la compensaţii.

— Şi atunci n-ai mai plecat la Bangkok?

— Nu, am venit direct aici şi am organizat totul.

Malko avea impresia că primise o lovitură în cap. Femeia fermecătoare din faţa lui, care radia sexualitate prin toţi porii, nu era decât un monstru rece. Dacă nu se concentra asupra înfăţişării ei fizice, nu-şi putea scoate din minte oroarea pe care tocmai i-o dezvăluise.

— Deci, zise el, Li Sha-Tin va muri.

Ling Sima aprobă din cap fără să răspundă, apoi, ca şi cum i-ar fi citit gândul, preciză cu o voce blândă:

— Nu uita că, pentru a-şi continua în linişte contrabanda, ne-a dezvăluit toată reţeaua de spionaj a Taiwan-ului de la Hong Kong. Oameni care au fost prietenii lui. Toţi au fost împuşcaţi.

Un înger cu aripile străpunse de gloanţe trecu şi se îndreptă spre Strip. Malko era copleşit de toată acea mârşăvie.

— Nu vreau desert, spuse Ling Sima. Doar o cafea. Apoi mergem la tine.

*

Nici chiar cei mai înverşunaţi jucători, lipiţi de aparatele lor, nu se puteau împiedica să nu se întoarcă, uitându-se lung după Ling Sima. În faţa liftului, aceasta spuse râzând:

— Cu ţinuta asta, bărbaţii cred că sunt o târfă!

Era mai rău decât atât... Malko comandase în cameră o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne Rosé 1993. Ling Sima zâmbi la vederea oglinzii în care se reflectau patul şi o parte din încăpere. Nu existau nici minibar, nici halat de baie, aşa că era o compensaţie... Femeia aşteptă ca Malko să destupe sticla de şampanie, apoi ciocniră din nou. Camera era luminată doar de strălucirea de pe Strip.

Ling Sima puse deoparte cupa, îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui Malko şi îl sărută îndelung. Vinul îl ajuta pe Malko să se deconecteze de la realitate. La asta mai contribuia şi împăcarea adusă de faptul că înţelesese toate manevrele ascunse ale chinezilor. Pierdut în gânduri, o auzi pe Ling Sima murmurându-i la ureche:

— Nu mă mai doreşti?

Această întrebare simplă îl eliberă brusc. Deodată, decise să trăiască clipa prezentă. Pipăind combinezonul de mătase, nu găsi niciun fel de nasturi sau de fermoare. Jenat, trebui să întrebe:

— Cum se scoate chestia asta?

— Dar nu se scoate deloc, preciză Ling Sima cu vocea ei răguşită. Fie nu faci *nimic,* fie o sfâşii.

Era clar că prefera ultima variantă... Mătasea străvezie nu-i rezistă lui Malko multă vreme. O sfâşie la nivelul sânilor şi de-a lungul interminabilelor coapse ale lui Ling Sima. Atingându-i sexul umed, ea se cabră ca un animal. Malko reuşi

şi el să se dezbrace, apoi o aruncă pe pat, în patru labe. Trecu în spate şi, opintindu-se, pătrunse în ea cu totul. Oglinda reflecta imaginea acestei acuplări stranii. O interminabilă panteră încălecată de un om.

În momentul orgasmului, Ling Sima înălţă capul ca o fiară şi scoase un răget prelung.

Malko, stăpânindu-se cu sânge rece, continuă s-o penetreze în toate poziţiile, până când reuşi să ejaculeze, strivind-o sub el, picioarele lungi ale femeii încolăcindu-se în jurul gâtului său.

— Mai dă-mi şampanie, ceru ea, mă simt atât de bine. Pe urmă, mai facem dragoste.

*

Întinşi pe spate, cu faţa spre oglindă, Ling Sima şi Malko flirtau între două reprize de amor.

O anumită idee nu-i dădea pace, aşa că îi puse şi ultima întrebare.

— Toată lumea ştie că ţara ta e coruptă până-n măduva oaselor, zise el. Atunci, de ce atâta înverşunare împotriva lui Li Sha-Tin?

Femeia zâmbi.

— Pentru că a mers prea departe şi prea sus! Ajunsese la vârful ierarhiei. Le e frică. *Ei* m-au trimis aici, ca să se protejeze. Hai să nu mai vorbim despre asta.

Luă cupa de Taittinger şi o vărsă peste sexul lui Malko. Era rece şi ciupea, însă foarte rapid, gura şi limba chinezoaicei îl făcură să uite prima senzaţie. Era prima dată când i-o lua în gură. Îl supse aşa cum făcea totul: cu tehnică, pricepere şi un dram de senzualitate. După ce mădularul i se întări şi fu pe

gustul ei, se înfipse în el dintr-o singură mişcare şi începu să galopeze.

Avură orgasm aproape în acelaşi timp, apoi căzură epuizaţi pe pat. Semnalul roşu al mesajelor primite pe telefonul mobil al lui Malko clipea frenetic: probabil că Simon Levine se urca pe pereţi. Dar asta nu-l tulbură pe Malko.

Brusc, realiză că Ling Sima nu mai vorbea. Respiraţia ei era liniştită şi regulată. Răpusă de sex şi de şampanie, adormise cu sentimentul datoriei împlinite. Malko înţelegea în sfârşit motivul *scăpării* lui Li Sha-Tin. Ştiind că o să moară, lăsase în urma lui un mic cadou. Nici măcar o asigurare de viaţă, ci pur şi simplu răzbunare. Malko adormi şi el.

Când se trezi, era ziuă. Ora şase dimineaţa. Ling Sima încă dormea, cu spatele spre el. Se apropie de ea şi contactul cu pielea şi cu mătasea îi retrezi foarte rapid dorinţa. Femeia se mişcă puţin, reuşind să-l excite. O prinse de şolduri şi o aşeză aşa cum dorea. Încă adormită, femeia se lăsă pusă în genunchi, cu faţa la oglindă. Malko se înfipse în ea, forţând-o puţin, ceea ce-i dădu o senzaţie delicioasă.

Avea impresia că face dragoste cu o creatură dintr-un film science-fiction.

După ce simţi că devenise destul de receptivă, se retrase fără dificultate şi îi forţă orificiul anal. Ling Sima tresări, gemu, dar nu se feri. Malko ştia că-i plăcea maniera asta de a face dragoste. Îi prinse şoldurile cu amândouă mâinile, intrând şi ieşind dintre fesele ei la lumina blândă a zorilor, îşi spuse că femeia nu câştigase totuşi până la capăt, graţie cadoului postum făcut de Li Sha-Tin.

Asta îl făcu să explodeze cu şi mai mare forţă în

vintrele ei.

Sfârşit

Traducere din limba franceză de Eugen Damian
Editura Meteor Press, Bucureşti, 2011
ISBN: 978-973-728-520-1

Mâna lungă a chinezilor ajunge până în Las Vegas!

„Chinezoaica sări din maşină cu o puşcă de asalt Armalite în mâini.

Incomodat de Li Sha-Tin, Malko nu avu timp să reacţioneze. Ca într-un coşmar, văzu cum Betty Tun sprijină arma de umăr şi ţinteşte, la mai puţin de trei metri.

Împuşcătura se confundă cu durerea violentă de la nivelul inimii.

Instantaneu, îşi pierdu cunoştinţa şi totul i se întunecă în faţa ochilor.”